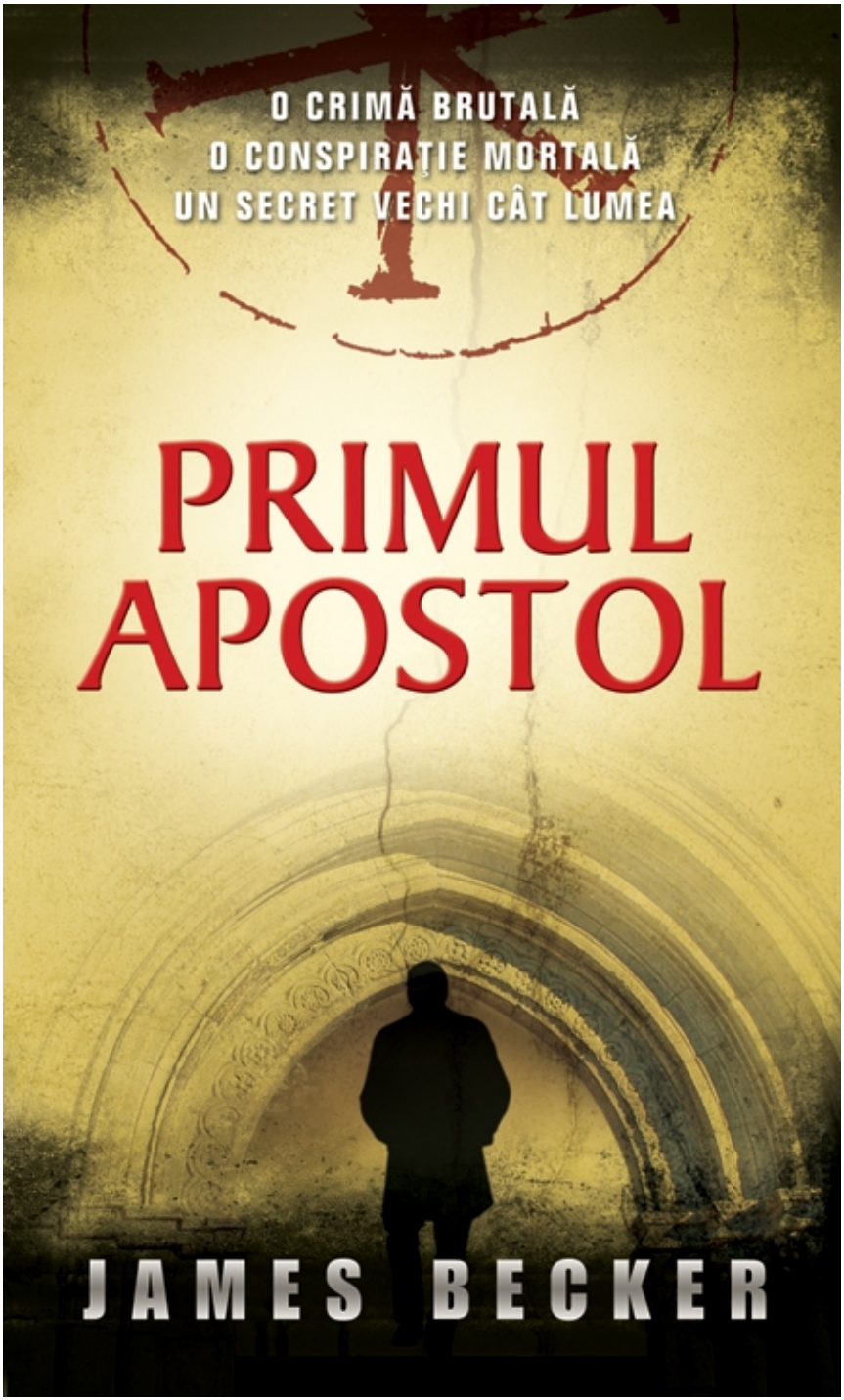
O CRIMĂ BRUTALĂ
O CONSPIRAȚIE MORTALĂ
UN SECRET VECHI CÂT LUMEA
PRIMUL APOSTOL
JAMES BECKER

JAMES BECKER

PRIMUL APOSTOL

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
MĂDĂLINA CERBAN

JAMES BECKER
The First Apostle
© James Becker, 2008

Editura RAO

aprilie 2012

Pentru Sally, ca întotdeauna

Mulţumiri

Aş dori să încep prin a-i mulţumi lui Luigi Bonomi, cel mai bun agent literar din Londra şi un om pe care îmi face plăcere să îl numesc un prieten apropiat, în primul rând, pentru că mi-a sugerat ideea acestei cărţi şi, în al doilea rând, pentru perseverenţa sa în a superviza această carte de-a lungul numeroaselor sale întrupări, până când a îndeplinit standardele cerute.

Aş dori să le mulţumesc Selinei Walker şi lui Danielle Weekers de la editura Transworld, două dintre cele mai încântătoare şi talentate doamne cu care am avut prilejul să lucrez vreodată precum şi nişte editori excepţionali –, şi Francescăi Liversidge pentru entuziasmul ei faţă de această carte încă de la început. Publicarea este, fără îndoială, un efort de echipă şi le sunt recunoscător tuturor celor implicaţi de la editura Transworld pentru dedicarea şi profesionalismul lor.

James Becker
Principatul Andora, 2008

Prolog

Primăvara 67 d.Hr.
Jotapata, Iudeea

În mijlocul grupului de oameni tăcuţi, evreul dezbrăcat se zbătea violent, dar înverşunarea lui era inutilă. Câte un soldat roman vânjos îngenunchease pe fiecare braţ al lui, ţinându-i-le lipite de bârna de lemn tare – *patibulum* - iar un altul îl strângea zdravăn de picioare.

Generalul Vespasian urmărea crucificarea, aşa cum le urmărea pe toate. Din câte ştia, acest evreu nu comisese nicio faptă ilegală împotriva imperiului roman, dar îşi pierduse de mult răbdarea în ceea ce îi privea pe apărătorii Jotapatei şi îi executa pe toţi cei prinşi de armată.

Unul dintre soldaţi eliberă uşor braţul stâng al evreului, suficient pentru a-i permite altuia să îi lege încheietura mâinii cu o cârpă groasă. Romanii erau experţi în această metodă de execuţie – aveau o practică îndelungată – şi ştiau că acea cârpă oprea sângele care curgea din răni. Crucificarea trebuia să fie un proces lent, dureros şi public, iar ultimul lucru pe care şi-l doreau era ca omul condamnat să moară în câteva ore din cauza sângerărilor.

În mod normal, victimele crucificării erau mai întâi supuse flagelării, dar oamenii lui Vespasian nu aveau nici timpul, nici dorinţa să facă asta. Ei ştiau însă că evreii rezistau mai mult dacă nu erau flagelaţi, iar acest lucru îi ajuta să transmită şi mai eficient oraşului asediat, care se afla la o aruncătură de băţ, mesajul necruţător al generalului.

După ce terminară cu legarea lui, apăsară braţul evreului pe *patibulum*, pe lemnul tare, pătat cu sânge vechi. Un centurion cu un ciocan şi cu nişte cuie se apropie de el. Cuiele erau groase şi lungi de vreo 20 de centimetri, cu floarea mare şi plată, făcute

special în acest scop. Ca şi crucile, aceste cuie fuseseră refolosite de nenumărate ori.

— Ţine-l nemişcat! lătra el şi se aplecă să-şi facă treaba.

În momentul în care simţi vârful cuiului atingându-i încheietura evreul se încordă, apoi ţipă când centurionul lovi cu ciocanul. Lovitura fu puternică şi sigură, iar cuiul pătrunse direct prin braţ şi se înfipse adânc în lemn. Pe lângă suferinţa produsă de rană, cuiul secţionă nervul median, producând o durere continuă şi intensă în tot braţul.

Sângele ţâşni din rană, curgând pe pământul din jurul *patibulumului*. Jumătate din cui era încă deasupra cârpei pline de sânge din jurul încheieturii evreului, dar încă două lovituri de ciocan îl înfipseră complet. Când capul plat al cuiului se afundă bine în cârpă, fixând braţul pe lemn, fluxul de sânge se diminuă considerabil.

Evreul ţipă, agonizând la fiecare lovitură de ciocan, apoi pierdu controlul vezicii. Câţiva soldaţi care priveau zâmbiră văzând dâra de urină udând pământul plin de praf, dar cei mai mulţi nu-i dădură nicio atenţie. Ca şi Vespasian, erau obosiţi – romanii se luptau cu locuitorii din Iudeea de mai bine de 100 de ani –, iar în ultimele douăsprezece luni văzuseră prea multă moarte şi suferinţă pentru a mai considera o crucificare altceva decât o mică distracţie.

Lupta fusese grea şi echilibrată. Cu zece luni în urmă, întreaga garnizoană romană din Ierusalim se predase evreilor şi fusese linşată imediat. Din acel moment, războiul total devenise inevitabil şi încrâncenat. Acum, romanii erau în Iudeea cu toate forţele. Vespasian comanda legiunile a cincea, *Fretensis*, şi a zecea, *Macedonica*, iar fiul său, Titus, sosise de curând cu a cinsprezecea, *Apollinaris*. Armata cuprindea, de asemenea, trupele auxiliare şi cavaleria.

Soldatul eliberă braţul victimei şi se dădu înapoi, iar centurionul îl ocoli pe evreu şi îngenunche lângă braţul lui drept. Acesta nu mai putea pleca nicăieri, cu toate că ţipetele îi erau puternice, iar zbaterea şi mai violentă. După ce-i legară bine şi încheietura dreaptă cu cârpa, centurionul bătu cel de-al doilea cui şi se retrase.

Bârna verticală a crucii Tau – *stipus*-ul – era o privelişte permanentă în taberele romane. Fiecare legiune – cele trei tabere campaseră una lângă alta, pe o colină domoală de deasupra oraşului – înălţase vreo 50 de asemenea cruci într-o zonă cât mai vizibilă pentru locuitorii din Jotapata. Majoritatea erau deja ocupate, numărul viilor şi al morţilor care atârnau pe ele fiind aproape egal.

Executând ordinele centurionului, patru soldaţi romani ridicară *patibulum*-ul şi începură să care bârna grea de lemn spre colină, târându-l prin praful drumului pe evreul condamnat, ale cărui ţipete se auzeau încă destul de tare. Treptele largi fuseseră deja puse de fiecare parte a piciorului crucii şi, după o scurtă opintire, cei patru soldaţi ridicară şi puseră *patibulum*-ul la locul lui, înfigându-l în locaşul pregătit special.

Când picioarele evreului se ridicară de la pământ, iar braţele lui preluară toată greutatea corpului, ambele articulaţii ale umerilor i se dislocară. Căută un sprijin cu piciorul – ceva, orice – pentru a uşura durerea incredibilă pe care o simţea în braţe. După câteva secunde călcâiul drept atinse o bucată de lemn prinsă de piciorul crucii la aproape un metru jumate de vârf, şi îşi odihni ambele picioare pe ea, împingându-se în sus pentru a-şi diminua suferinţă. Acesta era şi motivul pentru care romanii o puseseră acolo. În momentul în care îşi întinse picioarele, evreul simţi nişte mâini aspre care i le strânse din ambele părţi, punându-i-le unul peste altul. Câteva secunde mai târziu, dintr-o singură lovitură, un cui îi pătrunse prin ambele călcâie, ţintuindu-i picioarele pe cruce.

Vespasian se uită la muribundul care se zbătea inutil, ca o insectă prinsă cu un ac într-un insectar uriaş, în timp ce vaietele lui deveneau tot mai slabe. Îşi întoarse ochii spre soarele care apunea. Evreul îşi va da duhul în două-trei zile. De îndată ce crucificarea luă sfârşit, soldaţii începură să se împrăştie, întorcându-se în tabără, la îndatoririle lor.

Fiecare tabără militară romană avea aceeaşi structură: o reţea rectangulară de „drumuri” purtând aceleaşi nume în fiecare tabără, împărţită în mai multe sectoare, înconjurată de

un şanţ de fortificaţii şi având corturi separate pentru ofiţeri şi soldaţi. Tabăra legiunii *Fretensis* se afla în mijlocul celor trei, iar cortul personal al generalului Vespasian era situat, la fel ca al tuturor generalilor comandanţi, la capătul străzii *Via Principalis* – artera principală, chiar în faţa cartierului general al taberei.

Crucile Tau fuseseră ridicate într-un şirag sfidător, care se întindea în faţa celor trei tabere, amintindu-le neîncetat apărătorilor Jotapatei ce soartă îi aşteaptă dacă sunt capturaţi.

Intrând în tabără, Vespasian răspunse la salutul santinelelor. Era soldatul unui soldat. Se afla în fruntea armatei sale, sărbătorind victoriile sau jelind înfrângerile alături de oamenii săi. Începuse de la zero – tatăl lui fusese un funcţionar mărunt la vamă, care dădea bani cu împrumut pe termen scurt –, iar el ajunsese să comande legiuni în Bretania şi în Germania. Alungat ruşinos de Nero fiindcă adormise în timpul unei interminabile prestaţii muzicale a împăratului, situaţia serioasă din Iudeea impusese rechemarea lui în serviciul activ pentru a înăbuşi revolta.

Era mult mai îngrijorat de campania aceasta decât voia să recunoască. Primul lui succes – o victorie uşoară la Gadara – ar fi putut să fie doar un noroc chior, fiindcă, în ciuda eforturilor mari ale soldaţilor, mica bandă de apărători ai Jotapatei nu dădea semne că s-ar preda, deşi era copleşită numeric. Oraşul nu reprezenta un punct strategic, în niciun caz. După ce îl vor fi cucerit, ştiau că vor fi nevoiţi să înainteze şi să elibereze porturile mediteraneene, care erau ţinte mult mai greu de ocupat.

Urma să fie o luptă grea şi încrâncenată, iar la 50 de ani, Vespasian se considera un om bătrân. Ar fi preferat să se afle în orice altă parte a imperiului, dar Nero îl ţinea ostatic pe fiul său cel mic, Domitian, şi nu avea altă soluţie decât să conducă această campanie.

Chiar înainte de a ajunge la cort, observă un centurion apropiindu-se. Tunica roşie a bărbatului, jambierele metalice sau apărătoarele pentru picioare, *lorica hamata* ori armura de zale şi casca argintie cu creastă îl făceau să iasă cu uşurinţă în evidenţă printre soldaţii obişnuiţi, care purtau tunici albe şi

lorica segmenta – platoşă. Bărbatul conducea un grup mic de legionari care escorta un alt prizonier cu mâinile legate la spate.

Centurionul se opri la trei metri de Vespasian şi îl salută respectuos.

— Evreul din Cilicia, domnule, aşa cum aţi ordonat.

Vespasian dădu din cap şi arătă spre cort.

— Adu-l!

Soldaţii îl împinseră pe prizonier înăuntru şi îl aşezară pe un scaun de lemn. La lumina care pâlpâia în lămpile cu ulei văzu că bătrânul evreu era înalt şi slab, cu fruntea înaltă marcată de început de calviţie şi cu o barbă încâlcită.

Cortul era mare, aproape la fel de mare precum cele locuite în mod normal de opt legionari, şi avea locuri separate de dormit. Vespasian îndepărtă broşa cu care îşi prindea *lacerna*, mantaua de culoare violet pe care o purtau generalii, dădu la o parte veşmântul şi se aşeză, părând foarte obosit.

— De ce sunt aici? întrebă prizonierul.

— Eşti aici, răspunse Vespasian îndepărtând escorta cu un gest scurt al mâinii, pentru că aşa am ordonat eu! Instrucţiunile pe care le-ai primit din partea Romei erau foarte clare. De ce nu le-ai respectat?

Omul clătină din cap.

— Am făcut exact ce mi-a cerut împăratul.

— Nu, nu-i adevărat! izbucni Vespasian. Altfel nu te-ai afla blocat în această ţară nenorocită, încă încercând să curmi o altă revoltă.

— Nu sunt răspunzător pentru asta. Mi-am îndeplinit ordinele cât am putut de bine. Toate astea – prizonierul făcu un gest din cap referindu-se la Jotapata – nu sunt opera mea.

— Împăratul nu este de acord şi nici eu nu sunt! El crede că ar fi trebuit să faci mai mult, mult mai mult. Mi-a dat ordine clare, ordine care includ şi execuţia ta.

Pentru prima dată, pe faţa bătrânului se văzu un sentiment de frică.

— Execuţia mea? Dar am făcut tot ce-a ordonat! Nimeni nu ar fi putut face mai mult. Am călătorit şi am creat comunităţi

oriunde am putut. Proştii m-au crezut – încă mă cred! Oriunde te uiţi, mitul este crezut!

Vespasian clătină din cap.

— Nu-i destul! Această revoltă slăbeşte puterea Romei, iar împăratul dă vina pe tine. De aceea, trebuie să mori!

— Prin crucificare? Ca pescarul? întrebă prizonierul devenind brusc conştient de gemetele muribundului răstignit pe crucea Tau din spatele taberei.

— Nu. Fiind cetăţean roman, vei fi scutit de asta. Vei fi dus înapoi la Roma sub escortă – de oamenii de care mă pot lipsi –, iar acolo vei muri de sabie.

— Când?

— Pleci mâine, în zori. Dar, înainte de execuţia ta, împăratul mai are un ultim ordin pentru tine.

Vespasian se duse spre masă şi luă două tăbliţe de lemn cu suprafeţele interioare acoperite cu ceară şi unite printr-un fir, ca o balama rudimentară. Amândouă aveau multe găuri *foramina* – făcute în jurul marginilor prin care fusese trecut un *linum* destul de gros, fir care fusese apoi securizat cu un sigiliu având portretul lui Nero. Astfel, plăcuţele nu puteau fi deschise fără ruperea sigiliului, iar această măsură de siguranţă era des întâlnită în cazul documentelor oficiale pentru a nu putea fi falsificate. Fiecare avea o inscripţie scurtă scrisă cu cerneală pe partea din faţă, care arăta ce conţine textul, şi amândouă îi fuseseră încredinţate lui Vespasian de către Nero însuşi, înainte ca generalul să părăsească Roma. Bătrânul le văzuse de mai multe ori.

Vespasian îi arătă un mic sul de papirus de pe masă şi îi spuse prizonierului ce îi poruncise Nero să scrie.

— Şi dacă refuz? întrebă prizonierul.

— Atunci, am instrucţiuni să nu te mai trimit la Roma, spuse Vespasian cu un zâmbet care nu i se reflecta în ochi. Sunt sigur că putem găsi un *stipus* liber pe care să-l ocupi câteva zile.

67-69 d.Hr.

Roma, Italia

Grădinile lui Nero, aflate la poalele dealului cunoscut acum

drept Dealul Vaticanului, erau unul dintre locurile favorite ale împăratului pentru a pune la cale răzbunarea sălbatică împotriva celor pe care îi considera duşmanii principali ai Romei, creştinii timpurii. Îi considera vinovaţi pentru Marele Foc care aproape distrusese oraşul în anul 64 d.Hr. Şi de atunci încercase să elibereze Roma şi imperiul de ceea ce el numea paraziţii evrei.

Metodele sale erau exagerate. *Cei norocoşi* erau crucificaţi ori sfâșiați de câini sau de animalele sălbatice în Circus Maximus.

Pe cei pe care voia cu adevărat să-i facă să sufere îi ungea cu ceară, îi trăgea în ţepele aşezate în jurul palatului şi apoi le dădea foc. Nero considera această metodă ca fiind o glumă. Creştinii se considerau a fi „lumina lumii”, aşa că el îi folosea ca să-şi lumineze calea.

Dar legea romană interzicea crucificarea sau torturarea cetăţenilor romani, iar această lege până şi Nero trebuia să o respecte. Aşa că, într-o dimineaţă însorită de la sfârşitul lunii iunie, Nero şi apropiaţii săi priveau cum un soldat cu sabia în mână trecea ferm pe lângă un şir de bărbaţi şi de femei îngenunchiați cărora le tăia capul cu o singură lovitură. Bătrânul era penultimul, iar spadasinul, aşa cum fusese instruit de Nero în mod special, îi crestă gâtul de trei ori înainte de a-i tăia capul.

Furia lui Nero din cauza eşecului spionului său era mult mai grozavă decât moartea dureroasă a bătrânului, de aceea corpul acestuia fu azvârlit neglijent într-o căruţă şi dus la kilometri depărtare de Roma, pentru a fi aruncat într-o peşteră a cărei intrare fu blocată apoi cu pietre. Peştera era deja ocupată de rămăşiţele altui om, un alt ghimpe în coasta împăratului, care fusese crucificat într-un mod barbar cu trei ani în urmă, la începutul perioadei de persecuţie a creştinilor pe care o impusese Nero.

Cele două tăbliţe şi sulul de pergament îi fuseseră înmânate lui Nero de îndată ce centurionul şi prizonierul evreu sosiseră la Roma, dar, timp de câteva luni, împăratul nu s-a putut hotărî ce să facă. Roma se chinuia să înăbuşe revolta evreilor, iar lui Nero îi era frică de faptul că, dacă dezvăluia conţinutul lor,

situaţia ar fi devenit şi mai rea.

Pergamentul era, de fapt, o confesiune a unui evreu despre ceva mult mai rău decât o trădare, iar conţinutul tăbliţelor furniza dovezi incontestabile în sprijinul acestui fapt. Documentele erau foarte valoroase, chiar explozive, iar el se chinuise enorm să le păstreze în siguranţă. Făcuse o copie fidelă a pergamentului, iar pe original scrisese personal o explicaţie despre conţinutul şi scopul documentului, autentificată cu sigiliul imperial. Cele două tăbliţe erau ascunse împreună cu cadavrele din peşteră, iar pergamentul original, într-un cufăr aflat la loc sigur într-o cameră încuiată aflată într-unul dintre palatele sale. Copia însă o păstra îndeaproape, ascunsă într-un vas de ceramică, pentru cazul în care ar fi trebuit să-i dezvăluie conţinutul urgent.

Apoi, evenimentele l-au copleşit. În anul 68 d.Hr., Roma s-a aflat într-un mare haos din cauza războiului civil. Senatul l-a considerat pe Nero trădător, iar acesta a părăsit oraşul şi s-a sinucis. A fost urmat la tron de Galba, care a fost ucis rapid de Otho. Apoi a apărut Vitellius să se lupte cu el şi l-a învins pe noul împărat pe câmpul de luptă. Otho, ca şi Nero înaintea lui, s-a aruncat în sabie.

Dar susţinătorii lui Otho nu s-au predat. Au căutat un alt candidat şi l-au găsit pe Vespasian. Când a primit veşti despre evenimentele din Roma, bătrânul general a lăsat războiul din Iudeea pe mâinile fiului său, Titus, şi a plecat în Italia, înfrângând armata lui Vitellius pe drum. Vitellius a fost ucis când trupele lui Vespasian au înconjurat oraşul. În 21 decembrie 69 d.Hr., Vespasian a fost recunoscut în mod oficial de către Senat drept noul împărat, iar pacea s-a instaurat în sfârşit.

Iar în confuzia şi haosul războiului civil roman scurt, dar încrâncenat, un cufăr încuiat de lemn şi un vas de ceramică obişnuit, fiecare conţinând câte un papirus mic, dispărură pur şi simplu.

1

I

Timp de câteva momente, Jackie Hampton nu reuşi să-şi dea seama ce o trezise. Ecranul digital al ceasului arăta 03.18, iar în dormitor era complet întuneric. Dar ceva îi întrerupsese somnul, un sunet care venea de undeva din casa veche.

Zgomotele nu erau ceva neobişnuit, deoarece Villa Rosa se afla de mai bine de 600 de ani pe o pantă a dealului situat între Ponticelli şi Scandriglia, un oraş ceva mai mare, iar lemnul vechi al casei scârţâia, gemea şi câteodată chiar crăpa la schimbări de temperatură, făcând un zgomot asemănător unei rafale de puşcă. Dar acest zgomot avea ceva diferit, nefamiliar.

Întinse mâna în mod automat în partea opusă a patului, dar degetele ei cercetătoare nu găsiră nimic altceva în afara cuverturii. Mark era încă la Londra şi nu avea să zboare înapoi în Italia mai devreme de vineri seară sau sâmbătă dimineaţă. Ea ar fi trebuit să fie cu el, dar o schimbare de ultim moment în planurile constructorilor o silise să rămână.

Apoi, mai auzi o dată zgomotul – un zgomot metalic, ca un şuierat. Unul dintre obloanele ferestrelor de la parter trebuie să se fi deschis şi începuse să se bălăngăne. Jackie ştia că nu va mai putea adormi până nu îl va fixa din nou. Aprinse veioza, se dădu jos din pat, îşi puse papucii şi întinse mâna după halatul de pe scaunul din faţa măsuţei de machiaj.

După aceea, aprinse lumina de veghe şi cobori grăbită scara mare de stejar care dădea în holul central. Ajunsă la baza scărilor, auzi din nou un zgomot – puţin diferit de cel precedent, dar asemănător celui făcut de un obiect metalic lovind o piatră şi care venea probabil din sufrageria uriaşă care ocupa aproape tot parterul din partea de est a casei.

Aproape fără să se gândească, Jackie deschise uşa. Păşi în cameră şi aprinse luminile. În momentul în care cele două

candelabre se luminară, sursa zgomotului metalic deveni clară. Femeia îşi duse mâinile la faţă cu o exclamaţie de groază, apoi se întoarse şi o luă la fugă.

O siluetă îmbrăcată în negru stătea pe un scaun şi spărgea cu un ciocan şi cu o daltă o parte din mortarul de deasupra gurii masive a şemineului, iar această scenă era luminată de raza unei lanterne ţinute de un alt bărbat. Chiar dacă Jackie se dădu înapoi, amândoi bărbaţii se întoarseră să se uite la ea, cu feţele pline de uimire. Omul cu lanterna trase o înjurătură printre dinţi şi se repezi spre ea.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! murmură Jackie în timp ce o luă la goană prin holul larg, îndreptându-se spre scară şi dormitorul sigur.

Uşa de lemn era mai groasă de doi centimetri jumătate şi avea pe interior o încuietoare solidă, de oţel. Lângă pat se afla un telefon fix, iar în poşeta de pe comodă era celularul. Dacă ar fi putut ajunge în cameră, ştia că ar fi fost în siguranţă şi ar fi putut suna după ajutor.

Dar nu era îmbrăcată pentru fugă ca omul din spatele ei. Când ajunse pe a treia treaptă, papucul din piciorul drept îi căzu şi ea putu să audă zgomotul făcut de pantofii sport ai urmăritorului pe podeaua de piatră din hol, la câţiva metri în spatele ei. Picioarele ei bâjbâiră după un punct de sprijin pe treptele de lemn lustruite, apoi se împiedică, rată o treaptă şi căzu în genunchi.

Într-o secundă, omul ajunse lângă ea, apucând-o de braţ şi de umăr.

Jackie ţipă şi se răsuci într-o parte, lovindu-l pe bărbat cu piciorul drept în vintre. Acesta gemu de durere şi, din reflex, flutură lanterna spre ea exact în momentul în care femeia încerca să se ridice, aşa că tubul greu de aluminiu o lovi într-o parte a capului. Ameţită, începu să se clatine şi încercă să se apuce de balustradă, dar nu reuşi. În cele din urmă, căzu cu toată greutatea, lovindu-se cu capul de barele verticale şi rupându-şi instantaneu gâtul. Trupul se rostogoli pe scară până pe podeaua din hol, unde se opri cu membrele răsfirate şi sângele curgându-i din rana de la tâmplă.

Urmăritorul ei coborî şi rămase în picioare lângă ea. Cel de-al doilea intrus apăru în uşa sufrageriei şi se uită în tăcere la trupul nemişcat. Îngenunche lângă ea şi o apăsă cu degetele pe gât.

După un moment, îşi ridică furios privirea.

— Nu trebuia să o omori! izbucni el.

Alberti se uită la femeie şi dădu din umeri.

— N-ar fi trebuit să fie aici. Ni s-a spus că această casă va fi goală. A fost un accident, adăugă el, dar acum e moartă şi nu mai putem face nimic.

Rogan se ridică.

— Ai dreptate. Hai să mergem. Să terminăm ce avem de făcut şi să plecăm de aici.

Fără să mai privească înapoi, cei doi bărbaţi se întoarseră în sufragerie. Rogan luă ciocanul şi continuă să spargă porţiunile de mortar rămase deasupra poliţei de piatră care se întindea pe toată lungimea şemineului.

Treaba le luă puţină vreme şi, după 20 de minute, toată zona era descoperită. Amândoi bărbaţii stăteau în faţa şemineului, holbându-se la literele gravate pe una dintre pietre.

— Asta e? întrebă Alberti.

Rogan clătină nesigur din cap.

— Aşa pare, da. Pregăteşte mortarul.

Când Alberti ieşi din cameră, cărând o găleată cu care să aducă nişte apă, Rogan scoase din buzunar un aparat foto cu rezoluţie mare şi fotografie piatra de câteva ori. Apoi, verifică ecranul aparatului ca să vadă dacă pozele arătau clar inscripţia de pe piatră. Ca măsură de precauţie, scrise cuvintele într-un carneţel.

Alberti reapăru cu apa. Din grămada lăsată de constructori lângă uşă, luă o placă de lemn, o mistrie şi o pungă cu mortar. După câteva minute, după ce obţinu un amestec consistent se duse cu placa de lemn lângă şemineu.

Poliţa şemineului fusese pusă pe o placă de oţel, o reparaţie recentă pentru a compensa o inestetică fisură care străbătea piatra în diagonală, la aproape jumătate de metru de marginea din stânga. Placa de oţel ieşea în afară cu vreo doi centimetri de

sub poliţă, oferind un suport ferm pentru mortar.

Alberti ştia cum să procedeze şi, într-o jumătate de oră, reuşi să facă un retuş neted şi profesionist care se potrivea cu noul mortar din partea dreaptă a şemineului. Cealaltă parte era încă acoperită cu mortar vechi – constructorii nu ajunseseră încă să îl schimbe –, dar ei nu aveau nicio treabă cu asta.

La 50 de minute după moartea lui Jackie şi la aproape 90 după ce pătrunseseră în casă spărgând uşa din spate, cei doi italieni plecară, îndreptându-se spre locul unde îşi lăsaseră maşina.

II

Chris Bronson îşi opri Mini Cooperul argintiu la etajul al doilea al unei parcări supraetajate situate exact în faţa poliţiei din Tunbridge Wells. Rămase gânditor la volan timp de câteva minute. Presimţea că această dimineaţă va fi grea, chiar foarte grea.

Nu era prima oară când avea probleme cu Harrison, dar simţea că, de data asta, ar putea fi şi ultima. Inspectorul Thomas Harrison, „Tom” pentru puţinii lui prieteni şi „nemernicul umflat” pentru aproape toţi ceilalţi, era superiorul direct al lui Bronson, un om cu care nu se înţelesese încă din prima zi.

Harrison se considera un poliţist de modă veche, care avansase pe merit, aşa cum le spunea tuturor celor care doreau să-l asculte, dar şi majorităţii celor care nu doreau, iar pe Bronson îl dispreţuia din mai multe motive. Inspectorul era sarcastic în special cu poliţiştii idioţi: ofiţeri care se înrolaseră în poliţie după terminarea facultăţii şi care se bucurau de anumite privilegii datorită acestui lucru. El îl asocia pe Bronson acestui grup, cu toate că el însuşi nu avea nici un grad şi se înrolase în armată imediat după terminarea unui program de pregătire foarte scurt, de doar şase luni. Pe scurt, Harrison credea că Bronson, căruia îi spunea „Death Wish”[{1}], doar se juca de-a poliţistul, iar faptul că era un ofiţer extrem de competent nu spărgea deloc gheaţa dintre ei.

În cele şase luni de când Bronson se mutase la secţia din Tunbridge Wells, se certase săptămânal cu Harrison dintr-un motiv sau altul, dar, deoarece chiar îşi dorea o carieră în poliţie, încercase să ignore antipatia acestuia faţă de el. Acum însă, nu mai putea.

I se spusese să se prezinte de dimineaţă la secţie, iar Bronson bănuia care era motivul. Cu două zile în urmă, fusese implicat, împreună cu alţi ofiţeri atât în uniformă, cât şi sub acoperire, în arestarea unei bande de tineri care erau suspectaţi de trafic cu droguri de mare risc. În mod normal, fieful bandei era în East London, dar, recent, îşi extinseseră operaţiunile şi în Kent. Arestările nu decurseseră aşa cum şi-ar fi dorit, fără incidente, iar în altercaţie, doi tineri suferiseră răni minore. Bronson bănuia că Harrison intenționa să-l acuze de folosirea excesivă a forţei în cursul arestării sau chiar de atacarea unui suspect.

Ieşi din maşină, o încuie şi începu să coboare scările spre stradă. Lifturile parcării nu funcţionau înainte de ora 8.

Zece minute mai târziu, bătea Ia uşa biroului inspectorului Harrison.

III

Maria Palomo trăise toată viaţa în zona Monte Sabini şi, la 73 de ani, încă lucra 50 de ore pe săptămână. Făcea curăţenie, dar nu îi plăcea şi nici nu se prea pricepea. Dar *era* cinstită – clienţii ei ar fi putut să lase un teanc de euro pe birou şi ar fi fost siguri că i-ar fi găsit tot acolo după ce ea şi-ar fi terminat treaba – şi o persoană pe care te puteai baza, ajungând mai mult sau mai puţin la vreme. Chiar dacă vreun colţ rămânea nemăturat, iar cuptorul nu era curăţat mai mult de o dată pe an, ei bine, cel puţin ferestrele străluceau, iar covoarele erau curate.

Pe scurt, Maria era mai bună decât nimic, iar în geanta ei voluminoasă căra cheile a 30 de proprietăţi din zona Ponticelli-Scandriglia. În unele case făcea curăţenie, pe altele doar le verifica pentru siguranţă în timp ce proprietarii erau plecaţi, iar în câteva uda plantele, sorta corespondenţa şi verifica dacă

luminile şi robinetele funcţionau şi dacă scurgerea nu era înfundată.

Villa Rosa era una dintre casele în care Maria făcea curăţenie, dar nu ştia câtă vreme avea să dureze înţelegerea cu proprietarii. Ţinea la englezoaica tânără care profita de vizitele ei pentru a-şi cizela italiana, dar, în ultimul timp, aceasta dăduse semne de nemulţumire cu privire la munca ei. Mai ales la ultimele două vizite, ea îi arătase câteva locuri din casă unde curăţenia ar fi putut fi făcută cu mai multă conştiinciozitate. Maria răspunsese ca de obicei cu un zâmbet şi cu o ridicare din umeri. Îi explicase că nu era uşor să păstreze totul curat, mai ales acum, când casa era plină de muncitori, de unelte şi echipamente. Şi de praf, bineînţeles.

Evident că această explicaţie nu o mulţumise pe signora Hampton, care o îndemnase să se străduiască mai mult, dar Maria trecuse de faza în care dădea atenţie la ceea ce oamenii o rugau să facă. Mergea acolo în fiecare săptămână, lucra cât putea de puţin şi aştepta să vadă ce se va întâmpla. Dacă englezoaica ar fi concediat-o, şi-ar fi găsit de lucru în altă parte. Nu era o mare problemă.

În acea dimineaţă, puţin după ora 9, Maria bătu drumul până la Villa Rosa pe vechiul ei scuter Vespa pe care îl folosea de mai bine de 15 ani. Nu era al ei, dar îl împrumutase cu atât de mult timp în urmă, încât nici nu-şi mai aducea bine aminte de la cine. Aceeaşi confuzie domnea şi în ceea ce privea documentele scuterului care nu era nici înmatriculat, nici nu avea revizia tehnică de ani de zile pentru a putea să circule pe drumurile publice, dar acest lucru nu o deranja pe Maria care nici măcar nu se obosise să facă o cerere pentru un permis de conducere. Tot ce făcea ea era să aibă grijă să evite, atunci când îl conducea, *Polizia Municipale* şi pe carabinieri.

Opri scuterul în faţa casei şi îl ridică pe cric. Îşi puse casca în această privinţă, respecta legea – pe şa şi porni către uşa din faţă. Maria ştia că Jackie era acasă, aşa că nu scoase cheile din geantă, ci sună la uşă.

Sună din nou două minute mai târziu, dar nu primi niciun răspuns. Acest lucru o nedumeri şi merse spre garajul dublu din

partea laterală a casei, uitându-se prin uşa întredeschisă. Maşina familiei Hampton – o Alfa Romeo – se afla acolo, după cum se şi aşteptase. Casa era prea departe de Ponticelli ca patroana ei să meargă acolo pe jos şi, în orice caz, acesteia nu îi plăcea prea mult să se plimbe. Aşa că unde era?

„În grădină, poate", se gândi ea ocolind partea laterală a casei şi îndreptându-se spre peluza din spate, mărginită de arbuşti şi de o jumătate de duzină de straturi cu flori care răsăreau delicat din pământ, departe de clădirea veche. Dar grădina era pustie.

Maria ridică din umeri şi se întoarse la uşa principală a casei, căutându-şi cheile în geantă. Găsi cheia, o băgă în broască şi o întoarse, sunând din nou la sonerie.

— *Signora* Hampton? strigă ea în timp ce deschidea uşa. *Signora*…

Cuvântul îi rămase în gât când îi văzu trupul zăcând nemişcat pe pardoseala de piatră, într-o baltă de sânge ce îi înconjura capul ca o aură stacojie.

Maria Palomo îngropase doi soţi şi alte cinci rude, dar era o diferenţă ca de la cer la pământ între a vedea un cadavru înfăşurat în giulgiu într-o cameră mortuară şi ceea ce privea ea acum. Scoase un ţipăt, se întoarse şi ieşi în fugă din casă, pe aleea acoperită cu pietriş.

Apoi, se opri şi se întoarse spre clădire. Uşa era larg deschisă şi, în ciuda strălucirii orbitoare a soarelui de dimineaţă, încă putea vedea silueta de pe podea. Rămase nemişcată câteva secunde, întrebându-se ce ar trebui să facă.

Sigur că trebuia să cheme poliţia, dar ştia că, de îndată ce *polizia* se implica, viaţa tuturor va fi cercetată la microscop. Maria merse spre Vespa, îşi puse casca, porni motorul şi străbătu aleea. Când ajunse la şosea, făcu la dreapta. La aproape un kilometru distanţă se afla casa unuia dintre membrii familiei ei numeroase, un loc unde putea să îşi lase Vespa în siguranţă şi să roage pe cineva să o repeadă cu maşina înapoi la casa familiei Hampton.

20 de minute mai târziu, Maria ieşi din vechea Lande a nepotului ei şi se duse până la uşa din faţă a casei, care era încă

deschisă. Cei doi intrară şi se uitară la cadavru. Nepotul ei se aplecă şi atinse una din încheieturile mâinilor lui Jackie, apoi îşi făcu cruce şi se dădu câţiva paşi înapoi. Maria ştia la ce să se aştepte, aşa că nu avu aproape nicio reacţie.

— *Acum* pot chema *polizia*, anunţă ea.

Ridică telefonul care era pe măsuţa din hol şi formă 112, numărul italian pentru urgenţe.

2

I

— De data asta, ai dat-o rău în bară, Death Wish, începu Harrison.

„Exact, se gândi Bronson. Asta e.” Stătea în picioare în dreptul biroului ticsit al inspectorului, iar în faţa acestuia se afla un scaun rotativ, dar Bronson nu fusese invitat să ia loc, aşa că se uită peste umăr cu o expresie nedumerită pe chip, apoi îşi privi în ochi superiorul.

— Cu cine vorbeşti? întrebă el încet.

— Cu tine, rahat mic ce eşti! izbucni Harrison.

Această expresie era chiar amuzantă având în vedere că Bronson era cu şapte centimetri mai înalt decât superiorul său, deşi cântărea mult mai puţin.

— Numele meu este Christopher Bronson şi sunt sergent-detectiv. Îmi poţi spune Chris. Îmi poţi spune detectiv Bronson sau, pur şi simplu, Bronson. Dar, nemernic umflat şi urât ce eşti, nu-mi poţi spune Death Wish.

Expresia de pe chipul lui Hamilton îngheţă.

— Cum mi-ai spus?

— M-ai auzit, zise Bronson şi se aşeză pe scaunul rotativ.

— La dracu’, să stai în picioare când eşti la mine în birou!

— Am să stau jos, mulţumesc. Pentru ce ai dorit să mă vezi?

— Ridică-te! ţipă Harrison.

Dincolo de pereţii de sticlă ai micului birou, cei câţiva ofiţeri care ajunseseră mai devreme începuseră să fie interesaţi de discuţie.

— M-am săturat de tine, Harrison, spuse Bronson întinzându-şi confortabil picioarele. De când am venit în această secţie, te-ai plâns aproape de orice am făcut şi am înghiţit totul pentru că, de fapt, îmi place să fiu poliţist, chiar dacă asta înseamnă să lucrez cu nemernici incompetenţi ca tine. Dar astăzi n-am de

gând să mai tolerez asta.

În jurul gurii lui Harrison se adunase salivă.

— Nenorocitule! Îţi voi lua legitimaţia pentru asta.

— Poţi, fără îndoială, încerca. Bănuiesc că te-ai gândit la vreo schemă pentru a mă acuza de atacarea unui prizonier sau de folosirea excesivă a forţei în timpul arestării, nu?

Harrison încuviinţă din cap.

— Şi am şi martori, mârâi el.

Bronson zâmbi.

— Sunt sigur că ai. Sper doar că îi plăteşti suficient. Îţi dai seama că asta e prima propoziţie pe care ne-o spunem care nu conţine nicio înjurătură, analfabet idiot cu gura mare?

Preţ de câteva secunde Harrison nu zise nimic, doar se holbă la Bronson, cu ochii mocnind de ură.

— Mi-a făcut plăcere să purtăm această conversaţie, spuse Bronson ridicându-se. Îmi voi lua o zi sau două libere de la serviciu. Asta îţi va da timp să te hotărăşti dacă vrei să continui cu această şaradă sau să începi să te porţi ca un ofiţer superior de poliţie ce eşti.

— Te poţi considera suspendat, Bronson.

— Aşa e mai bine – de data asta, chiar mi-ai nimerit numele.

— Eşti suspendat. Dă-mi legitimaţia şi ieşi dracului de aici.

Harrison întinse mâna.

Bronson clătină din cap.

— Cred că, pentru moment, o să o păstrez, mulţumesc. Iar în timp ce te hotărăşti ce vei face, poate vei dori să te uiţi la asta. Bronson băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un obiect negru şi subţire. Ca să nu te mai oboseşti să întrebi, acesta e un reportofon. O să-ţi trimit o copie a înregistrării conversaţiei noastre, exact aşa cum a avut loc. Dacă vrei o anchetă, le-o voi da ofiţerilor investigatori să o asculte. Iar asta, adăugă Bronson scoţând dintr-un alt buzunar un plic galben pe care îl aruncă pe birou, este o cerere oficială de transfer. Să-mi spui ce vrei să faci. Bănuiesc că ai numerele mele de telefon.

Bronson opri reportofonul şi părăsi încăperea.

II

Telefonul din apartamentul din Roma sună în acea dimineaţă puţin după ora 11.30, dar Gregori Mandino era sub duş, aşa că ţârâitul se opri în cele din urmă.

15 minute mai târziu, bărbierit şi îmbrăcat ca de obicei, cu cămaşă albă, cravată neagră şi costum gri-deschis, Mandino îşi prepară în bucătărie o *café latte* mare, pe care o luă cu el în birou. Se aşeză, apăsă butonul *play* al robotului şi se aplecă înainte ca să fie sigur că aude clar mesajul. Apelantul folosise un cod care nu putea fi înţeles dacă trăgea cineva cu urechea, dar lui Mandino mesajul îi era destul de limpede. Se încruntă, formă un număr la telefonul său mobil Nokia, vorbi scurt cu un bărbat şi se aşeză din nou pe scaunul de piele pentru a reflecta. Ceea ce auzise nu era nici pe departe ceea ce crezuse sau dorise să audă.

Apelul fusese de la asistentul său din Roma, un om în care ajunsese să aibă încredere. Sarcina pe care i-o dăduse lui Antonio Carlotti fusese destul de simplă. Să intre cu câţiva oameni în casă, să facă rost de informaţii şi să plece. Dar femeia murise – nu ştia şi nici nu îi păsa dacă fusese un accident sau nu iar informaţiile pe care oamenii le obţinuseră nu conţineau aproape nimic nou faţă de ceea ce ştia deja.

Mandino mai stătu la birou timp de câteva minute, devenind din ce în ce mai agitat. Îşi dorea să nu se fi implicat niciodată în această mizerie. Dar nu avusese de ales, instrucţiunile pe care le primise cu ani în urmă fuseseră clare şi precise. Se gândi că nu ar fi putut să ignore ceea ce descoperiseră cu ajutorul internetului, iar expresia latină era cel mai bun indiciu pe care îl descoperiseră. Nu avusese de ales, trebuise să meargă mai departe.

La fel cum nu prea avea de ales nici în legătură cu ceea ce era de făcut în continuare. Oricât de neplăcut îi era, ţinând cont de ce se întâmplase, cel puţin o persoană trebuia să fie informată.

Mandino traversă camera până la seiful din perete, formă combinaţia şi deschise uşa. Înăuntru erau două pistoale semiautomate, amândouă încărcate, şi câteva teancuri groase de valută prinse cu elastice, mai ales dolari americani şi euro cu

o valoare nici prea mare, nici prea mică. În fundul seifului se afla o carte subţire, legată în piele, cu marginile îndoite şi decolorate şi fără nicio indicaţie pe coperta frontală sau pe cotor despre ce conţinea. Mandino o scoase şi se duse cu ea la birou, deschise încuietoarea de metal care îi ţinea copertele şi o deschise.

Întoarse uşor paginile scrise de mână, uitându-se la literele decolorate trasate cu cerneală, întrebându-se, aşa cum făcea de fiecare dată când deschidea cartea, ce conţineau acele instrucţiuni. Aproape de sfârşitul cărţii se afla o pagină pe care era o listă cu numere de telefon, o adăugire recentă de vreme ce fusese făcută cu pixul.

Mandino îşi trecu degetul peste ea, oprindu-se la numărul pe care îl căuta. Apoi, se uită la ceasul digital de pe birou şi luă din nou mobilul.

III

În biroul său din oraş, Mark Hampton îşi închisese calculatorul şi se pregătea să plece să ia masa de prânz – în fiecare miercuri, se întâlnea cu trei dintre colegii săi la barul din colţ –, când auzi o bătaie în uşă. Îşi puse jacheta, traversă camera şi deschise.

Doi oameni pe care nu îi cunoştea stăteau în faţa uşii. Era sigur că nu lucraseră pentru companie: Mark era mândru că îşi ştia toţi angajaţii, fie şi numai din vedere. Măsurile de securitate din clădire erau dure, dat fiind faptul că aici îşi aveau sediul patru firme de investiţii şi administrare a activelor ale căror birouri conţineau informaţii şi programe financiare extrem de importante, ceea ce însemna că toţi angajaţii trebuiau să fie verificaţi corespunzător de către personalul de securitate.

— Domnul Hampton? Vocea nu prea se potrivea cu costumul bărbatului. Suntem sergent-detectiv Timms şi detectiv Harris. Mă tem că avem veşti proaste pentru dumneavoastră, domnule.

Mintea lui Mark începu să lucreze rapid, făcând deduceri instantanee care nu se bazau pe nimic şi pe care le respingea

imediat. Cine? Unde? Ce se întâmplase?

— Soţia dumneavoastră se află la proprietatea din Italia, nu-i aşa?

Mark aprobă din cap, prea nedumerit ca să vorbească.

— Din păcate, acolo a avut loc un accident. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă spun că soţia dumneavoastră a decedat.

Timpul părea să se fi oprit. Mark putea să vadă gura ofiţerului de poliţie deschizându-se şi închizându-se, auzea chiar şi cuvintele, dar creierul lui nu era în stare să înregistreze înţelesul lor. Se întoarse şi se duse la birou cu mişcări mecanice. Se aşeză pe scaunul rotativ şi se uită pe fereastră, fără să vadă formele familiare ale clădirilor înalte care îl înconjurau.

Timms continua să îi vorbească.

— Poliţia doreşte să vă duceţi acolo cât mai repede posibil, domnule. Există vreo persoană pe care aţi dori să o contactăm? Cineva care ar putea merge cu dumneavoastră? Să vă ajute să…

— Cum? îl întrerupse Mark. Cum s-a întâmplat?

Timms se uită la Harris şi ridică uşor din umeri.

— A fost găsită azi-dimineaţă de femeia care făcea curăţenie. Arăta ca şi cum ar fi căzut pe scări noaptea trecută. Din păcate, şi-a rupt gâtul.

Mark nu răspunse, continuând să se uite fix pe fereastră. Acest lucru nu era posibil. Sigur era o greşeală. Era vorba de altcineva. Greşiseră numele. Asta trebuia să fie.

Dar Timms se afla încă acolo, înşirând în continuare genul de platitudini pe care Mark presupunea că poliţiştii erau învăţaţi să le spună rudelor îndurerate. De ce nu tăcea odată din gură şi nu pleca?

— Înţelegeţi, domnule?

— Cum? Mă scuzaţi. Puteţi să repetaţi?

— Trebuie să mergeţi în Italia, domnule. Trebuie să identificaţi cadavrul şi să vă ocupaţi de pregătirile pentru înmormântare. Poliţia italiană vă va lua de la cel mai apropiat aeroport – cred că este cel din Roma – şi vă va duce cu maşina până acasă. Vă vor da un translator şi orice alt ajutor de care veţi avea nevoie. E clar acum?

— Da, zise Mark. Îmi pare rău. E… Un suspin sfâşietor îi

zgudui tot trupul şi îşi îngropă faţa în mâini. Îmi pare rău. E un şoc şi…

Timms îşi puse mâna pe umărul lui Mark.

— E de înţeles, domnule. Acum, este ceva ce vreți să ne întrebaţi? Am notat aici datele de contact ale poliţiei din Scandriglia. Vreţi să sunăm pe cineva? Aveţi nevoie de cineva care să stea cu dumneavoastră în aceste momente?

Mark clătină din cap.

— Nu. Nu, mulţumesc, rosti el, iar vocea i se frânse. Am un prieten pe care o să-l sun. Mulţumesc.

Timms dădu din cap şi îi întinse o hârtie.

— Condoleanţe din nou, domnule. Am inclus şi datele mele de contact. Dacă vă pot ajuta, vă rog să mă anunţaţi.

În timp ce vocile se auzeau din ce în ce mai slab, Mark dădu drumul lacrimilor. Lacrimi pentru el, pentru Jackie, lacrimi pentru lucrurile pe care i le-ar fi putut spune, pentru tot ce ar fi putut şi ar fi trebuit să facă împreună. Câteva cuvinte venite de la un străin bine intenționat îi schimbaseră într-o clipă complet viaţa.

Cu mâinile tremurânde, răsfoi agenda Filofax şi caută un număr de telefon. Timms, sau cum l-o fi chemând, avusese dreptate într-o privinţă: în mod clar, avea nevoie de un prieten, iar Mark ştia exact pe cine voia să sune.

3

I

— Mark? Ce dracu' s-a întâmplat? Ce este?

Chris Bronson îşi trase Miniul la marginea drumului şi îşi lipi telefonul mobil de ureche. Prietenul lui părea devastat.

— E vorba de Jackie. A murit. A…

Când auzi vestea, Bronson avu senzaţia că îi trăsese cineva un pumn în stomac. Existau câteva constante în lumea lui, iar Jackie era – sau fusese – una dintre ele. Rămase nemişcat preţ de câteva secunde, holbându-se prin parbriz, ascultând explicaţia printre lacrimi a lui Mark, dar neauzind prea multe, în cele din urmă, se adună.

— Pentru Dumnezeu, Mark. Unde?… Lasă. Unde eşti? Unde e ea? Vin imediat.

— Italia. E în Italia şi trebuie să mă duc acolo. Trebuie să mă duc să o identific. Ascultă, Chris, eu nu vorbesc limba, dar tu o vorbeşti şi nu cred că pot trece singur prin asta. Ştiu că e mult prea mult, dar ai putea să îţi iei nişte zile libere de la serviciu şi să vii cu mine?

Bronson ezită un moment, tristeţea lui bruscă şi intensă amestecându-se cu sentimentele pentru Jackie pe care şi le reprimase o perioadă îndelungată. Nu credea că putea face faţă la ceea ce îi cerea Mark acum. Dar, în acelaşi timp, ştia că prietenul său nu va face faţă fără el.

— Nu sunt sigur că mai am o slujbă acum, aşa că nu ar trebui să fie o problemă să-mi iau liber. Ai rezervat biletele de avion?

— Nu, răspunse Mark. Nu am făcut nimic. Eşti prima persoană pe care o sun.

— Bine. Lasă totul în seama mea, zise Bronson, cu o voce fermă care nu-i trăda emoţiile. Se uită la ceas şi calculă timpul pentru tot ce avea de făcut. Vin să te iau din apartament peste

două ore. Ai vreme să termini ce ai de făcut?

— Cred că da, da. Mulţumesc, Chris, mulţumesc din tot sufletul.

— Pentru puţin. Ne vedem peste câteva ore.

Bronson îşi lăsă telefonul să alunece în buzunar, dar câteva secunde nu se mişcă. Apoi, semnaliză şi intră din nou în trafic, gândindu-se la ceea ce avea de făcut, concentrându-se asupra lucrurilor concrete pentru a evita să se confrunte cu realitatea crudă a dispariţiei lui Jackie.

Se afla la numai câteva sute de metri de casă. Împachetatul nu îi va lua mai mult de 30 de minute, dar trebuie să îşi găsească paşaportul, să-şi ia una dintre cărţile de credit pe care avea mai mulţi bani şi să se ducă la bancă să scoată nişte euro. Apoi să-i anunţe pe cei de la secţia din Crescent Road că îşi lua concediu fără plată şi să verifice dacă aveau numărul lui de mobil – trebuia să respecte regulile indiferent de problemele lui Harrison.

Apoi, trebuia să se lupte cu traficul din Londra ca să ajungă la apartamentul din Ilford a lui Mark. Cam două ore, aproximă el. Nu se va obosi să rezerve bilete de avion, deoarece nu era sigur când vor ajunge la Stansted, dar bănuia că EasyJet sau Ryanair aveau zboruri spre Roma în acea după-amiază.

II

Telefonul din biroul somptuos al cardinalului Joseph Vertutti de la Vatican sună de trei ori înainte ca acesta să traverseze camera şi să răspundă.

— Joseph Vertutti.

Vocea de la capătul celălalt al firului îi era străină, dar avea un ton autoritar.

— Trebuie să vă văd.

— Cine sunteţi?

— Nu are importanţă. E legat de *Codex*.

Pentru un moment, Vertutti nu pricepu despre ce vorbea apelantul necunoscut. Când îşi dădu seama, se apucă involuntar de marginea biroului, căutând sprijin.

— Cum?

— Nu avem prea mult timp, aşa că vă rog să nu tărăgănaţi. Vorbesc despre *Codexul Vitalian,* cartea pe care o păstraţi încuiată în tribunalul papal.

— *Codexul Vitalian?* Sunteţi sigur? Chiar în momentul în care rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama de stupiditatea întrebării: existența *Codexului* era cunoscută numai de o mână de oameni din Vatican şi, din câte ştia el, de nimeni din afara Sfântului Scaun. Dar faptul că apelantul folosea linia externă directă însemna că suna *din afara* zidurilor Vaticanului, iar următoarele lui cuvinte îi confirmară suspiciunile.

— Sunt foarte sigur. Trebuie să-mi faceţi rost de un permis de intrare în Vatican să…

— Nu, îl întrerupse Vertutti: Nu aici. Ne întâlnim afară. Nu se simţea confortabil la gândul de a aranja intrarea apelantului misterios în clădirile Sfântului Scaun. Deschise un sertar de la birou şi scoase o hartă a Romei. Găsi rapid cu degetele un drum de la staţia Vatican spre zona de sud. Ne întâlnim în Piaţa di Santa Maria alle Fornaci, câteva străzi la sud de bazilica Sfântul Petru. E o cafenea în partea de est, vizavi de biserică.

— O ştiu. La ce oră?

Vertutti se uită în mod automat la agenda unde îşi nota întâlnirile, cu toate că ştia sigur că nu se va vedea cu respectivul bărbat în acea dimineaţă: avea nevoie de timp să se gândească la această întâlnire.

— În după-amiaza aceasta, la 4.30? sugeră el. Cum o să vă recunosc?

Vocea de la telefon chicoti.

— Staţi liniştit, domnule cardinal. O să vă găsesc eu.

III

Chris Bronson îşi duse Miniul în parcarea aeroportului Stansted, unde putea să îl lase pentru o perioadă îndelungată, îl încuie şi îl conduse pe Mark spre clădirea terminalului. Fiecare bărbat căra câte un bagaj de mână, iar Bronson mai avea şi o geantă pentru laptop.

Bronson ajunsese la apartamentul din Ilford după o oră şi ceva de la plecarea din Tunbridge Wells, iar Mark îl aştepta afară. Drumul până la Stansted – unul rapid, pe M11- durase mai puţin de un ceas.

— Îţi mulţumesc din suflet, Chris, spuse Mark pentru cel puţin a cincea oară de când se suise în maşină.

— E ceea ce fac prietenii, răspunse Bronson. Nu-ţi face probleme.

— Nu mă înţelege greşit, dar ştiu că nu eşti plătit prea bine ca poliţist, iar pentru că mă ajuţi o să mă ocup eu de toate cheltuielile.

— Nu e nevoie, începu Bronson cu jumătate de gură, deşi, în realitate, costurile deplasării îl cam îngrijorau – depăşirea pe cartea de credit se apropria de suma maximă admisă, iar cărţile lui de credit nu mai puteau suporta încă o penalizare. Nu era sigur nici dacă Harrison o să îl suspende sau nu şi, dacă da, nu ştia ce efect va avea acest lucru asupra salariului său. Dar ultimul bonus pe care îl primise Mark era o sumă de cel puţin şase cifre, aşa că banii nu erau o problemă pentru el.

— Nu mă contrazice, zise Mark, aşa am hotărât.

Când intrară în aeroport, îşi dădură seama că tocmai pierduseră zborul Air Berlin de după-amiază spre Fiumicino, dar aveau destul timp pentru zborul Ryanair de 17.30, care îi ducea la aeroportul Ciampino din Roma, înainte de 9, ora locală. Hampton plăti cu o carte de credit gold şi primi permisele de îmbarcare, apoi trecură de controalele de securitate.

În cafeneaua de lângă poarta de îmbarcare erau câteva locuri libere, aşa că îşi luară ceva de băut şi aşteptară anunţarea zborului.

Mark vorbise foarte puţin în timpul drumului până la aeroport – era clar în stare de şoc, cu ochii roşii de plâns –, dar Bronson simţea o nevoie disperată să afle ce se întâmplase cu Jackie.

— Ce ţi-a spus poliţia? îl întrebă.

— Nu prea multe, recunoscu Mark. Poliţia Metropolitană a primit un mesaj de la colegii lor italieni. Fuseseră chemaţi la

casa noastră azi-dimineaţă. Se pare că femeia de serviciu s-a dus acolo ca de obicei, n-a primit niciun răspuns şi şi-a folosit cheia pentru a intra.

Ochii îi lăcrimară pentru o secundă, scoase un şerveţel şi îi şterse uşor.

— Scuză-mă, zise el. Ea a mărturisit poliţiei că o găsise pe Jackie moartă pe podeaua din hol. Conform poliţiei italiene, se pare că s-a împiedecat pe scări – i-au găsit amândoi papucii pe trepte – şi s-a lovit cu capul de balustradă.

— Şi… interveni Bronson.

Mark dădu din cap, intensitatea disperării lui fiind evidentă.

— Şi şi-a rupt gâtul.

Vocea i se frânse la ultimul cuvânt şi luă o înghiţitură de apă.

— Oricum, continuă el, Maria Palomo – femeia de serviciu – le-a spus poliţiştilor că lucrez în Londra. M-au găsit prin ambasada britanică din Roma şi cei de acolo au contactat poliţia de aici.

Asta era tot ce ştia, dar sărăcia de informaţii nu l-a împiedicat să speculeze. Într-adevăr, în ora următoare nu a făcut altceva decât să-şi închipuie şi să respingă toate scenariile posibile. Bronson îl lăsă – era probabil o bună terapie pentru el să vorbească – şi, în mod egoist, atitudinea lui Mark îi permitea să rămână tăcut, fără să contribuie prea mult la conversaţie în timp ce mintea sa derula anii înapoi, amintindu-şi de Jackie pe vremea când era doar Jackie Evans.

Bronson şi Mark se ştiau de pe vremea când erau la şcoală, iar prietenia lor rezistase în ciuda drumurilor foarte diferite pe care le aleseseră. O cunoşteau amândoi pe Jackie cam din aceeaşi perioadă, iar Bronson se îndrăgostise iremediabil de ea, deşi fără speranţe. Problema era că Jackie avea ochi numai pentru Mark. Bronson îşi ascunsese sentimentele, iar când Jackie se căsătorise cu Mark, el a fost cavalerul de onoare şi Angela Lewis, una dintre domnişoarele de onoare, avea să devină în mai puţin de un an doamna Bronson.

— Îmi pare rău, Chris, şopti Mark când îşi ocupară în cele din urmă locurile din partea din spate a avionului Boeing 737.

Nu am făcut altceva decât să vorbesc despre mine şi Jackie. Cred că te-ai săturat.

— Dacă nu ai fi făcut-o, aş fi fost cu adevărat îngrijorat. Îţi face bine să vorbeşti. Te ajută, iar pe mine nu mă deranjează să stau şi să te ascult.

— Ştiu şi apreciez asta. Dar să schimbăm subiectul. Ce face Angela?

Bronson zâmbi uşor.

— Cred că nu e cel mai bun subiect. Tocmai am finalizat divorţul.

— Îmi pare rău, nu am ştiut. Unde locuieşte acum?

— Şi-a cumpărat un apartament mic în Londra, iar eu am păstrat căsuţa din Tunbridge.

— Mai vorbiţi?

— Da, acum, că avocaţii au ieşit în cele din urmă din peisaj. *Vorbim,* dar nu neapărat în cei mai amicali termeni. Nu eram compatibili şi mă bucur că am descoperit asta înainte să apară copiii şi să complice lucrurile şi mai mult.

Asta era, recunoscu Bronson în tăcere, explicaţia pe care convenise cu Angela că o vor da oricui va întreba, dar nu era sigur că ea o şi credea. Nu de asta eşuase căsătoria lor. Privind acum retrospectiv, prin prisma tuturor celor întâmplate, îşi dădea seama că nu ar fi trebuit să se însoare cu ea – cu nimeni altcineva –, deoarece era încă îndrăgostit de Jackie. De fapt, era în perioada de refacere.

— Lucrează încă la British Museum?

Bronson încuviinţă din cap.

— Este tot custode al colecţiei de ceramică. Bănuiesc că acesta este unul dintre motivele pentru care ne-am despărţit. Lucra peste program şi trebuia să facă muncă de teren în fiecare an. Adaugă asta la orele mele suplimentare pe care le fac ca poliţist şi vei înţelege de ce comunicam prin bileţele – nu eram aproape niciodată acasă în acelaşi timp.

Minciuna ieşi uşor din gura lui Bronson. După aproximativ 18 luni de căsătorie, începuse să i se pară mai uşor să se ofere să lucreze peste program – şi existau multe ocazii – decât să se ducă acasă, unde îl aşteptau o relaţie nesatisfăcătoare şi certuri

din ce în ce mai frecvente.

— Îşi iubeşte meseria şi cred că şi eu o iubesc pe a mea, dar asta e altă poveste. Niciunul din noi nu era dispus să renunţe la carieră şi, în cele din urmă, ne-am îndepărtat. Probabil că aşa e cel mai bine.

— Ai probleme la serviciu? întrebă Mark.

— Doar una de fapt. Aşa-zisul meu ofiţer superior e un idiot analfabet care mă urăşte de când am păşit în secţie. Azi-dimineaţă, i-am spus în sfârşit să se care şi, ca urmare, nu am nicio idee dacă o să mai am sau nu un serviciu când o să mă întorc.

— De ce o faci, Chris? Sunt şi slujbe mai bune.

— Ştiu, răspunse Bronson, dar îmi place să fiu poliţist. Doar că oameni ca inspectorul Harrison se străduiesc să-mi facă viaţa un chin. Am cerut transferul şi sunt sigur că-l voi primi.

4

Înainte de a părăsi Sfântul Scaun, Joseph Vertutti se schimbă în haine civile şi, mergând cu paşi mari pe strada Stazione di Pietro, în jacheta lui albastră comodă şi în pantaloni largi, arăta ca orice om de afaceri italian uşor supraponderal.

Vertutti era cardinal-şef, prefectul diocezei Congregaţiei pentru doctrina credinţei, cea mai veche dintre cele nouă congregaţii ale curiei romane şi descendentă directă a Inchiziţiei Romane. Activitatea ei nu se schimbase prea mult din vremurile în care arderea pe rug era pedeapsa-standard pentru eretici, numai că Vertutti se asigurase ca lucrurile să devină mai sofisticate în zilele noastre.

O luă spre sud, trecu de biserică şi apoi traversă pe partea de est a străzii. Se îndreptă spre nord şi se întoarse către piaţă. Zugrăveala verde cu roşu aprins a cafenelei contrasta cu umbrelele Martini care protejau mesele de soarele după-amiezii. Câteva dintre mese erau ocupate, dar în capăt erau trei sau patru libere, iar el trase un scaun, aşezându-se la una dintre ele.

Când chelnerul se apropie în sfârşit, Vertutti comandă o *café latte,* se lăsă pe spătarul scaunului pentru a privi de jur împrejur şi se uită la ceas. Era 4.20. Sincronizarea lui era aproape perfectă.

Zece minute mai târziu, chelnerul morocănos îi trânti în faţă o cană înaltă de sticlă, cu cafea, iar o parte din ea se vărsă pe farfurie. În timp ce chelnerul se îndepărta, un om solid, îmbrăcat într-un costum gri şi cu ochelari de soare sport îşi trase un scaun în cealaltă parte a mesei şi se aşeză.

În acelaşi moment, doi tineri purtând costume închise la culoare şi ochelari de soare se aşezară fiecare la câte o masă învecinată, flancându-i. Păreau foarte bine făcuţi şi într-o formă fizică de invidiat, degajând un aer ameninţător aproape palpabil. Se uitară la Vertutti fără interes, apoi începură să

studieze strada şi să-i privească pe trecătorii care se perindau prin faţa cafenelei. Cu toate că privise drumul cu atenţie, Vertutti nu avea idee de unde apăruseră cei trei oameni.

De îndată ce companionul său se aşeză, chelnerul reapăru, luă comanda şi dispăru, ducând cu el şi băutura vărsată a lui Vertutti. Se întoarse în mai puţin de două minute, cu două *latte* proaspete pe o tavă, împreună cu un coş de croissante şi de rulouri dulci.

— Sunt cunoscut aici, zise omul, vorbind pentru prima dată.

— Cine sunteți mai exact? vru Vertutti să afle. Un oficial al bisericii?

— Numele meu este Gregori Mandino, răspunse acesta, şi sunt încântat să vă spun că nu am o legătură directă cu Biserica Catolică.

— Atunci, cum aţi aflat de *Codex?*

— Ştiu pentru că sunt plătit să ştiu. Mai important, adăugă Mandino uitându-se înjur pentru a se asigura că nu sunt auziţi, sunt plătit să observ orice semn legat de găsirea documentului la care se referă *Codexul.*

— Plătit de cine?

— De dumneavoastră. Sau, mai precis, de Vatican. Organizaţia mea îşi are rădăcinile în Sicilia, dar acum are interese de afaceri extinse în Roma şi în toată Italia. Am lucrat în strânsă legătură cu Biserica-Mamă timp de aproape o sută cincizeci de ani.

— Nu ştiu nimic despre asta, bolborosi Vertutti. Ce organizaţie?

— Dacă vă veţi gândi, vă veţi da seama pe cine reprezint. Vertutti îl privi fix pe Mandino, dar numai când se uită la mesele învecinate, la cei doi tineri vigilenţi, care nu se atinseseră de băuturi şi care încă scrutau mulţimea, îi pică fisa. Clătină din cap, neîncrederea citindu-i-se pe chipul bucălat.

— Refuz să cred că am fost vreodată implicaţi în *Cosa Nostra*. Mandino dădu răbdător din cap.

— Aţi fost, rosti el, de la mijlocul secolului al XIX-lea. Dacă nu mă credeţi, întoarceți-vă la Vatican şi verificaţi, dar, între timp, lăsaţi-mă să vă spun o poveste care a fost omisă din

istoria oficială a Vaticanului. Unul dintre papii care au stat mult în Scaunul Sfânt a fost Giovanni Maria Mastai-Ferretti, Papa Pius al IX-lea, care…

— Ştiu cine a fost, izbucni Vertutti nerăbdător.

— Mă bucur. Atunci ştiţi şi că, în 1870, s-a trezit practic asediat de noul stat italian unificat. Cu zece ani mai devreme, acesta îşi adăugase Sicilia şi Statele Papale, dar Pius îi încurajase pe catolici să refuze cooperarea, ceea ce facem de ani de zile. Relaţia noastră neoficială a început atunci şi lucrăm împreună din acel moment.

— Nu are niciun sens, zise Vertutti cu vocea încărcată de furie.

Se aşeză mai bine pe scaun, îşi încrucişă braţele, iar faţa i se înroşi. Acest om care pretindea a fi un criminal sugera că, timp de 150 de ani, cea mai veche, mai sfântă şi mai importantă parte a Mamei tuturor Bisericilor fusese profund implicată în activităţile celei mai cunoscute organizaţii criminale de pe planetă. În alt context, acest lucru ar fi fost amuzant.

Şi, pentru a pune capac, el, unul dintre cardinalii seniori ai Curiei Romane, stătea la o cafenea în mijlocul Romei cu un *mafioso* important. Pentru că nu avea nicio îndoială că Mandino avea o poziţie înaltă: deferenţa arătată de chelnerii care sunt de obicei posomorâţi, cei doi bodyguarzi şi aerul de autoritate şi de comandă dovedeau destule. Iar acest bărbat, care era un gangster fără îndoială, avea cunoştinţă despre un document ascuns în arhivele Vaticanului, un document despre care Vertutti credea că era unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale Bisericii Catolice.

Dar Mandino nu terminase.

— Cărţile pe masă, Eminenţă, spuse el rostind pe un ton batjocoritor ultimul cuvânt. Am fost botezat catolic, ca aproape toţi copiii italieni, dar nu am pus piciorul într-o biserică înainte de a împlini patruzeci de ani, deoarece ştiu că doctrina creştină este un nonsens. Ca orice altă religie, şi asta se bazează pe ficţiune.

Cardinalul Vertutti se albi.

— Aceste cuvinte sunt o blasfemie. Biserica Catolică are

origini mai vechi de două mii de ani, bazându-se pe viaţa şi faptele lui Isus Hristos, Domnul nostru. Vaticanul este simbolul religiei a nenumărate milioane de credincioşi din aproape toate ţările lumii. Cum îndrăzneşti să spui că tu ai dreptate şi toţi ceilalţi greşesc?

— Îndrăznesc pentru că eu am cercetat, în loc să accept tămâia şi oglinzile în spatele cărora se ascunde Biserica Catolică. Nu contează cât de mare e numărul oamenilor care cred într-un lucru, ci contează adevărul şi validitatea acelui lucru, în trecut, milioane de oameni credeau că pământul este plat şi că soarele şi stelele se învârt în jurul lui. Greşeau la fel de mult precum creştinii din ziua de azi.

— Aroganţa ta mă uluieşte. Creştinismul se bazează pe autoritatea indiscutabilă a cuvintelor lui Isus Hristos, fiul lui Dumnezeu. Chiar negi adevărul cuvântului Domnului şi al Sfintei Biblii?

Mandino zâmbi şi clătină din cap.

— Aţi mers exact la fondul problemei, cardinale. Nu există cuvântul Domnului, ci numai cuvântul omului. Fiecare doctrină religioasă scrisă este opera omului, de obicei fiind scrisă pentru un avantaj personal şi pentru a se potrivi împrejurărilor individuale. Spuneţi-mi un singur lucru, oricare, care să demonstreze că Dumnezeu există.

Vertutti deschise gura ca să răspundă, dar Mandino i-o luă înainte.

— Ştiu, trebuie să ai credinţă. Ei bine, eu nu am, tocmai fiindcă am studiat religia creştină şi ştiu că este un narcotic pentru a ţine lumea supusă şi a le permite oamenilor care conduc Biserica şi Vaticanul să trăiască în lux, fără să aibă de fapt o slujbă utilă. Nu puteţi dovedi că Dumnezeu există, în schimb, eu pot dovedi că Isus *nu* a existat. Singurul loc în care se face vreo referire la Isus Hristos este Noul Testament, iar acesta – ştiţi acest lucru la fel de bine ca mine, indiferent dacă recunoaşteţi sau nu – este o colecţie de scrieri care au suferit modificări substanţiale prin editare, neputând fi considerată nici măcar de departe contemporană cu subiectul în cauză. Pentru a putea veni cu argumentul unor evanghelii „canonice”,

Biserica a interzis zeci de alte scrieri care contraziceau clar mitul lui Isus. Dacă Isus a fost un lider atât de charismatic şi care să inspire lumea, care realiza miracole şi tot felul de lucruri de genul acesta pe care Biserica pretinde că El le-ar fi făcut, cum se face că nu există *nici măcar o singură referire* la El în nicio scriere din literatura grecească, romană sau ebraică din perioada aceea? Dacă acest om a fost atât de important, dacă atrăgea adepţi aşa de devotaţi şi era un ghimpe în coasta armatei romane de ocupaţie, de ce nu a scris nimeni nimic despre el? *Realitatea* este că El există numai în Noul Testament, o „sursă" pe care Biserica a fabricat-o şi publicat-o de-a lungul secolelor şi nu există nici măcar o urmă de dovadă *independentă* că El ar fi existat vreodată.

Ca orice om al bisericii, Vertutti era obişnuit cu oameni care puneau la îndoială cuvântul lui Dumnezeu – într-o lume din ce în ce mai lipsită de Dumnezeu, fapt inevitabil dar Mandino părea să nutrească o ură aproape patologică faţă de Biserică şi de ce reprezenta ea. Această atitudine ridica următoarea întrebare:

— Dacă urăşti şi dispreţuieşti Biserica atât de mult, Mandino, la urma urmei, de ce te-ai implicat în povestea asta? De ce îţi pasă de viitorul religiei catolice?

— V-am spus deja, domnule cardinal. Ne-am înţeles să preluăm această sarcină cu mulţi ani în urmă, iar organizaţia mea îşi ia răspunderea în serios. Indiferent de sentimentele mele personale, voi face tot ce pot ca să îndeplinesc această sarcină.

— Eşti norocos să trăieşti în acest secol, dacă ne gândim că nutreşti vederi atât de eretice.

— Ştiu. Fără îndoială că, în Evul Mediu, m-aţi fi legat de un stâlp şi m-aţi fi ars de viu pentru a vă împărtăşi ideile.

Vertutti sorbi o înghiţitură din băutură. În ciuda dispreţului său total şi instantaneu pentru acest om, ştia că va avea de lucru cu el pentru a rezolva această criză. Puse cana pe masă şi se uită la Mandino.

— Trebuie să cădem de acord că avem opinii diferite despre Biserică şi despre Vatican, zise el. Sunt mult mai îngrijorat de

problema actuală. Este evident că ştii ceva despre *Codex*. Cine ţi-a vorbit despre el?

Mandino dădu din cap şi se aplecă înainte.

— Organizaţia mea a fost implicată de la începutul secolului trecut în găsirea documentului-sursă, începu el. Această sarcină a fost întotdeauna singura responsabilitate a capului – *capofamiglia* – familiei din Roma. Când această responsabilitate a căzut pe umerii mei, mi s-a dat să citesc o carte, o carte care iniţial nu a avut prea mult sens pentru mine. Aşa că am căutat clarificări la dioceza dumneavoastră, care este sursa cererii originale, iar predecesorul dumneavoastră a fost suficient de amabil să-mi furnizeze informaţii suplimentare care credea că mă vor ajuta să apreciez importanţa sarcinii.

— Nu ar fi trebuit să facă aşa ceva niciodată.

Vocea lui Vertutti era joasă şi supărată.

— Cunoaşterea acestei probleme este restricţionată la numai câţiva oficiali cu rang înalt, de mare încredere ai Vaticanului. Ce ti-a zis?

— Nu mare lucru, răspunse Mandino pe un ton conciliant. Pur şi simplu, mi-a explicat că Biserica încearcă să găsească un document pierdut cu secole în urmă şi care nu ar trebui să cadă niciodată în mâinile nimănui din afara Vaticanului.

— Asta-i tot? întrebă Vertutti.

— Mai mult sau mai puţin, da.

Vertutti simţi o mare uşurare. Dacă era adevărat că astea erau toate informaţiile pe care le divulgase predecesorul său, atunci fusese făcut doar un rău mic. Cu certitudine, *Codexul Vitalian* era cel mai întunecat secret dintre toate secretele ascunse în tribunalul papal şi se părea că, pentru moment, acest secret era în siguranţă. Dar problema era dacă putea avea destulă încredere în Mandino pentru a-l crede.

— Am stabilit că ştii despre *Codex*. Dar tot nu ştiu de ce m-ai sunat. Ai informaţii noi? S-a întâmplat ceva?

Mandino dădu impresia că ignoră întrebarea.

— Toate la timpul lor, Eminenţă. Fără îndoială, nu ştiţi că nişte oameni de-ai mei au supravegheat în permanenţă publicarea oricăror cuvinte şi fraze semnificative din *Codex*.

Asta e în concordanţă cu instrucţiunile scrise pe care le-am primit de la dioceza dumneavoastră acum mai bine de un secol. Avem sisteme de monitorizare în toate locurile importante, dar, de la apariţia internetului, ne-am concentrat şi asupra site-urilor de traducere din limbi moarte, atât asupra programelor online când şi asupra celor care furnizează servicii mai profesioniste. Cu acordul predecesorului dumneavoastră, am creat un birou aici, în Roma, care, de ochii lumii, se ocupă de identificarea, recuperarea şi studierea textelor antice. Sub pretextul cercetării academice, i-am căutat pe toţi translatorii din latină, greacă, ebraică, coptă şi aramaică pe care i-am putut identifica, pentru a ne înştiinţa dacă primesc pasaje din document care conţin cuvinte-cheie şi aproape toţi au fost de acord. De asemenea, am apelat la programele online şi aproape toate sunt uşor de folosit. Este incredibil de ce cooperare te poţi bucura dacă oamenii cred că lucrezi pentru papă. Pur şi simplu, am furnizat aceeaşi listă de cuvinte pentru fiecare limbă şi, în fiecare caz, proprietarii de site-uri au fost de acord să ne anunţe dacă solicită cineva o traducere care respectă parametrii daţi de noi. Cele mai multe site-uri au sisteme automate care ne trimit e-mailuri conţinând un cuvânt sau mai multe cuvinte şi orice alte informaţii pe care le au despre persoana care face cererea. Câteodată, acestea includ numele şi e-mailul, dar întotdeauna conţin adresa IP.

— Ce este asta? întrebă Vertutti.

— Este un set de numere care identifică o locaţie pe internet. O putem folosi pentru a afla adresa persoanei sau măcar adresa calculatorului pe care îl foloseşte. Evident, dacă vine o cerere de la un internet café nu este uşor să-l identificăm pe cel care a făcut-o.

— Toate astea sunt relevante?

— Da. Mai suportaţi-mă puţin. Ne-am întins reţeaua la scară largă şi am specificat un număr imens de cuvinte pentru a ne asigura că nimic nu trece neobservat. De asemenea, avem şi programe care scanează e-mailurile şi identifică potrivirile cele mai probabile. Sunt cunoscute ca analizatori de sintaxă. Până săptămâna trecută, nicio expresie nu se potrivise în proporţie

mai mare de patruzeci şi doi la sută. Şi, acum două zile, am primit asta.

Băgă mâna în buzunarul jachetei şi scoase o singură foaie de hârtie. O despături şi i-o înmână lui Vertutti.

— Verificările analizatorului de sintaxă au cotat potrivirea între şaptezeci şi trei şi şaptezeci şi şase la sută, aproape dublu faţă de cel mai mare scor pe care îl obţinuserăm până atunci.

Vertutti se uită în jos pe foaia din faţa lui. Pe ea, tipărite cu litere mari, erau trei cuvinte în latină:

HIC VANIDICI LATITANT

5

I

— Şi expresia asta de unde venea, mai exact? întrebă cardinalul Joseph Vertutti, încă holbându-se la hârtia din mâna sa.

Sub cuvintele în latină era şi traducerea lor.

— Un program de traduceri online de pe un server localizat în America – Arlington, Virginia. Dar întrebarea venea de aici din Italia, de la o adresă aflată la numai câţiva kilometri depărtare de Roma.

— De ce ar alege un site american?

Gregori Mandino ridică din umeri.

— Pe internet, locaţiile geografice sunt irelevante. Oamenii aleg site-ul care li se pare mai uşor de folosit, mai rapid sau mai complet.

— Şi traducerea? Asta a produs programul?

— Nu, deşi e destul de asemănătoare. Site-ul american a sugerat traducerea „În acest loc, sau locaţie, mincinoşii sunt acoperiţi", care poate fi considerată cel puţin neîndemânatică. Interpretarea specialistului meu este mult mai elegantă: „Aici odihnesc cei mincinoşi".

— Latina este destul de clară, murmură Vertutti. *Hic* înseamnă evident „aici", dar m-aş fi aşteptat mai mult la *vatis mendacis* – „profeţi falşi" – decât la *vanidici,* dar de ce *latifant?* În mod sigur; *occubant* ar fi fost mai literal?

Mandino zâmbi uşor şi scoase două fotografii.

— Am anticipat această întrebare, Eminenţă, şi aţi fi avut dreptate dacă această inscripţie ar fi fost găsită într-un cimitir. *Occubant* – „înmormântat" sau „odihnindu-se în mormânt" – ar fi fost mult mai adecvat. Dar această inscripţie nu a fost găsită pe o piatră de mormânt. Este gravată pe o piatră de formă alungită aflată în zidul de deasupra şemineului unei ferme

vechi de şase sute de ani, în prezent transformate în locuinţă, din regiunea Monti Sabini.

— Cum?

Pentru prima oară, Vertutti era şocat.

— Lasă-mă să văd pozele, ceru el.

Mandino i le dădu şi Vertutti le studie câteva momente. Una reprezenta inscripţia fotografiată de aproape, iar celelalte ilustrau câteva pietre aflate deasupra un şemineu mare.

— De ce eşti atât de sigur că au de-a face cu *Codexul?*

— Nu am fost sigur de la început şi m-am hotărât să investighez. Mă tem că, de atunci, lucrurile au început să meargă prost.

— Explică-mi.

— Persoana care a făcut cererea de traducere a lăsat adresa de e-mail – este una dintre condiţiile de folosire a site-ului –, iar asta a făcut-o mai uşor de găsit. Am identificat casa de unde a fost făcută cererea de traducere. Se află la mică distanţă de drumul dintre Ponticelli şi Scandriglia şi a fost cumpărată anul trecut de un cuplu de englezi pe nume Hampton.

— Şi ce-ai făcut după aceea? întrebă Vertutti, fiindu-i frică de ce era mai rău.

— L-am instruit pe asistentul meu să trimită doi oameni la acea casă când credeam că proprietarii erau plecaţi în Marea Britanie, dar ceea ce nu am ştiut a fost că doamna Hampton se afla încă pe proprietate. Din diverse motive, nu îl însoţise pe soţul ei. Oamenii au intrat în casă, prin efracţie bineînţeles, şi au început să caute sursa expresiei în latină pe care au localizat-o repede, gravată pe o piatră plasată deasupra şemineului. Fusese acoperită cu mortarul pe care o echipă de constructori îl înlocuia, şi numai o parte din piatră era vizibilă. Acea parte conţinea inscripţia. Li se ordonase să găsească expresia latinească şi orice altceva ar fi putut fi relevant, dar prima lor grijă a fost să verifice întreaga piatră, căutând alte inscripţii. Omul a început să spargă mortarul, dar *signora* Hampton a auzit zgomot şi a coborât să vadă ce se întâmplă. Când a dat cu ochii de ei, a fugit. Unul din oameni a urmărit-o şi, în timpul busculadei de pe scări, ea a căzut, s-a lovit cu capul de

balustradă şi şi-a rupt gâtul. A fost un simplu accident.

Era mai rău decât se aşteptase Vertutti. O femeie nevinovată murise.

— Un simplu accident? repetă el ca un ecou. Chiar te aştepţi să cred asta? Ştiu cum lucrează organizaţia voastră. Eşti sigur că nu a fost împinsă? Sau chiar bătută până a murit?

Mandino zâmbi rece.

— Nu pot decât să repet ce v-am spus. Nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat în casa aia, dar femeia ar fi murit oricum în cele din urmă. Înţeleg că prevederile sancţiunii sunt clare.

La mijlocul secolului al VII-lea, papa Vitalian a scris el însuşi un *Codex*, nedorind să-şi încredinţeze recomandările nici măcar scribilor lui cei mai devotaţi. De-a lungul secolelor, conţinutul *Codexului* a fost cunoscut de numai câţiva seniori de mare încredere de la Vatican, inclusiv de papa în funcţie. Niciunul nu a avut vreo reţinere cu privire la acţiunile pe care le sugerase Vitalian în cazul în care ar apărea vreuna dintre relicvele interzise, dar asta nu era surprinzător.

— Nu îndrăzni să-mi ţii *mie* o predică despre sancţiune. Cum de ştii despre ea? întrebă Vertutti cu ochii scăpărând de mânie.

Mandino ridică din umeri.

— Din nou, de la predecesorul dumneavoastră. El mi-a spus că oricine găseşte acest document sau află despre conţinutul lui va fi considerat atât de periculos pentru Biserică, încât va fi omorât sau omorâtă. Pentru binele Bisericii, desigur.

— Cardinalul a exagerat, spuse Vertutti aplecându-se în faţă pentru a da greutate cuvintelor. Acest document trebuie recuperat şi sub nicio formă nu trebuie să ajungă la cunoştinţa publicului larg. Asta *este* adevărat. Prevederile sancţiunii sunt secrete, dar îţi zic că asasinarea nu este una dintre opţiunile sugerate.

— Adevărat, Eminenţă? în trecut, Biserica a condamnat public asasinatele. Dar, de fapt, în interiorul Vaticanului ea le-a scuzat şi ştiţi asta la fel de bine ca mine.

— Prostii. Spune-mi un singur incident.

— Asta e uşor. În 1939, papa Pius al XI-lea a fost aproape

sigur asasinat pentru a fi împiedicat să ţină un discurs în care voia să condamne fascismul, într-o perioadă în care papalitatea hotărâse să-l îmbrăţişeze. Nu a fost surprinzător când succesorul lui, papa Pius al XII-lea, a sprijinit al Treilea Reich în mod deschis.

— Asta este o acuzaţie neserioasă, care nu a fost dovedită niciodată.

Mandino se lăsă pe spate, la fel de supărat.

— Bineînţeles că nu. Pentru că Vaticanul a refuzat să permită o investigaţie independentă cu privire la evenimentele care au avut loc în interiorul Sfântului Scaun. Doar pentru că Vaticanul refuză a recunoaşte ceva, asta nu înseamnă că acel lucru nu există sau că nu s-a întâmplat.

— Unii oameni ar face orice ca să mânjească renumele Bisericii. Vertutti se lăsă pe spate, convins că marcase un punct. Ipocrizia ta mă uimeşte. *Tu* îmi ţii mie o prelegere despre moralitate şi crimă.

— Nu este deloc o ipocrizie, Eminenţă, rosti din nou Mandino, accentuând batjocoritor ultimul cuvânt. Cel puţin, *Cosa Nostra* nu se ascunde în spatele capcanelor religiei. Ca şi în cazul nostru, mâinile Bisericii Catolice au fost pătate cu sânge de-a lungul secolelor şi sunt şi în ziua de azi.

Timp de câteva momente, cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, privindu-se cu duşmănie peste masă, apoi Vertutti îşi coborî privirea.

— Această conversaţie nu duce nicăieri şi, evident, va trebui să lucrăm împreună. Luă o altă înghiţitură de cafea pentru a sublinia schimbarea sa de dispoziţie. Pe de altă parte, căutarea acestor oameni a fost încununată de succes? Ce altceva au descoperit?

— Nu prea multe, replică Mandino calm, ca şi cum nu ar fi avut un schimb dur de replici cu doar câteva momente în urmă. Acelaşi text latin pe care l-a găsit familia Hampton. Oamenii mei au curăţat tot mortarul de pe piatră şi au fotografiat-o, au făcut şi o copie scrisă, dar nu au găsit alte cuvinte pe ea.

Vertutti clătină din cap. Nu numai că murise cineva, dar moartea sa nu a avut niciun sens.

— Adică, zici că femeia a murit degeaba.

Mandino zâmbi.

— Nu chiar. Am descoperit ceva ce se pare că familia Hampton a considerat neimportant. Uitaţi-vă bine la această fotografie şi veţi observa.

Vertutti luă fotografia de la Mandino – era prim-planul inscripţiei – şi se holbă la ea preţ de câteva secunde.

— Nu văd nimic altceva, spuse el.

— Nu este alt cuvânt, doar opt litere: un grup de două şi altul de trei, apropiate, şi un alt grup de trei litere. Sunt în partea de jos a inscripţiei, mult mai mici, aproape ca o semnătură.

Mandino făcu o pauză, savurând momentul.

— Primele două grupuri de litere sunt PO şi LDA şi cred că amândoi putem înţelege ce înseamnă. Ultimele trei litere sunt MAM şi bănuim că ele înseamnă Marcus Asinius Marcellus.

Şi cred că asta este dovada de care avem nevoie.

II

Ştiau că această casă ar fi trebuit să fie goală, dar, chiar şi aşa, Rogan şi Alberti au aşteptat până 10.30 seara înainte de a se apropria de clădire: era posibil ca poliţia să fi lăsat un ofiţer acolo. Rogan merse până în spate, căutând orice lumini de veghe sau maşini parcate, dar nu văzu nimic. Satisfăcuţi, el şi Alberti intrară prin uşa din spate.

Amândoi îşi dădeau foarte bine seama că Mandino şi ajutorul său, Carlotti, erau extrem de supăraţi pe ei din cauza morţii femeii şi, cu toate că ordinele lui Carlotti nu aveau prea mult sens, erau hotărâţi să le îndeplinească întocmai.

Alberti scoase un şperaclu pliabil din buzunar, introduse vârful între uşă şi cadru şi îl săltă uşor. Cu un sunet slab de lemn despicat, şuruburile care susţineau încuietoarea ieşiră cu uşurinţă, aşa cum se întâmplase şi cu o seară înainte, iar uşa se deschise.

Lăsându-l pe Alberti să înlocuiască încuietoarea, pentru că aveau de gând să iasă pe uşa din faţă, ca prima oară, Rogan

merse prin casă până la scări, luminându-şi drumul cu o lanternă subţire ca un creion, şi urcă la etajul întâi. Nu era sigur unde anume va găsi ceea ce căuta, aşa că încercă în fiecare cameră, dar fără succes. Aşadar, trebuia să fie pe undeva pe la parter.

Şi aşa şi era. În hol erau patru uşi deschise, iar cea de-a treia ducea într-un mic birou. Pe masă, lanterna lumină un monitor plat, o tastatură şi un mouse, iar unitatea sistemului era aşezată pe podea, alături. Exista şi un telefon, un scaner cu imprimantă, plus coli de hârtie, post-it-uri şi tot ce să găseşte de obicei într-un astfel de loc.

— Excelent! şopti Rogan.

Merse până la fereastră, se uită pe geam pentru a se convinge că obloanele din afară erau închise şi trase draperiile. După asta, aprinse lumina în cameră.

Se aşeză pe scaunul rotativ din piele de la birou şi porni calculatorul. În timp ce aştepta să se încarce sistemul de operare, verifică rapid hârtiile de pe masă, căutând orice notiţe care se refereau la inscripţie. Găsi o singură foaie de hârtie pe care fuseseră scrise trei cuvinte în latină, cu o traducere în engleză dedesubt. Împături pagina şi o puse în buzunar, apoi îşi continuă căutarea, dar nu mai găsi nimic altceva.

Când apăru fereastra Windows, Rogan folosi mouse-ul să deschidă Internet Explorer. Selectă „Internet Options” şi şterse istoria paginilor web vizitate recent. Verifică şi lista de „Favorites”, căutând ceva care să semene cu paginile web pe care le menţionase Carlotti, dar nu găsi nimic. Verifică apoi în Outlook Express e-mailurile trimise şi primite, urmând din nou indicaţiile precise ale lui Carlotti, dar din nou căutarea lui nu avu niciun succes. Rogan îşi verifică încă o dată instrucţiunile primite, ridică din umeri şi opri calculatorul.

Aruncă o ultimă privire prin cameră, stinse lumina şi ieşi. Alberti aştepta în hol.

— Vom cerceta din nou sufrageria, spuse Rogan şi o luă înainte. Mortarul nou de pe şemineu era încă umed la atingere, dar se potrivea bine cu cel de pe peretele de alături.

Cei doi inspectară toată camera, căutând desene sau poze

care puteau conduce spre inscripţia acum invizibilă, dar nu găsiră nimic.

— Cred că asta e tot, zise Rogan. Am făcut tot ce a vrut *capo*. Hai să ieşim de aici.

Erau la 25 de minute şi la aproape 30 de kilometri de Villa Rosa când Rogan îşi dădu brusc seama că uitase să tragă la o parte draperiile din birou. Luă piciorul de pe pedala de acceleraţie în timp ce se gândeau dacă să se întoarcă sau nu, dar, în cele din urmă, hotărâră că nu conta. La urma urmei, ce putea deduce cineva din nişte draperii trase?

6

Era aproape miezul nopţii când un taxi intră pe aleea acoperită cu pietriş, farurile sale luminând pereţii vechi din piatră ai Villei Rosa şi speriind o vulpe care se plimba prin grădină. Când maşina se opri, Mark părea o epavă, holbându-se la casă cu un fel de fascinaţie plină de groază. Îşi luară bagajele din portbagaj şi se uitară cum taxiul se îndepărta.

— Aşteaptă, Mark. Intru eu primul.

Hampton încuviinţă din cap, dar nu răspunse. Scoase un mănunchi de chei din buzunarul jachetei şi i le dădu. Bronson îşi lăsă bagajele pe alee, merse la uşa din faţă a proprietăţii şi o deschise. Păşi înăuntru, aprinzând luminile din hol.

Inevitabil, primul lucru la care se uită fu podeaua de piatră din faţa scării largi, de stejar. Nu era atât de rău pe cât se temuse: locul unde capul rănit al lui Jackie sângerase era foarte puţin vizibil, ca o decolorare circulară, deoarece cineva, probabil femeia de serviciu, Maria Palomo, curăţase sângele. Sub măsuţa din hol era un preş dreptunghiular, iar Bronson îl trase pe podea până acoperi complet urma de pe dale.

Îl năpădi tristeţea. Şi-o imagină pe Jackie cu corpul prăbuşit pe podea, incapabilă să strige după ajutor şi probabil ştiind că va muri. Ce mod îngrozitor, înspăimântător să mori. Simţi cum îi dau lacrimile pe care şi le şterse nervos. Trebuia să fie puternic. Pentru el, pentru Jackie şi, în special, pentru Mark.

Evident, scările şi holul fuseseră curăţate şi se făcuseră toate eforturile de a ascunde faptul că în acea parte a casei avusese loc un accident fatal. Era chiar şi un vas cu flori proaspete. Bronson se gândi să nu uite să-i dea nişte bani în plus menajerei.

Dădu repede o fugă şi în restul casei, sus şi jos, verificând ca nu cumva poliţia italiană şi criminaliştii să fi lăsat resturi sau echipamente în urmă, apoi ieşi.

— OK, Mark?

Mark dădu din cap, simţindu-se oricum, numai OK nu, apoi îl urmă pe Bronson în casă.

— Hai în bucătărie, îi sugeră Bronson. Bem ceva şi apoi mergem la culcare. Desfac eu bagajele.

Mark nu răspunse, uitându-se fix preţ de câteva secunde la scară şi la podeaua din hol, apoi merse pe coridorul scurt care dădea în spatele casei. Bronson ieşi din nou, luă cele două genţi şi se întoarse în casă.

Lăsă gentile în hol şi se duse în bucătărie. Mark stătea pe un scaun înalt, holbându-se la perete. Bronson deschise dulapurile, găsi ceai şi cafea, apoi o cutie cu ciocolată solubilă şi un borcan cu lapte praf pe jumătate plin. Nu era ceea ce voia, dar, într-un dulap de jos, descoperi mai multe sticle cu băuturi alcoolice şi scoase două dintre ele.

— Whisky sau brandy? întrebă Bronson. Sau vrei altceva?

Mark se uită la el, aproape ca şi cum ar fi fost surprins că se afla acolo.

— Cum?

Bronson repetă întrebarea, ridicând cele două sticle pentru a accentua mesajul.

— Oh, brandy, te rog. Nu pot să suport altceva.

Bronson se aşeză în faţa prietenului său şi îi împinse peste masă un pahar pe jumătate plin.

— Bea asta, apoi să mergem la culcare. A fost o zi lungă şi eşti extenuat.

Mark luă o înghiţitură.

— Şi tu trebuie să fii sleit.

— Sunt, zise Bronson cu un zâmbet uşor, dar mai mult sunt îngrijorat pentru tine. Ce dormitor vrei să foloseşti?

— Nu pe cel principal, Chris, zise Mark cu un tremur evident în voce. Nu pot să suport.

Bronson verificase deja dormitorul principal. Cineva făcuse ordine acolo – probabil menajera –, deoarece patul era făcut, iar hainele lui Jackie erau împăturite cu grijă pe un scaun.

— Nicio problemă. Îţi duc bagajele într-unul dintre dormitoarele de oaspeţi.

Bronson puse paharul pe masă şi ieşi din bucătărie, dar se

întoarse după câteva minute cu un tub de pastile maro în mână.

— Uite, ia una din astea. O să te ajute să dormi.

— Ce sunt?

— Melatonină. Le-am găsit în baie. Sunt bune pentru diferenţa de fus orar, deoarece te relaxează şi te ajută să dormi. Şi nu dau dependenţă ca somniferele.

Mark clătină din cap şi înghiţi tabletele cu restul de brandy.

Bronson dăţi paharele şi le puse în chiuvetă.

— Să mergem sus. Mă duc să verific casa, să mă asigur că toate uşile şi ferestrele sunt încuiate, apoi te urmez.

Mark clătină din nou din cap şi părăsi camera. În hol, Bronson zăvori uşa principală, apoi cercetă fiecare cameră de la parter, verificând ca toate ferestrele să fie încuiate şi toate obloanele exterioare – zăvorâte.

Când termină, ajunse din nou în bucătărie şi, în timp ce se asigura să fie cheia întoarsă în broasca uşii din spate, se uită spre podea. Era ceva pe ea, nişte particule mici, maronii. Se aplecă să se uite mai de aproape, luă câteva fragmente mai mari şi le pipăi între degetul mare şi arătător. Erau bucăţele de lemn şi Bronson îşi ridică privirea spre tavan, întrebându-se dacă acea casă veche avea probleme cu carii sau cu termitele. Dar grinzile şi podeaua, deşi înnegrite de vreme, păreau foarte solide. Fragmentele acelea nu păreau a fi nici resturi de insecte. Carii transformă lemnul în praf şi ceea ce ţinea el în mână semăna mai degrabă cu mici aşchii de lemn.

Bronson descuie uşa pentru a-i verifica exteriorul şi observă imediat pe rama ei, la nivelul încuietorii, o mică suprafaţă de lemn scrijelit, cam de un centimetru pătrat. Ştiu imediat cauza – în scurta lui carieră ca ofiţer de poliţie văzuse destule intrări prin efracţie pentru a putea recunoaşte semnele făcute de un şperaclu sau o rangă. Evident, destul de recent, cineva forţase uşa. Aproape sigur, fragmentele de lemn săriseră când broasca fusese forţată.

O examină cu atenţie. Chiar şi cu mâinile goale, putea să o mişte foarte uşor – toate şuruburile originale erau la locul lor, dar abia mai reuşeau să o ţină la locul ei, pe uşă. Cineva intrase în casă, asta era evident, apoi înlocuise broasca şi probabil

părăsise proprietatea pe uşa din faţă care se putea încuia automat cu yala. Bănui că hoţii făcuseră asta – dacă menajera ar fi văzut uşa spartă, ar fi lăsat un bilet sau ar fi spus poliţiei, iar dacă poliţia ar fi găsit-o aşa, atunci se presupune ar fi făcut mai mult decât să pună şuruburile la loc.

Ce îl nedumerea pe Bronson era motivul pentru care un spărgător şi-ar irosi timpul înlocuind broasca. Din experienţa sa, cei mai mulţi oameni care sparg case aleg cele mai uşoare metode de a intra, iau orice obiecte de valoare găsesc şi apoi pleacă pe cel mai scurt drum. Intră rapid, ies rapid. Dar, în cazul proprietăţii familiei Hampton, spărgătorilor le-a luat câteva minute bune să schimbe broasca. Singurul motiv plauzibil la care se putea gândi era că aceştia nu voiau să ştie nimeni că fuseseră în casă, iar asta nu avea niciun sens. De ce le-ar fi păsat? Proprietarul casei şi-ar fi dat seama imediat că a fost jefuit. Cu excepţia cazului în care, desigur, ei nu ar fi furat nimic, dar atunci de ce să mai spargă casa?

Bronson clătină din cap. Era obosit după zbor şi nu mai putea gândi limpede. Va încerca să-şi dea seama ce dracu' se întâmplase după ce se va trezi a doua zi dimineaţă.

Se uită prin bucătărie şi alese un scaun înalt de lângă masa de lemn. Îl luă şi îl propti sub mânerul clanţei, împingându-i picioarele ca să-l fixeze ferm în poziţie. Puse un alt scaun în spatele lui, astfel încât, chiar dacă cineva ar fi forţat uşa, zgomotul pe care l-ar fi făcut cel de-al doilea scaun l-ar fi trezit.

Apoi, se duse la culcare. Uşa forţată era un mister care putea să aştepte până dimineaţă.

7

I

Bronson se sculă devreme. Somnul îi fusese neliniştit, iar visele – populate de nenumărate imagini ale lui Jackie din ziua nunţii ei, zâmbitoare şi fericită, contrastând cu imaginea trupului ei prăbuşit pe dalele dure ale podelei reci din hol.

Coborî scările puţin după ora 7.30 şi se duse direct în bucătărie. În timp ce aştepta să fiarbă apa din ibric, îndepărtă scaunul pe care îl folosise ca să blocheze uşa în noaptea precedentă şi se uită din nou la stricăciuni. La lumina zilei, urmele erau şi mai vizibile.

Cotrobăi prin dulapurile din bucătărie în căutarea unei şurubelniţe. Găsi sub chiuvetă o cutie albastră de metal unde Mark ţinea câteva unelte, o necesitate într-o casă veche. Dar nu găsi şuruburile de care avea nevoie pentru a fixa ferm broasca.

Bronson făcu un ibric de cafea şi mâncă un bol de cereale la micul dejun, apoi luă un set de chei şi se duse în garaj. Pe un raft din spate, găsi o cutie de plastic pe jumătate plină cu cuie şi şuruburi. Zece minute mai târziu, fixase din nou broasca, folosind nişte şuruburi groase, cu un centimetru mai lungi decât cele originale, dar, din cauză că acelea fuseseră smulse din lemn când uşa fusese forţată, găurile se lărgiseră şi lemnul se lăsase. Era convins că, deşi şuruburile erau mai lungi, chiar şi o presiune relativ uşoară din exterior va smulge broasca din nou. Ar fi putut căuta câteva bolţuri care să se potrivească pe uşă, dar ar fi trebuit să discute cu Mark înainte de a o face. Apoi, inspectă întreaga casă în căutarea altor semne de intrare forţată, dar nu mai găsi nimic.

Casa se afla pe un deal, avea pereţii de piatră coloraţi ca mierea şi ferestre mici sub un acoperiş de ţigle roşii. Era amplasată în mijlocul unei grădini de aproape jumătate de pogon, în care plantele crescuseră în voie, dar în mod armonios.

Terenul din jurul casei era un amestec plăcut de pajişte, tufişuri şi pomi. Pe lângă clădire trecea o alee care se strecura până sus pe deal şi care ajungea până la alte câteva proprietăţi izolate. Cel mai apropriat oraş, Ponticelli, se găsea la aproximativ cinci kilometri.

Bronson mai vizitase casa de două ori înainte, o dată când familia Hampton de-abia o cumpărase, dar nu se mutase încă şi, a doua oară, cam la o lună după aceea, înainte de începerea lucrărilor de restaurare. Îşi amintea bine proprietatea şi întotdeauna avusese un sentiment plăcut faţă de ea. Era o fermă mare, cu o construcţie neregulată, uşor dărăpănată, care îşi etala vechimea avansată într-un amestec de farmec, soliditate şi excentricitate. Grinzile înnegrite şi podelele de cherestea contrastau cu pereţii groşi de piatră, dintre care unii acoperiţi cu ipsos, dar cei mai mulţi, nu. Jackie, cu o voce plină atât de nuanţe de plăcere, cât şi iritare, obişnuia să spună că nicăieri în casă nu exista vreun perete drept sau vreun colţ pătrat.

Bronson zâmbi trist amintindu-şi. Jackie iubise casa cea veche din primul moment, adorase stilul de viaţă italian, societatea cafenelelor, mâncarea şi vinul, şi clima. Obişnuia să spună că până şi ploaia părea cumva mai puţin umedă decât burniţa englezească. Mark evidenţiase imposibilitatea logică a argumentului ei, dar acest lucru nu o influenţase.

În cele din urmă, Bronson îşi dădu seama că nu-i va mai auzi niciodată vocea plină de veselie, că nu se va mai lăsa niciodată purtat de entuziasmul ei pentru toate lucrurile italieneşti, de la vinul Chianti ieftin cumpărat dintr-un magazinaş prăfuit din sat până la frumuseţea lacurilor care îţi tăia respiraţia.

Îşi simţea lacrimile curgând, dar îşi alungă repede toate acele amintiri. Încercă să se concentreze asupra verificării clădirii, căutând orice semn legat de intrarea prin efracţie.

Desigur, cu toate uneltele şi echipamentele constructorilor, cu sacii de plastic şi cutiile de vopsea care stăteau claie peste grămadă în aproape toate camerele, proprietatea arăta foarte diferit de ce îşi amintea el. Cele mai multe mobile erau îngrămădite unele peste altele şi acoperite cu cearşafuri împotriva prafului, pentru a le permite constructorilor să aibă

spaţiu de lucru, dar Bronson putea identifica majoritatea obiectelor de valoare – televizorul, combina stereo, calculatorul şi jumătate de duzină de picturi – şi chiar şi aproape o mie de euro în bancnote, ascunse sub o sticlă de parfum de ale lui Jackie pe măsuţa de toaletă din dormitorul principal.

Mergând prin casă, se întrebă dacă Mark va dori să o păstreze împreună cu amestecul ei tragic de amintiri sau dacă o va vinde şi va pleca.

Câteva minute mai târziu, Bronson se aşeză la masa din bucătărie şi se uită la ceasul de pe perete. Dacă Mark nu se scula repede, avea să-l trezească el: trebuia să rezolve multe treburi în acea zi – treburi neplăcute pentru amândoi. Dar, chiar când se gândea la asta, auzi paşii prietenului său pe scări.

Mark arăta îngrozitor. Era nebărbierit, nespălat şi tras la faţă şi purta o pereche veche de blugi şi un tricou care avusese şi zile mai bune. Bronson umplu o cană cu cafea neagră şi o puse pe masă în faţa lui.

— ’Neaţa, spuse în vreme ce Mark se aşeza. Vrei să mănânci ceva?

Prietenul lui clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. E de-ajuns o cafea. Mă simt ca un burete în dimineaţa asta. Cât timp avem?

Bronson se uită la ceas.

— Capela e la cincisprezece minute cu maşina de aici şi trebuie să fim acolo la 9. Bea asta, apoi mergem amândoi să ne pregătim. Vrei să chem un taxi?

Made clătină din cap şi mai luă o înghiţitură de cafea.

— Luăm Alfa, zise el, cheile sunt pe măsuţa din hol, în bolul roşu.

Părăsiră casa după 30 de minute. Se încălzea din ce în ce mai mult, nu era nici măcar un nor pe cer şi se anunţa o zi frumoasă.

O ploaie s-ar fi potrivit mai bine cu starea lor sufletească.

II

Cardinalul Joseph Vertutti privea atent textul antic din faţa

lui. Era în arhivele Penitenciarului Apostolic{2}, cel mai sigur depozit dintre numeroasele aflate la Vatican. Multe dintre texte erau fie documente papale, fie materiale care nu urmau a fi date publicităţii niciodată, fiindcă erau protejate de Sigiliul Confesional, promisiunea unei confidenţialităţi absolute din partea preoţilor Bisericii Catolice cu privire la orice informaţii adunate de ici şi colo în timpul spovedaniilor. Din cauză că accesul la arhive era strict controlat, iar conţinutul documentelor niciodată dezvăluit, acesta era locul ideal pentru ascunderea oricărui lucru pe care Vaticanul îl considera deosebit de periculos. De aceea, *Codexul Vitalian* era păstrat aici.

Stătea la o masă dintr-o cameră interioară, cu uşa încuiată pe dinăuntru. Îşi puse o pereche de mănuşi subţiri de bumbac, deoarece relicva veche de 1500 de ani era extrem de fragilă şi chiar şi cea mai neînsemnată cantitate de umezeală de pe degete ar fi putut cauza paginilor stricăciuni pe termen lung. Cu mâinile tremurânde, scoase *Codexul* şi îl deschise cu grijă.

Biserica lui Isus condusă de papa Vitalian cunoscuse timpuri haotice în secolul al VII-lea. Apariţia lui Mahomed şi naşterea ulterioară a Islamului fuseseră un dezastru pentru creştinism şi, în câţiva ani, episcopii creştini dispăruseră din Orientul Mijlociu şi din Africa, iar atât Ierusalimul, cât şi Egiptul deveniseră musulmane. Lumea creştină fusese decimată în doar câteva decenii, în ciuda eforturilor extrem de mari ale lui Vitalian şi predecesorilor săi de a-i converti la creştinism pe locuitorii Insulelor Britanice şi pe cei din Europa de Vest.

Cumva, Vitalian îşi găsise vreme să studieze conţinutul arhivelor. Rezumase descoperirile sale într-un codex care îi purta numele şi pe care Vertutti îl studia încă o dată.

Văzuse documentul pentru prima oară cu peste un deceniu în urmă şi atunci îl înspăimântase. Nici nu era sigur de ce se uita din nou prin el. Nu era nici o informaţie în *Codex* pe care să nu o fi studiat sau memorat.

Conversaţia pe care o avusese cu Mandino îl deranjase mai mult decât voia să recunoască, iar de îndată ce se întorsese la biroul său de la Vatican, Vertutti petrecuse mai mult de o oră

meditând şi rugându-se să fie îndrumat. Era extrem de îngrijorat că, aproape din întâmplare, soarta Vaticanului ajunsese în mâinile unui om care nu numai că era un criminal de carieră, dar, chiar mai rău, un ateu declarat, un om aproape fanatic în ura sa faţă de Biserica Catolică.

Dar, din câte vedea Vertutti, nu exista nicio alternativă. Mandino avea toate cărţile. Din cauza predecesorului lui la dioceză şi în ciuda celor mai explicite interdicţii de a răspândi astfel de informaţii, mafiotul avea cunoştinţe tainice despre cercetarea începută de papa Vitalian cu aproape un mileniu şi jumătate în urmă. Mai mult, avea şi resursele logistice necesare pentru a-şi duce sarcina la bun sfârşit, şi oameni dispuşi să-i urmeze orice ordin.

Privirea lui Vertutti căzu pe *Codex*. Întorsese paginile documentului antic fără să le vadă. Acum, uitându-se la propoziţiile latine, îşi dădu seama că pagina deschisă descria descoperirea textului care îl înspăimântase atât de mult pe papa Vitalian şi care avusese acelaşi efect şi asupra succesorilor lui, de-a lungul timpului. Vertutti citi din nou cuvintele – cuvinte aproape la fel de familiare ca şi rugăciunile lui zilnice – şi se cutremură.

Închise *Codexul* cu grijă. Puse documentul la loc în seiful a cărui temperatură era supravegheată permanent şi se întoarse în biroul şi la *Biblia* lui. Simţea nevoia să se roage din nou şi poate cartea sfântă îl va ghida, îi va arăta cea mai bună cale de a evita dezastrul care era sigur că pândea chiar după colţ.

III

A spune că identificarea cadavrului lui Jackie fusese traumatizantă era mult prea puţin. În momentul în care funcţionarul de la morgă îndepărtă cearşaful de pe faţa soţiei sale, Mark simţi că se prăbuşeşte, iar Bronson trebui să-l apuce de braţ ca să nu cadă. Ofiţerul de poliţie care îi aştepta afară îşi deschise carnetul şi întrebă formal, într-o engleză aproximativă, dacă trupul era al lui Jacqueline Mary Hampton, dar Mark nu putu decât să aprobe din cap înainte de a se întoarce şi de a

părăsi încăperea clătinându-se. Bronson îl ajută să se aşeze în sala de aşteptare, apoi se întoarse să discute cu ofiţerul de poliţie.

Bronson abia mai rezista. Dacă Mark nu ar fi fost lângă el şi dacă nu ar fi avut atâta nevoie de susţinerea lui, probabil că nu ar fi fost în stare să facă faţă acestui moment. Fusese la morgi de zeci de ori ca detectiv care se ocupa de un caz, aşteptând ca rudele disperate să îşi înfrunte coşmarurile şi să identifice cadavrul de pe masă, dar acum, pentru prima dată, era de partea cealaltă a baricadei.

Jackie părea extraordinar de liniştită, ca şi cum ar fi dormit şi ar fi putut în orice moment să deschidă ochii şi să se ridice la fel de frumoasă ca întotdeauna. Cineva se străduise să arate bine. Părul fusese pieptănat pe spate şi părea proaspăt spălat, iar tenul era fără cusur. Bronson încercă să se uite mai îndeaproape, să fie detaşat ca un profesionist, apoi observă machiajul gros de pe fruntea şi obrajii ei, care evident ascundea vânătăile. Şi era palidă, mult mai palidă decât fusese vreodată în viaţă.

Dădu mâna cu ofiţerul de poliţie, se uită încă o dată lung la femeia care fusese prima şi mistuitoarea lui iubire şi ieşi din cameră clătinându-se.

*

După ce toate actele fură completate, Mark şi Bronson ieşiră şi se îndreptară spre maşina parcată.

— Îmi pare rău, Chris, zise Mark, cu lacrimile şiroindu-i necontrolat pe obraji, cu ochii roşii şi umflaţi. Am realizat ce s-a întâmplat doar când i-am văzut corpul zăcând pe acea masă rece.

Bronson dădu din cap. Nu credea că va putea vorbi fără să cedeze nervos.

Drumul pe care ieşeau din oraş trecea pe lângă o farmacie. Bronson opri maşina la bordură, intră şi ieşi după câteva minute cu o pungă de hârtie.

— Astea ar trebui să ajute, spuse el înmânându-i punga lui Mark. Sunt tranchilizante uşoare. Te vor ajuta să te relaxezi.

Acasă, Bronson îi turnă prietenului lui un pahar cu apă şi

insistă să ia câteva tablete.

— Nu voi fi în stare să dorm, Chris. Totul se învârte iarăşi şi iarăşi în capul meu.

— Cel puţin, du-te şi întinde-te sus. Ai nevoie de odihnă chiar dacă stai treaz toată după-amiaza.

Circumspect, Mark îşi luă băutura şi se îndreptă spre scări.

Micul dejun părea să fi fost cu ani în urmă şi lui Bronson îi era foame. Se uită în cămară şi în frigiderul mare, american, şi găsi şuncă, pâine şi muştar, aşa că îşi făcu câteva sendvişuri şi un ibric de cafea. După ce termină de mâncat, puse farfuriile în maşina de spălat vase şi se strecură pe scări. În faţa dormitorului lui Mark, se opri şi ascultă. Îl auzi sforăind uşor, aşa că ştiu că tranchilizantele îşi făcuseră efectul. Zâmbi scurt şi se îndepărtă.

Bronson verificase casa în acea dimineaţă, dar voia să îşi reia cercetările. Era încă îngrijorat de „spargere” şi era sigur că ratase ceva, vreun indiciu care îl putea face să înţeleagă motivul intrării prin efracţie.

Începu metodic, din bucătăria a cărei uşă fusese forţată, şi apoi se duse prin toată casa. Verifică până şi garajul şi cele două clădiri adiacente unde Mark îşi ţinea maşina de tuns iarba şi alte unelte de grădinărit. Părea că nu lipseşte nimic şi nu găsi niciun alt semn de stricăciune sau de intrare forţată în altă parte a casei. Pur şi simplu, nu avea sens.

Bronson stătea în hol, uitându-se în sus, la scările de unde căzuse Jackie, când auzi scârţâitul cauciucurilor unei maşini pe aleea cu pietriş. Se uită pe fereastră şi văzu că în faţa casei trăsese o maşină de poliţie.

— Sunteţi *signor* Hampton? întrebă ofiţerul într-o engleză ezitantă, făcând un pas în faţă şi întinzându-i mâna.

— Nu, răspunse Bronson într-o italiană fluentă. Numele meu este Chris Bronson şi sunt un prieten apropiat al lui Mark Hampton. Vă daţi seama că moartea soţiei a venit ca un şoc dur. Doarme sus şi nu aş dori să-l deranjez dacă nu e absolută nevoie.

Ofiţerul, părând uşurat că Bronson vorbea italiana, reveni la limba lui maternă.

— Am fost trimis aici să îi dau lui *signor* Hampton rezultatele autopsiei soţiei sale.

— Nu e nicio problemă, răspunse Bronson. Intraţi. Pot să-i explic eu tot când se trezeşte.

— Foarte bine.

Poliţistul intră în bucătărie, se aşeză la masă şi îşi deschise servieta subţire. Scoase un dosar oficial care conţinea mai multe hârtii bătute la maşină, nişte fotografii şi diagrame.

— A fost un accident tragic, începu el dându-i două poze lui Bronson. Prima fotografie arată casa scării pozată din hol. Dacă vă uitaţi aici – scoase un pix din buzunarul jachetei pentru a indica – şi aici, veţi vedea doi papuci pe scară, unul aproape de capătul de jos şi celălalt aproape de capătul de sus al scării. Iar această fotografie înfăţişează cadavrul întins pe podea.

Bronson îşi adună toate puterile pentru a se uita la poză, dar aceasta nu era atât de înfricoşătoare pe cât se temuse. Din nou, fotografia fusese făcută din interiorul holului şi intenţionase să arate numai poziţia cadavrului în raport cu scara. Faţa lui Jackie nu era vizibilă, iar Bronson constată că era capabil să analizeze scena aproape fară emoţii.

— Reconstituind firul evenimentelor, continuă ofiţerul, pare clar că ea a alergat pe scări, dar şi-a pierdut echilibrul în capul scărilor, i-au căzut papucii şi s-a rostogolit. Am găsit o mică pată de sânge cu trei fire de păr pe balustradă şi patologul a spus că se potriveau cu cele ale *signorei* Hampton. În urma unui impact violent pe partea dreaptă cu un obiect neascuţit, şi-a rupt gâtul – aceasta a fost cauza decesului. Pare clar că, atunci când şi-a pierdut echilibrul pe scări, s-a lovit cu capul de balustradă.

Bronson dădu din cap. Concluzia părea destul de logică, fiind bazată pe dovezi criminalistice existente, dar tot avea nişte întrebări care rămăseseră fără răspuns:

— Au mai fost şi alte răni pe corp? dori el să ştie.

Ofiţerul dădu din cap.

— Patologul a găsit câteva vânătăi pe trunchi şi pe membre care corespundeau unei căderi necontrolate pe scări.

Răsfoi hârtiile şi alese una care conţinea nişte diagrame

schiţate ale imaginii anterioare, partea posterioară a corpului uman. Desenele erau însemnate cu un număr de linii trase dinspre diferite părţi ale corpului, în capătul cărora, erau făcute câteva însemnări. Bronson luă hârtia şi o studie.

— Pot să capăt şi eu o copie? întrebă. Mă va ajuta să-i explic domnului Hampton ce s-a întâmplat cu soţia lui.

— Bineînţeles. Această copie a raportului este pentru *signor* Hampton.

Zece minute mai târziu, Bronson închidea uşa după ofiţerul de poliţie şi se ducea din nou în bucătărie. Împrăştie paginile şi fotografiile în faţa lui pe masă şi citi tot raportul. La jumătatea celei de-a doua pagini, găsi o referire care îl nedumeri. Se uită cu atenţie la diagrama care înfăţişa poziţia rănilor pentru a o compara cu ceea ce citise în raport, dar aceasta confirma doar ce stipula raportul. Ieşi pe hol, urcă scările şi se uită cu atenţie la balustradă şi la treptele propriu-zise. Încruntându-se, se întoarse în bucătărie pentru a studia din nou raportul patologului.

O jumătate de oră mai târziu, auzi mişcare sus şi, la puţin timp după aceea, Mark intră în bucătărie. Arăta mult mai bine după câteva ore de somn. Bronson îi turnă cafea şi îi făcu un sendviş cu şuncă.

— S-ar putea să nu-ţi fie foame, Mark, dar trebuie să mănânci. Apoi, trebuie să vorbim, termină Bronson.

— Despre ce?

— Termină asta şi o să-ţi spun.

Aşteptă în linişte până când Mark îşi bău cafeaua şi se lăsă pe spate în scaun.

— Acum, zi-mi, Chris! îi ceru Mark.

Bronson făcu o pauză de una sau două secunde, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Nu vei accepta cu uşurinţă asta, Mark, dar cred că trebuie să ne gândim la posibilitatea ca Jackie să nu fi murit din cauza unei simple căderi.

Mark era uluit.

— Credeam că poliţia a spus că s-a lovit cu capul de balustradă.

— Probabil că da, dar cred că e mai mult decât atât. Uită-te la asta!

Bronson se ridică şi îl conduse pe Hampton la uşa bucătăriei. O deschise şi arătă spre partea care avea lemnul strivit în zona broaştei.

— Aceste urme au fost lăsate de un şperaclu sau ceva asemănător, spuse el. Când am verificat broasca pe partea interioară a uşii, am constatat că toate şuruburile fuseseră scoase. Dar broasca a fost remontată pe uşă şi şuruburile – înlocuite. Cineva a intrat în casă şi a făcut tot posibilul ca acest lucru să rămână secret.

— Vrei să zici un hoţ?

Bronson clătină din cap.

— Nu, numai dacă nu a fost cumva vreun fel foarte ciudat de spargere. Am investigat zeci de spargeri în Marea Britanie, dar nu am întâlnit niciuna în care răufăcătorii să ascundă faptul că au intrat prin efracţie. Majoritatea hoţilor aleg calea cea mai simplă de intrare, iau tot ce pot şi ies cât de repede sunt în stare. Sunt interesaţi de viteză, nu de procedură. M-am uitat în toată casa şi nu am găsit niciun semn că ar lipsi ceva. E dificil de spus din cauza reparaţiilor făcute, dar televizorul şi calculatorul sunt aici şi sunt şi nişte bijuterii, şi bani pe măsuţa din dormitorul principal. Niciun hoţ nu ar ignora aşa ceva.

— Deci ceea ce spui e că a intrat cineva, dar nu a luat nimic. Nu are niciun sens, nu?

— Exact. Iar celălalt lucru se referă la Jackie. Îmi pare foarte rău, dar cred că există probabilitatea ca ea să nu fi căzut pur şi simplu. E posibil să fi fost împinsă.

Pentru un moment, Mark studie faţa prietenului său.

— Împinsă? repetă el ca un ecou. Vrei să spui că?…

Bronson dădu din cap.

— Dar poliţia a spus că a fost un accident.

— Ştiu, Mark, dar în timp ce tu dormeai a venit aici un ofiţer care a adus raportul autopsiei, iar după ce a plecat, l-am studiat cu atenţie. Există un lucru care nu are sens.

Bronson alese una dintre hârtii şi i-o arătă lui Mark.

— Corpul lui Jackie are numeroase vânătăi provocate

evident de căzătura pe scări, şi nu am nicio îndoială că a fost ucisă de lovitura cu capul de balustradă. Dar această rană mă îngrijorează. Pe partea stângă a capului, patologul a găsit o singură fractură a craniului: asta e în partea opusă celei pe care sunt rănile mai grave. După părerea lui, respectiva rană ar fi fost cauzată de un obiect sferic cu un diametru de trei-patru centimetri. Ar fi fost o rană dureroasă, dar în mod sigur nu fatală şi a fost provocată cam în perioada în care a murit.

Mark dădu din cap.

— Probabil că s-a lovit cu capul de scări când a căzut.

— Evident că asta a crezut şi poliţia, dar acea rană îmi dă de gândit. Am analizat toată scara de sus până jos şi nu am găsit nimic de mărimea şi forma respective care să fi putut provoca rana şi de care să se fi putut lovi.

Timp de câteva momente Mark nu zise nimic.

— Deci ce sugerezi? întrebă el în cele din urmă.

— Ştii exact ce sugerez, Mark, spuse Bronson. Ia în considerare faptul că a spart cineva casa şi că Jackie avea pe corp o rană despre care cred că nu a fost provocată de cădere şi avem o singură concluzie posibilă. Cred că i-a deranjat pe spărgători şi a fost lovită în cap cu o bâtă sau cu ceva asemănător. Şi apoi s-a lovit de balustradă.

— Ucisă? Vrei să zici că Jackie a fost ucisă?

Bronson se uită fix la el.

— Da, aşa cred.

8

I

— Ce ştiţi despre cifruri, domnule cardinal? întrebă Mandino.

Cei doi bărbaţi stăteau pe terasa unei cafenele aglomerate din Piazza del Popolo, chiar la est de Ponte Regina Margherita, oameni agitaţi trecând pe lângă ei pe stradă. Vertutti nu i-ar fi permis sub nicio formă acestui bărbat să intre în Vatican; era şi aşa destul de neplăcut că trebuia să trateze cu el. În timpul ăsta, pe Mandino îl aşteptau trei bărbaţi. Doi erau bodyguarzi, dar al treilea era un individ slab, cu ochelari şi cu un aer de profesor.

— Practic, nimic, se confesă Vertutti.

— Nici eu, de aceea mi-am rugat colegul – îi puteţi spune Pierro – să ni se alăture. Mandino îi făcu un semn celui de-al treilea bărbat să vină la masa lor. A fost implicat în proiect pe post de consultant vreme de trei ani. Ştie exact ce căutăm şi vă puteţi baza pe discreţia lui.

— Deci el e altcineva care ştie de *Codex?* întrebă Vertutti supărat. Le spui tuturor pe care îi întâlneşti, Mandino? N-ar trebui să publici informaţiile în ziare?

Pe „Pierro” păru să-l deranjeze izbucnirea lui Vertutti, dar Mandino era netulburat.

— Le-am spus numai celor care trebuiau să ştie, explică el. Pentru ca Pierro să poată analiza fragmentele din limbile moarte pe care le traducem, avea nevoie să ştie ce căutăm şi de ce. Citeşte în greacă, latină, aramaică şi coptă şi este, de asemenea, expert în tehnicile de încriptare din secolele I şi II. Am fost norocos că l-am găsit.

Privirea pe care Pierro i-o aruncă imediat lui Mandino îl făcu pe Vertutti să înţeleagă imediat că „norocul” fusese numai de o parte şi ghici că Mandino folosise ameninţări sau vreun fel de presiune pentru a-l convinge pe omul de ştiinţă să lucreze cu el.

— În mod evident, sunteţi familiarizat cu cuvintele latineşti pe care le-am găsit, spuse Pierro, iar Vertutti aprobă.

— Bine. Ştim că acele cifruri de la începuturi erau simple şi elementare. Până în secolul al V-lea, majoritatea populaţiei era analfabetă, nu numai în Europa, ci peste tot în regiunea mediteraneană. Capacitatea de a citi şi a scrie în orice limbă era privilegiul aproape exclusiv al comunităţilor religioase şi al scribilor. Merită să ne amintim că mulţi dintre călugări erau în principal copişti, reproducând manuscrise şi cărţi pe care le foloseau în sânul propriilor comunităţi. Nu aveau nevoie să înţeleagă ce scriau: priceperea lor consta în realizarea de copii fidele ale documentelor originale. Pe de altă parte, scribii sau funcţionarii *înţelegeau* ce scriau, deoarece reproduceau documente legale, scriau după dictare şi aşa mai departe. Din cauza analfabetismului răspândit, rareori au existat încercări de a cripta informaţiile, pur şi simplu fiindcă numai foarte puţini oameni ar fi fost în stare a citi ceea ce se scria. Dar, în secolul I, romanii au început să folosească un cod-text simplu pentru mesaje importante, mai ales pentru cele legate de chestiuni militare. Conform standardelor moderne, codul era copilăresc de banal: textul ascuns era format din literele iniţiale ale cuvintelor din mesaj. Ca o formă ulterioară de rafinament, câteodată, mesajul ascuns era scris invers. Problema cu acest tip de criptare era că mesajele-text erau împopoţonate în mod inevitabil pentru a potrivi în ele textul secret şi, ca urmare, devenea evident că acolo *era* un mesaj ascuns, ceea ce mai degrabă divulga obiectul criptării. Un alt cifru frecvent era cunoscut sub numele de Atbash, un cod simplu de substituţie folosit iniţial în ebraică. Prima literă a alfabetului era înlocuită de ultima şi aşa mai departe.

— Deci sugerezi că *HIC VANIDICI LATITANT* conţine un cifru? întrebă Vertutti.

Pierro clătină din cap.

— Nu. De fapt, sunt convins că nu. Putem elimina cifrul Atbash imediat, deoarece orice lucru codat în Atbash ar avea ca rezultat un limbaj de neînţeles, iar expresia latină este mult prea scurtă pentru ca un cod-text să funcţioneze în cazul ei. Ca

o precauţie, am lucrat cu câteva programe de analiză pentru cuvintele latineşti, dar fără rezultat. Sunt sigur că nu există niciun mesaj ascuns.

— Atunci, de ce mă aflu aici? întrebă Vertutti. Dacă nu mai e nimic de aflat din această inscripţie, îmi irosiţi timpul. Iar tu, Mandino, puteai să îmi fi spus la telefon. Ai numărul meu, nu?

Mandino îi făcu semn lui Pierro să continue.

— Nu am zis că nu mai e nimic altceva de aflat din expresia asta, insistă omul de ştiinţă. Tot ce am spus a fost că nu există un mesaj ascuns în cuvintele astea, ceea ce e cu totul altceva.

— Deci ce *ai* descoperit? izbucni Vertutti.

— Răbdare, domnule cardinal, rosti Mandino. Această piatră aşteaptă de două mii de ani să apară cineva care să descifreze inscripţia. Sunt sigur că mai puteţi zăbovi câteva minute ca să auziţi ce are Pierre de spus.

Omul de ştiinţă înalt şi subţire se uită nesigur de la un bărbat la altul, apoi i se adresă din nou lui Vertutti:

— Analiza mea a confirmat numai înţelesul literal al cuvintelor. *HIC VANIDICI LATITANT* înseamnă „Aici odihnesc cei mincinoşi”, iar cea mai plauzibilă explicaţie pentru inscripţie este că această piatră a fost la început în unul din două locuri posibile. Prima locaţie posibilă este evidentă: a fost pusă într-un mormânt sau în apropierea unuia, sau într-o cameră se aflau cel puţin doi morţi. Dacă ar fi fost un singur cadavru, expresia latină ar fi fost *HIC VANIDICUS LATITAT*.

— Citesc și scriu în latină, signor Pierro, şopti Vertutti. Este limba oficială a Vaticanului.

Pierro se îmbujoră uşor.

— Încerc doar să vă demonstrez logica pe care am folosit-o, domnule cardinal. Vă rog să mă ascultaţi până la sfârşit.

Vertutti dădu iritat din mână, dar se lăsă pe spate şi aşteptă ca Pierro să continue.

— Am respins această explicaţie din două motive simple. Primul, dacă acea piatră ar fi fost într-un mormânt sau în preajma unuia, ar fi existat o şansă mare ca aceia care au descoperit-o să fi găsit şi cadavrele. Şi putem fi destul de siguri că asta nu s-a întâmplat, deoarece, în acest caz, ar fi fost făcută

o înregistrare a descoperirii. Chiar şi în Evul Mediu, semnificaţia înmormântării ar fi fost evidentă.

— Iar al doilea motiv?

— Piatra însăşi. Pur şi simplu, nu are mărimea şi forma potrivite pentru o piatră de mormânt.

— Şi care este cea de-a doua locaţie posibilă? Unde ar putea fi? întrebă Vertutti.

Pierro zâmbi uşor înainte de a răspunde.

— Ar putea fi oriunde în Italia sau chiar în altă ţară.

— Cum?

— Când am spus că există două locaţii posibile pentru piatră am vrut să zic că, dacă piatra nu este una de mormânt, ceea ce cred că am demonstrat, atunci nu poate fi altceva decât un singur alt lucru.

— Şi care e acesta?

— O hartă. Sau, mai precis, jumătate de hartă.

II

Mark studie cu atenţie diagrama autopsiei şi ascultă cum Bronson traducea din italiană descrierea rănii din partea laterală a capului lui Jackie. Apoi, dădu din cap.

— Eşti ofiţer de poliţie, Chris, şi ştii despre ce vorbeşti. Ce spui are sens. Nu mă pot gândi la nimic de forma aceea care să se găsească pe scară sau în hol.

Bronson observă cum, încet-încet, suferinţa lui Mark se transformase în furie. Furie faţă de cel care intrase pe proprietatea lui şi, intenţionat sau nu, îi omorâse soţia.

— Ce-ar trebui să facem acum? Să spunem poliţiei italiene?

— Nu cred că ne-ar ajuta prea mult. Au hotărât deja că a fost un simplu accident, iar singura dovadă pe care o avem e rana neobişnuită şi faptul că uşa din spatele casei a fost forţată. Ei vor sublinia că nu s-a furat nimic, nici măcar numerarul pe care l-am găsit, iar rana de la cap a lui Jackie poate fi interpretată în mai multe feluri. Vor da politicoşi din cap, îţi vor prezenta condoleanţe, vor pleca şi nu vor face nimic.

— Şi atunci ce putem face?

— Cred, zise Bronson, că primul lucru pe care trebuie să încercăm să-l facem este să aflăm ce căutau hoţii sau cine erau. Am scotocit toată casa de câteva ori, dar nu lipseşte nimic, însă, dacă mergem amândoi, poate observăm ceva.

— Bună idee.

Dar, 20 de minute mai târziu, după ce verificară fiecare cameră, nu descoperiră nimic. Tot ce era de valoare – bani, bijuterii şi aparatură electronică scumpă – se afla acolo, din câte-şi putea da seama Mark.

Cei doi bărbaţi coborâră în bucătărie, unde Bronson văzu filtrul de cafea şi îl porni.

— Nu te mai gândi dacă lipseşte ceva sau nu, Mark. Ai văzut ceva care nu e la locul lui, ceva ce era într-o cameră şi ar fi trebuit să fie în alta, chestii de genul ăsta?

— E al dracului de greu de spus. Jumătate din mobilă este acoperită de cearşafuri împotriva prafului, iar câteva piese de mobilier au fost mutate în alte camere pentru a Ie face loc muncitorilor să lucreze.

— Nu ai văzut nimic care să arate ca şi cum ar fi fost deranjat sau mutat şi care *nu are* legătură cu constructorii?

Mark se gândi câteva secunde. În cele din urmă spuse:

— Numai draperiile din birou.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt proprietar aici de mult timp şi sunt multe lucruri care trebuie schimbate. Draperiile din birou au fost luate odată cu casa şi sunt hidoase, probabil de asta vânzătorul le-a şi lăsat. Jackie nu putea să se uite la ele, aşa că le ţinea strânse mereu, ca să nu se poată vedea modelul. Dar, când am fost în birou, am observat că erau trase pe toată lungimea ferestrei.

— Iar Jackie nu ar fi făcut asta?

Mark clătină din cap.

— Categoric, nu. Sunt obloane în exteriorul ferestrei şi le ţineam mereu închise, ceea ce era suficient pentru a opri lumina de afară să cadă pe ecranul calculatorului, aşa că nu era niciodată nevoie să tragem draperiile.

— Ei bine, cineva a făcut-o, zise Bronson. Poliţia nu ar fi avut niciun motiv să facă asta. Poate le-au tras hoţii deoarece

căutau ceva în birou şi au vrut să se asigure că lumina din cameră nu va fi vizibilă de afară.

— Dar am cercetat biroul, protestă Mark, şi nu lipseşte nimic.

— Ştiu, de asta trebuie să mergem înapoi şi să verificăm din nou.

În birou, Bronson porni calculatorul şi îi ceru lui Mark să verifice fiecare sertar şi dulap din cameră, în cazul în care rataseră ceva. În timp ce aştepta să se încarce sistemul de operare, Bronson scotoci prin hârtiile împrăştiate pe birou şi găsi facturi, estimări de costuri şi însemnări legate de lucrările pe care familia Hampton le făcea pe proprietate, plus facturile curente pentru utilităţi. Erau şi câteva coli A4 despre care Bronson presupuse că fuseseră folosite de Jackie pentru propriile însemnări, fiindcă pe câteva dintre ele găsise liste de cumpărături şi probleme de rezolvat. Lui Bronson i se păru interesantă una dintre ele, pe care o luă şi o puse deoparte, împreună cu alta care aparent părea nescrisă.

Când calculatorul deveni operabil, Bronson se uită ce programe erau instalate şi se uită prin folderul „My Documents", căutând ceva neobişnuit, dar nu găsi nimic. Apoi, verifică e-mailul, uitându-se atât în „Mesaje primite", cât şi în „Mesaje trimise", dar din nou fără rezultat. În cele din urmă, deschise programul de navigare pe internet – ca majoritatea oamenilor, familia Hampton folosea Internet Explorer – şi se uită la site-urile care fuseseră vizitate recent. Sau, mai degrabă, încercă să o facă. Lista cu site-urile accesate fusese ştearsă din istoricul căutărilor, aşa că verifică setările programului. Era nedumerit şi se lăsă pe scaunul din piele neagră al biroului, încruntându-se.

— Ce e? întrebă Mark închizând uşa dulapului în care păstrau articolele de papetărie.

— Nu ştiu dacă e ceva. Jackie se pricepea bine la calculatoare? Vreau să zic, şi-ar fi pierdut vremea modificând setările programului, chestii din astea?

Mark scutură din cap.

— Nicio şansă. Folosea Wordul, trimitea şi primea e-mailuri

şi căuta pe internet. Nimic altceva. De ce?

— Tocmai am verificat setările pentru Internet Explorer şi cam tot ce presupune programul foloseşte setările din fabrică, inclusiv istoricul căutărilor care este setat pentru douăzeci de zile.

— Şi?

— În ciuda setărilor din fabricaţie, care ar trebui să păstreze site-urile accesate în istoricul programului, nu există nicio astfel de listă, aşa că a şters-o cineva, cu siguranţă. Putea Jackie să fi făcut aşa ceva?

— Nu! rosti Mark ferm. Nu ar fi avut nicio idee cum să facă asta şi, în orice caz, de ce ar fi vrut aşa ceva?

— Habar n-am.

Întorşi înapoi în bucătărie, Mark făcu cafea în timp ce Bronson stătea la masă, cu hârtiile în faţă.

— OK, spuse Mark aducând cafelele. Ce-ai găsit?

— În afară de ciudăţenia legată de calculator, am găsit o listă de cumpărături şi o foaie de hârtie goală.

— Asta nu sună promiţător, nici măcar interesant.

Bronson ridică din umeri.

— S-ar putea să nu fie nimic, dar e puţin ciudat. Să ne uităm, de exemplu, la lista de cumpărături. Conţine lucruri obişnuite, pe care te aştepţi să le găseşti, cum ar fi produse de băcănie şi altele, dar, chiar la sfârşit, este trecut „Dicţionar latin”. Cuvintele sunt tăiate, aşa că Jackie fie s-a răzgândit, fie a cumpărat unul şi apoi l-a tăiat de pe listă.

— L-a cumpărat, zise Mark. Am văzut un dicţionar latin-italian pe raftul din birou. Nu l-am menţionat, deoarece nu mi s-a părut important. Dar de ce ar fi vrut un dicţionar latin?

— Poate din cauza asta, spuse Bronson ridicând foaia de hârtie goală. Nu este nimic scris pe niciuna din părţi, dar, când m-am uitat la ea mai atent, am văzut nişte urme slabe, ca şi cum Jackie ar fi scris ceva pe o altă hârtie pusă peste asta. Sunt patru litere destul de clare, scrise cu majuscule: H, I, C şi V Aceste litere, în această ordine, nu sunt parte a nici unui cuvânt englezesc.

— CV ar putea să se refere la curriculum vitae al unei

persoane, sugeră Mark.

— Dar HI?

— În afară de ceea ce e evident, nu am nicio altă idee.

— Cred că dicţionarul pe care l-a cumpărat Jackie ar putea fi un indiciu. Crezi sau nu, am studiat latina, iar *HIC* e un cuvânt latin. Din câte îmi amintesc, înseamnă „aici” sau „în acest loc”, iar V ar putea fi prima literă al unui alt cuvânt. Există ceva ce seamănă cu un punct între C şi V pe această pagină şi cred că romanii separau câteodată cuvintele printr-un astfel de simbol.

— Vorbeşti serios? Jackie avea destule probleme cu italiana. De ce s-ar fi legat la cap cu latina?

— Doar îmi dau cu presupusul. În afară de această bucată de hârtie, nu am văzut nimic în casa asta care să arate ca un text latinesc, dar bănuiesc că Jackie găsise sau primise ceva ce conţinea o expresie în latină. Asta sigur ar explica existenţa dicţionarului.

Bronson făcu o pauză de câteva secunde, deoarece ce urma să sugereze era puţin spus o deviere bruscă de la logică.

— Ce e? întrebă Mark observând nesiguranţa de pe faţa lui Bronson.

— Încerc să înţeleg ceva din asta. Avem un dicţionar latin proaspăt cumpărat şi urma unui cuvânt latin pe o foaie de hârtie, dar coala originală lipseşte. Asta înseamnă că, în mod cert, cineva a fost în birou, asta în cazul în care Jackie nu a luat ea însăşi hârtia pe care a scris şi a distrus-o. Dar ce mă îngrijorează cel mai mult este ştergerea istoricului navigării pe Internet Explorer.

— Nu te înţeleg.

— Nu vreau să fac prea mult tamtam din asta, dar să presupunem că Jackie a găsit ceva, în casă sau împrejurul ei, ceva ce conţinea o expresie în latină. Nu a înţeles-o, aşa că a cumpărat un dicţionar latin. Probabil ar fi preferat o versiune latină-engleză, dar nu a putut găsi una. Aşa că a încercat să traducă textul, dar a constatat că nu îl înţelegea cu un dicţionar italian, în situaţia asta, Jackie a făcut ce multă lume ar face. A apelat la un motor de căutare, a găsit un serviciu de traducere din latină şi a introdus expresia. Acum, spuse Bronson,

următorul pas ar putea fi pur conjunctural, dar are sens, cel puţin pentru mine. Poate unele organizaţii, undeva în lume, au instalat un serviciu de monitorizare a internetului, căutând orice cerere de traducere a anumitor expresii din limbile antice. Tehnic vorbind, acest lucru nu e dificil de aranjat atât timp cât site-urile care oferă servicii de traduceri doresc să coopereze. Când Jackie a introdus expresia latină în motorul de căutare, interesul le-a fost stârnit şi poate chiar au identificat adresa calculatorului de pe care a fost trimisă căutarea.

— Aşteaptă un minut, îl întrerupse Mark. De ce dracu' ar fi oricine interesat în ziua de azi de cineva care încearcă să traducă o expresie latinească veche de două mii de ani?

— Nu am nici cea mai vagă idee, dar nimic altceva nu pare să aibă sens. Dacă am dreptate, indiferent cine a instalat serviciul de monitorizare a venit aici după aceea, în această casă, să caute ce găsise Jackie, orice ar fi fost acel lucru. *Atât* era de important pentru ei. E clar că au recuperat obiectul, au curăţat calculatorul, astfel încât să nu existe nicio înregistrare a cercetărilor lui Jackie, şi au luat orice au găsit legat de textul latinesc.

— Şi, în timpul acţiunii, termină Bronson cu tristeţe, cred că Jackie a ajuns în calea lor.

III

Pierro băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un plic maro. Se uită în jur prin cafenea, ca să se asigure că nimeni nu putea auzi nimic – o precauţie inutilă ţinând cont de cei doi oameni ai lui Mandino care se comportau ca nişte câini de pază – şi puse două fotografii pe masă, în faţa lui Vertutti.

Acesta recunoscu imediat imaginile: erau poze făcute de aproape înfăţişând piatra inscripţionată.

— După ce am ajuns la concluzia că nu era niciun mesaj ascuns în inscripţie, am început să mă uit la piatră mai cu luare aminte şi am constatat că forma sa ne oferă două indicii importante. În primul rând, uitaţi-vă la marginile ei.

Vertutti se aplecă peste masă şi se uită cu atenţie la cele

două fotografii aşezate una lângă alta, dar nu văzu nimic nou faţă de ce observase anterior. Clătină din cap.

— Marginile, îi suflă Pierro încet. Scoase o ruletă scurtă din buzunar, o aşeză pe una din fotografii şi o alinie paralel cu marginea de sus a pietrei. Repetă operaţiunea şi cu marginea din stânga, şi cu cea din dreapta.

— Vedeţi acum? întrebă. Marginea de sus şi ambele laterale, din stânga şi din dreapta, sunt perfect drepte. Dar să facem acelaşi lucru cu partea de jos a pietrei.

Vertutti luă ruleta şi o poziţionă cu atenţie. Şi înţelese unde voia să ajungă omul de ştiinţă: cu ruleta plasată acolo, se putea vedea că marginea de jos a pietrei era uşor neuniformă.

— Asta e primul indiciu, spuse Pierro. Dacă romanii – sau oricine ar fi cioplit această lespede – au putut să facă trei margini drepte, de ce nu au făcut acelaşi lucru şi cu a patra? Cel de-al doilea indiciu e legat de primul. Uitaţi-vă cu atenţie la poziţia inscripţiei. Dacă o studiaţi, veţi vedea că literele sunt centrate pe piatră de la stânga la dreapta, dar nu şi de sus în jos.

Vertutti se uită cu atenţie la fotografia din faţa lui şi dădu din cap. Distanţa dintre litere şi marginea de sus a pietrei era mult mai mare decât cea până la marginea de jos. Acum, că Pierro îi atrăsese atenţia, discrepanţa era foarte evidentă. „Un caz clasic, cugetă el, de a nu fi în stare să vezi pădurea din cauza copacilor.”

— Iar asta ce înseamnă? întrebă.

— Cea mai evidentă concluzie este că această piatră – Pierro bătu cu degetele în fotografie pentru a-şi sublinia spusele – a făcut la început parte dintr-o lespede mai mare şi, la un moment dat, partea de jos a fost îndepărtată.

— Poţi fi sigur de asta?

Pierro clătină din cap.

— Nu, nu fără a examina piatra eu însumi, dar aceste fotografii sunt destul de clare. În una din ele pare că se văd nişte semne făcute de o daltă, cea mai potrivită unealtă pentru spargerea unei lespezi în două. Cred că această piatră a fost concepută să fie o indicaţie, un mecanism care să conducă spre

„Mormântul creştinătăţii”, aşa cum cred că l-a descris papa Vitalian în *Codex*.

Vertutti se uită furios la Mandino când Pierro confirmă cât de multe cunoştinţe temeinice avea despre *Codexul* secret.

— Cred că jumătatea de jos a lespezii conţinea cu certitudine o hartă sau nişte indicaţii inscripţionate pe ea.

— Deci ce sugerezi? îl ispiti Vertutti. Unde e partea care lipseşte? Şi cum o putem găsi?

Pierro ridică din umeri.

— Asta nu e problema mea, zise el, dar ar fi logic ca acela care a spart piatra să nu fi aruncat partea de jos. Dacă această piatră a fost încorporată în zidul casei pur şi simplu, ca un element decorativ, de ce nu au păstrat-o întreagă? De ce s-au ostenit să o taie în două? Singurul scenariu care are sens este că această parte din piatră a fost pusă în zid cu un scop, ca o indicaţie clară pentru cineva care ar fi ştiut ce caută. Dacă nu cunoşti identitatea „mincinoşilor”, această piatră este o simplă curiozitate. Şi asta înseamnă…

— Asta înseamnă, îl întrerupse Mandino, că jumătatea cealaltă a pietrei este probabil ascunsă undeva pe proprietate, aşa că o să-mi trimit oamenii înapoi în casă să o găsească.

9

I

Bronson traversă holul până la uşa din faţă şi o deschise. În pragul uşii se afla un om scund, brunet, îmbrăcat într-o salopetă albă, murdară. În spatele lui se putea vedea o camionetă veche, albă, cu motorul diesel duduind zgomotos, şi cu alţi trei bărbaţi stând în cabină.

— Vă pot ajuta? întrebă Bronson în italiană.

— Am dori să vorbim cu *signor* Hampton. Trebuie să discutăm despre lucrări.

Bronson presupuse că erau constructorii care fuseseră angajaţi să facă renovările pe proprietate.

— Intraţi, îi pofti el şi îi conduse pe cei patru bărbaţi în bucătărie.

Mark îi salută într-o italiană stâlcită.

Bronson preluă imediat conversaţia, explicând că era un prieten de familie, şi le oferi vin – ofertă acceptată cu recunoştinţă. După ce Bronson deschise două sticle şi umplu paharele, îi întrebă ce voiau.

— Aveam ceva de lucru miercuri dimineaţă, dar noi am venit după-amiază, spuse maistrul, şi, când am ajuns, am văzut că poliţia era aici. Ne-au zis că avusese loc un accident, să plecăm şi să nu ne întoarcem două zile. Mai târziu, am auzit că *signora* a murit. Vă rugăm să acceptaţi condoleanţele noastre sincere pentru pierderea dumneavoastră, *signor* Hampton.

Bronson traduse, iar Mark făcu semn din cap că a înţeles.

— Ceea ce vrem să ştim, continuă maistrul întorcându-se spre Bronson, este dacă *signor* Hampton vrea sau nu ca noi să continuăm lucrările. Avem alţi clienţi care aşteaptă, deci nu e o problemă. Doar vrem să ştim.

Bronson îi transmise întrebarea lui Mark, care dădu imediat afirmativ din cap. Renovările nu erau nici măcar pe jumătate

terminate şi, indiferent dacă se hotăra să păstreze sau nu casa, lucrările trebuiau duse la bun sfârşit. Acest răspuns aduse zâmbete largi, iar Bronson se întrebă rapid în sinea lui câţi „alţi clienţi” mai aveau muncitorii.

Zece minute mai târziu, după ce băură şi al doilea pahar de vin roşu, cei patru constructori erau gata de plecare. Maistrul le spuse că se vor întoarce luni dimineaţă la prima oră, gata să continue lucrările.

Bronson îi conduse înapoi în hol, dar, trecând pe lângă uşa salonului – care era larg deschisă unul dintre constructori privi scurt înăuntru şi se opri brusc. Îi zise ceva colegului lui, dar Bronson nu auzi clar, apoi păşi înăuntru.

— Ce e? întrebă Bronson.

Maistrul se întoarse către el. Buna dispoziţie părea să-l fi părăsit.

— Ştiu că *signor* Hampton a suferit un şoc cumplit, dar nu apreciem faptul că încearcă să ne fraierească.

Bronson nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea omul.

— Ce e? Trebuie să-mi explici despre ce vorbeşti, zise el.

— Vreau să spun că e evident că, de marţea trecută, a angajat un alt constructor să facă nişte lucrări aici, iar acest constructor a folosit materialele şi uneltele noastre.

Bronson clătină din cap.

— Din câte ştiu, nimeni altcineva nu a lucrat aici. *Signora* Hampton a murit cândva marţi noapte sau miercuri dimineaţă. Poliţia a venit aici miercuri şi noi am ajuns aseară târziu, aşa că…

Vocea i se înmuie pe măsură ce îşi dădea seama că exista o explicaţie posibilă.

— Ce lucrări au fost făcute? întrebă el.

Maistrul făcu o piruetă şi arătă spre şemineu.

— Aici, zise el, acesta este mortar nou, dar niciunul dintre noi nu l-a pus aici. N-am putut face asta pentru că aşteptam ca *signora* Hampton – îşi făcu semnul crucii – să se hotărască în ceea ce priveşte poliţa.

Bronson simţi că îi scapă ceva din această conversaţie.

— Aşteaptă aici, spuse şi se duse repede în bucătărie. Mark, am nevoie de ajutorul tău aici.

Întors în salon, Bronson îi ceru maistrului să-i explice ce voia să zică.

— Luni după-amiază, spuse italianul, am scos mortarul vechi de pe peretele de aici, de deasupra şemineului. După ce am scos poliţa la iveală, am chemat-o pe *signora* Hampton pentru că avea o crăpătură mare în ea, cam aici.

Trase o linie diagonală exact deasupra unei părţi a şemineului.

— Avea o placă de oţel sub ea, aşa că era destul de sigură, dar nu arăta bine. *Signora* voia ca poliţa să fie expusă, ca un element de decor, dar, când a văzut că era spartă, nu a ştiut ce să facă. Ne-a rugat să aşteptăm, să continuăm cu scoaterea mortarului vechi, ceea ce am şi făcut. Dar acum, după cum puteţi vedea, întreaga porţiune are mortar nou pe ea. Altcineva a lucrat aici.

Bronson se uită la Mark.

— Ştii ceva despre asta?

Prietenul lui clătină din cap.

— Nimic. Din câte ştiu, Jackie era foarte mulţumită de muncitorii ăştia. Dacă nu ar fi fost, garantez că le-ar fi spus asta. A fost întotdeauna foarte sinceră.

Asta, se gândi Bronson, era foarte adevărat. Jackie nu avusese niciodată, ca să folosim o expresie veche, probleme în a-şi exprima părerile. Era unul dintre lucrurile pe care le găsise atractive la ea. Spunea întotdeauna pe şleau ce gândea, ferm, dar politicos.

Bronson se întoarse către maistru.

— Suntem siguri că nu au mai intrat alţi constructori aici, zise el, dar este evident că voi ştiţi în ce stadiu era lucrarea. Spuneţi-mi, când aţi îndepărtat mortarul, aţi găsit ceva neobişnuit în zid, în afară de crăpătura din poliţă?

Maistrul clătină din cap.

— Nimic, cu excepţia unei pietre inscripţionate, dar asta era doar un lucru curios.

Bronson se uită la Mark cu o expresie de triumf.

— Cred că tocmai am găsit ce descoperise Jackie, zise el explicându-i ce spusese constructorul.

Fără să aştepte răspunsul lui Mark, se întoarse din nou către italian.

— Scoate-l, ordonă el arătând spre perete. Dă jos mortarul de pe perete chiar acum.

Constructorul păru nedumerit, dar urmă instrucţiunile. Doi dintre oamenii lui luară ciocane grele şi două dălţi cu lame late pentru zidărie, traseră câteva scări până la şemineu şi se apucară de lucru.

30 de minute mai târziu, constructorii plecară în camioneta lor veche, promiţând încă o dată că se vor întoarce luni dimineaţă devreme. Bronson şi Mark se duseră înapoi în salon şi priviră cu atenţie inscripţia latinească de pe perete. Bronson făcu câteva poze cu aparatul foto digital.

— Primele patru litere sunt cele pe care le-am găsit imprimate pe foaia de hârtie din birou, zise Bronson. Şi este o inscripţie latinească. Nu ştiu ce înseamnă, dar dicţionarul cumpărat de Jackie mă va ajuta să o descifrez.

— Crezi că ea căuta pe internet traducerea acestor trei cuvinte – şi asta a fost suficient ca să fie omorâtă? Este al dracului de ridicol.

— Nu cred că asta a omorât-o, Mark, sau, oricum, nu intenţionat. Dar este singurul scenariu care are sens. Constructorii au scos la iveală inscripţia luni. Jackie a notat cuvintele – lucru confirmat de hârtia din birou – şi a cumpărat un dicţionar latin probabil marţi şi, dacă a căutat pe internet, cel mai probabil, a căutat în aceeaşi zi. Indiferent ce s-a întâmplat, cineva a intrat prin efracţie în casă – bănuiala mea e că marţi noaptea târziu –, iar miercuri dimineaţă, Jackie a fost găsită moartă în hol. Ştiu că probabil pare stupid ca un om căruia îi pasă suficient de o inscripţie latinească din trei cuvinte, gravată într-o piatră, cândva acum două mii de ani, să rişte o intrare prin efracţie şi, cu atât mai puţin, un omor prin imprudenţă sau o crimă, dar e clar că a făcut-o cineva. Acele trei cuvinte sunt vitale pentru cineva, undeva, şi am de gând să aflu cine şi de ce. Dar, adăugă el, nu am de gând să folosesc

internetul pentru asta.

II

Alberti şi Rogan ajunseră în oraş, devreme în acea seară, urmând instrucţiunile telefonice – de data asta, de la Gregori Mandino – pentru a intra pe proprietate pentru a *treia* oară şi – ceea ce amândoi sperau că va fi – *ultima* oară. De îndată ce sosiră în Monti Sabini, trecură încet pe lângă casă şi văzură luminile aprinse la ambele niveluri. Asta complica lucrurile, deoarece speraseră că vor putea intra să termine căutarea părţii lipsă din piatră fără a fi detectaţi. În cele din urmă, nici nu conta, deoarece, de data asta, Mandino le dăduse mult mai multă libertate decât înainte.

— Pare că soţul e acasă, spuse Alberti în timp ce Rogan accelera la vale. Ce facem, aşteptăm?

— Aşteptăm câteva ore, confirmă partenerul lui. Poate că va adormi până atunci.

După două ore şi jumătate, Rogan conduse din nou pe aleea care trecea pe lângă casă şi prin spatele ei şi continuă să urce panta până când ieşiră din raza vizuală a clădirii. Apoi, întoarse maşina, o îndreptă spre josul pantei şi stinse farurile. Aşteptă câteva minute pentru a i se obişnui ochii cu întunericul, apoi lăsă vehiculul să coboare uşor pe pantă, folosind numai poziţiile pentru a lumina drumul, până când ajunseră la un petic de iarbă de unde aveau o vedere bună a părţilor din spate şi laterale ale casei. Trase maşina la marginea drumului şi opri farurile şi motorul. Precaut, Rogan stinse şi lumina interioară, ca să nu se aprindă atunci când aveau să deschidă uşile.

Într-una dintre camerele de la parter mai era o lumină aprinsă, aşa că aşteptară.

III

Chris Bronson închise dicţionarul cu un zgomot sec şi se lăsă pe spătarul scaunului din bucătărie, frecându-şi ochii obosiţi.

— Cred că asta e cea mai bună traducere, spuse el. „Aici zac

acum cei mincinoşi” sau versiunea scurtă: „Aid zac mincinoşii”.

— Minunat. Mark păru oricum, dar nu impresionat. Ce dracu’ vrea să însemne asta?

— N-am nici cea mai vagă idee, mărturisi Bronson, dar pentru unii se pare că e foarte important. Ascultă, nu ajungem nicăieri, aşa că hai să ne oprim. Urcă tu. Verific eu uşile şi ferestrele.

Mark se ridică şi se întinse.

— Bună idee, şopti el. Subconştientul tău poate o să aibă un moment de inspiraţie în timpul somnului. Noapte bună. Ne vedem dimineaţă.

După ce Mark părăsi bucătăria, Bronson luă unul dintre scaunele înalte şi îl sprijini de mânerul uşii din spate, apoi ieşi din cameră şi stinse lumina.

Verifică dacă uşa din faţă era încuiată şi zăvorâtă, dacă toate ferestrele de la parter erau închise, dacă toate obloanele exterioare erau încuiate şi apoi urcă în dormitor.

*

În maşina parcată pe dealul din spatele casei, Alberti îl înghionti pe Rogan ca să-l trezească şi arătă în josul pantei.

— Lumina de la parter tocmai s-a stins, anunţă el.

Pe când cei doi bărbaţi se uitau spre casă, observară nişte raze de lumină în spatele obloanelor închise ale unuia dintre dormitoare, dar, după zece minute, dispărură. O lumină slabă era încă vizibilă îndărătul celor două obloane, dar bărbaţii îşi imaginară că era probabil lumina de veghe.

— Să mai aşteptăm o oră, spuse Rogan închizând ochii şi relaxându-se din nou în scaunul maşinii.

*

În dormitorul pentru oaspeţi, Chris Bronson îşi deschise laptopul Sony Vaio. Îşi verifică e-mailurile, apoi îşi concentră atenţia asupra internetului. Aşa cum îi zisese lui Mark, cu siguranţă, nu intenţiona să introducă expresia latinească într-un motor de căutare sau într-un dicţionar online, dar erau şi alte metode de a încerca să afle semnificaţia acesteia.

Pentru început, porni un program care genera o adresă IP falsă – numerele de protocol pe internet prin care se putea

identifica locaţia sa geografică. Apoi, făcu să pară ca şi cum ar accesa webul de pe un server aflat în Coreea de Sud care, se gândi cu un zâmbet, era destul de departe de Italia pentru a induce pe oricine în eroare. Chiar şi aşa, tot nu va face o cercetare directă. În loc de asta, începu să caute site-uri care ofereau traduceri ale expresiilor latineşti de uz comun în întregul Imperiu Roman.

După aproximativ 40 de minute, Bronson descoperi două lucruri. Primul, că un număr surprinzător de mare de expresii cu care era deja familiarizat atât în engleză, cât şi în italiană îşi aveau originea în acea limbă moartă. Al doilea, cuvintele *HIC VANIDICI LATITANT* nu erau înregistrate nicăieri ca făcând parte dintr-un aforism sau dintr-o expresie de uz comun, acum 2000 şi ceva de ani. Asta nu era chiar o surpriză – dacă expresia ar fi fost foarte cunoscută, nu ar fi avut o semnificaţie specială pentru oamenii care spărseseră casa –, dar cel puţin eliminase o posibilitate.

Dar nu ajungea nicăieri şi se hotărî să renunţe. Închise laptopul, apoi deschise obloanele şi una dintre ferestre ca să intre aer proaspăt, stinse lumina şi se duse la culcare.

*

Rogan cercetă cu atenţie în spatele casei. Îi făcu semn cu capul lui Alberti care scoase un şperaclu din unul dintre buzunarele hainei. Introduse vârful uneltei între uşă şi ramă, îl roti şi îl săltă, împingând uşa. Aceasta se mişcă uşor, dar apoi se înţepeni: ceva o ţinea.

Rogan îşi scoase lanterna şi se uită pe fereastră, cu raza de lumină jucând în interiorul bucătăriei, în timp ce încerca să-şi dea seama care era cauza problemei. Îndreptă lanterna în jos şi înjură printre dinţi. Un scaun era sprijinit de mânerul uşii.

Rogan îi făcu semn cu capul lui Alberti care scoase şperaclul şi se dădu înapoi.

Cei doi bărbaţi păşiră atenţi de-a lungul zidului din spate al casei spre cea mai apropiată fereastră. Ca toate ferestrele de la parter, şi aceasta era protejată de obloane de lemn masive, dar Rogan nu credea că asta putea fi o problemă: va fi pur şi simplu o soluţie mai zgomotoasă. Folosi lanterna ca să verifice

închizătoarea şi dădu din cap satisfăcut. Obloanele erau ţinute închise de o încuietoare montată la mijloc, care nu numai că încuia cele două părţi ale obloanelor, dar le şi prindea de zid cu două bolţuri, unul sus şi altul jos. Era un model simplu, cu un singur defect. Dacă închizătoarea era desfăcută, ambele bolţuri erau eliberate imediat şi obloanele s-ar fi deschis.

Rogan luă şperaclul din mâna lui Alberti şi îi strecură vârful între cele două obloane. Îl ridică până atinse partea din spate a închizătorii şi o forţă brusc. Încuietoarea se desfăcu cu un scârţâit şi obloanele se clătinară, deschizându-se. Rogan le deschise complet şi le prinse de cârligele din perete.

*

În dormitorul său situat aproape deasupra, Bronson era treaz, stând întins în linişte pe întuneric şi gândindu-se la înţelesul celor trei cuvinte latineşti.

Auzi zgomote – un clic metalic urmat de un scârţâit şi de alte clicuri – şi se dădu jos din pat ca să investigheze. Merse până la fereastră şi privi cu atenţie în jos.

În spatele casei, în lumina lunii, văzu doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru, voluminoşi, precum şi fasciculul unei lanterne mici jucând pe una dintre ferestrele de la parter. Obloanele pe care le închisese cu o oră şi ceva în urmă erau acum larg deschise.

Bronson plecă încet de la fereastră şi se întoarse în cameră la locul unde îşi lăsase hainele. Îşi trase pe el un pulover negru pe gât şi o pereche de pantaloni închişi la culoare şi îşi strecură picioarele în pantofii sport. Deschise încet uşa dormitorului şi trecu prin hol, apoi coborî scările.

Din câte ştia, nu existau arme în casă, dar în hol erau câteva bastoane rezistente într-un suport pentru umbrele din faţa uşii. Îl luă pe cel mai mare şi îl strânse în mână. Se gândi că îşi va face bine treaba cu el. Se duse până la uşa sufrageriei care, din fericire, era întredeschisă, şi o împinse numai cât să se strecoare în cameră.

Obloanele deschise puteau fi văzute cu uşurinţă – toate celelalte ferestre erau întunecate – şi o luă la stânga, mergând aplecat. Nu îi putea vedea pe vizitatorii nepoftiţi, dar asta însemna că încă nu spărseseră vreun geam ca să intre în casă.

Fereastra avea o ramă de lemn cu douăsprezece ochiuri de sticlă, iar Rogan venise pregătit. Nu anticipase că nu vor putea folosi din nou uşa din spate, dar, indiferent cu ce gen de infracţiune se confrunta, avea întotdeauna un plan de rezervă. Pentru o casă veche ca asta, fără măsuri de securitate speciale, spargerea unei ferestre şi pătrunderea în interior era cea mai evidentă opţiune.

Scoase din buzunar o rolă de bandă adezivă şi rupse din ea mai multe fâşii, înmânându-i-le una câte una lui Alberti care le lipi pe geam în formă de stea, lăsând un „mâner" ieşit în afară, la mijloc, format din partea centrală a tuturor fâşiilor. Apoi, Alberti ţinu banda cu mâna strângă, întoarse şperaclul şi îi apăsă cu putere capul rotund pe fereastra tapată cu fâşii. Geamul se sparse instantaneu, dar rămase lipit de banda adezivă şi astfel îl putu scoate cu uşurinţă. I-l dădu lui Rogan care îl puse cu grijă jos, apoi băgă mâna înăuntru şi ridică zăvorul pentru a deschide fereastra.

Cu toate că fusese cât se poate de silenţios, exista totuşi posibilitatea să îl fi auzit cineva din casă. Aşa că, înainte de a se căţăra şi a pătrunde înăuntru, Alberti îşi scoase pistolul din tocul de la umăr, îi verifică încărcătorul şi armă trăgând înapoi glisiera. Puse piedica, apoi se apucă de partea stângă a ramei ferestrei, îşi sprijini piciorul pe piatra protuberantă din zid şi se ridică, intrând pe fereastră şi aplecându-se ca să pătrundă în cameră.

În acel moment, Bronson acţionă. Auzise şi văzuse fereastra spartă şi ghicise care va fi următoarea mişcare a intruşilor, dar ştia de asemenea că, dacă acei doi bărbaţi reuşeau să intre în casă, nu ar mai fi avut nicio şansă.

Aşa că, atunci când Alberti se aplecă înainte şi îşi întinse braţul drept, gata să sară în cameră, Bronson păşi de lângă perete şi îl pocni cu toată forţa cu bastonul, rupându-i instantaneu italianului braţul drept, la câţiva centimetri mai jos de umăr.

Intrusul ţipă din cauza panicii şi a şocului, scăpă pe jos arma automată şi, din reflex, se trase înapoi, aterizând cu toată greutatea pe pământ.

*

Preţ de câteva secunde, Rogan nu înţelese ce se întâmplase. Se dăduse în spate pentru a-i face loc lui Alberti să-şi ia avânt ca să urce pe fereastră şi, o fracţiune de secundă mai târziu, colegul lui se prăvălea la pământ, urlând în agonie. În lumina lunii, văzu braţul lui Alberti şi îşi dădu seama că îi fusese rupt. Exista o singură explicaţie. Făcu un pas spre fereastră şi îşi ridică arma.

O siluetă greu de distins se mişca în întunericul casei. Rogan îndreptă arma spre ţintă, ochi repede şi apăsă pe trăgaci. Glonţul spulberă una dintre ferestre şi se înfipse în perete, undeva în casă.

*

Zgomotul pistolului fu asurzitor de la o distanţă aşa de mică, iar sunetul geamului spart îl urmă după câteva secunde. Pregătirea militară a lui Bronson îşi spuse cuvântul şi acesta se trânti la pământ. Dar, ştia că dacă intrusul s-ar fi cocoţat pe geam şi ar fi privit înăuntru, ar fi putut fi văzut cu uşurinţă. Trebuia să iasă din raza lui vizuală şi încă repede.

Baza ferestrei de la parter era mai înaltă decât de obicei, iar cel de-al doilea bărbat ar fi trebuit să stea aproape pe vârfuri, aşa că aceasta nu era nici pe departe poziţia ideală de tragere. Dacă Bronson se mişca repede, putea să se pună la adăpost.

Bronson sări în picioare şi străbătu în fugă camera, aplecându-se şi ferindu-se. Se auziră încă două focuri de armă, al căror zgomot semănă, în liniştea nopţii, cu un asalt răsunător. Auzi gloanţele lovindu-se de zidurile solide de piatră ale camerei, dar niciunul nu-l nimeri.

Înainte de sosirea constructorilor, în salon se afla un mobilier masiv, format din trei piese de lemn, câteva măsuţe pentru cafea, vreo şase scăunele, care acum erau toate puse grămadă mai mult sau mai puţin în mijlocul camerei.

Bronson nu-şi făcea iluzii că toate aceste obiecte de mobilier, indiferent cât ar fi fost de solide, erau suficiente pentru a opri un glonţ, dar, dacă intrusul nu-l vedea, atunci nu avea în cine să tragă. Aşa că plonjă în spatele grămezii acoperite cu cearşafuri şi se întinse pe podeaua de lemn.

Apoi, aşteptă.

*

Alberti se clătină pe picioare, apucându-şi braţul rănit cu cealaltă mână şi urlând de durere. Rogan ştia că nu mai avea nicio şansă să intre în casă în acea noapte. Chiar dacă Hampton sau oricine altcineva s-ar fi aflat în casă nu a chemat carabinierii, vreun vecin auzise probabil împuşcăturile şi îi sunase. Trebuia să-l ducă pe Alberti la spital, dacă ar fi putut să îl facă să tacă.

— Haide! se răsti el, punându-şi pistolul la loc şi aplecându-se să-l ajute să se ridice în picioare. Să mergem înapoi la maşină.

După câteva minute, cei doi bărbaţi se făcură nevăzuţi în noapte.

*

Bronson era încă ghemuit în spatele grămezii de mobilă când auzi zgomot de paşi la etaj. După câteva momente, luminile din hol se aprinseră. Bronson ştia că trebuia să-şi împiedice prietenul să intre în zona în care se trăgea, aşa că riscă şi privi spre fereastra deschisă, apoi sări în picioare, fugi până la uşă şi ieşi în hol.

— Ce dracu' se întâmplă, Chris? întrebă Mark frecându-se la ochi. Zgomotele de mai devreme păreau a fi împuşcături.

— Exact. Tocmai am avut oaspeţi.

— Cum?

— Lasă-mă un minut. Rămâi în hol… nu intra în salon. Unde este întrerupătorul pentru luminile de securitate?

Mark arătă un tablou cu întrerupătoare la capătul holului, lângă coridorul care ducea în bucătărie.

— Dreapta-jos.

Bronson se duse la panou şi apăsă întrerupătorul.

— Nu intra în salon, Mark, îl avertiză din nou, apoi o luă la fugă pe scări. Ajuns la primul etaj, deschise pe rând toate ferestrele şi trase cu ochiul afară, verificând zona din jurul casei. Luminile de securitate pe care familia Hampton le instalase erau fixate direct sub ferestrele dormitorului, cu scopul de a putea schimba cât mai uşor posibil becurile cu

halogen de mare putere. Acest lucru avea şi avantajul de a permite oricui se afla la primul etaj să observe perimetrul proprietăţii fără să fie văzut de jos.

Bronson se uită cu atenţie de două ori, dar bărbaţii, indiferent cine ar fi fost, plecaseră. Singurul zgomot pe care îl putea auzi – în afară de cele ale animalelor nocturne – era cel al motorului unei maşini care se îndepărta în viteză, probabil cei doi spărgători care fugeau. Verifică încă o dată toate ferestrele, apoi coborî scara până în hol, unde îl aştepta Mark.

— Cred că sunt aceiaşi care au mai intrat o dată în casă, explică Bronson. Au vrut să intre pe fereastră pentru că am blocat uşa din spate cu un scaun.

— Şi au tras în tine?

— Cel puţin trei focuri, poate patru. Rămâi aici până închid obloanele de la salon.

Bronson deschise cu atenţie uşa şi trase cu ochiul înăuntru, apoi păşi în încăpere. Se îndreptă către fereastra deschisă ca să vadă dacă mai era cineva afară, apoi trase obloanele. Închise şi încuie fereastra, după care aprinse luminile. În vreme ce Mark îl urma în încăpere, Bronson observă ceva pe podea, aproape de fereastra spartă, şi îşi dădu seama imediat că era un pistol semiautomat.

Bronson îl ridică de jos, îndepărtă încărcătorul şi scoase cartuşul de pe ţeavă. Pistolul era un Browning Hi-Power uzat, de nouă milimetri, unul dintre cele mai comune şi mai eficiente arme semiautomate. Înlocui cartuşul, reîncărcă pistolul, dar nu armă, ci şi-l vâri în centura pantalonilor.

— E al tău? întrebă Mark.

Bronson scutură din cap.

— În ziua de azi, în Marea Britanie doar infractorii posedă arme, şi asta mulţumită cârdăşiei dintre idioţii şi propagandiştii care pretind că guvernează ţara. Nu, ăsta a fost scăpat de tipul care încerca să intre pe fereastră. Oamenii ăştia nu se joacă, Mark.

— Mai bine am chema poliţia.

— Eu *sunt* poliţia. În plus, nu ar putea face nimic.

— Pentru Dumnezeu, indivizii ăştia au încercat să intre în

casă şi au tras în tine.

— Ştiu, răspunse Bronson răbdător, dar realitatea este că nu avem niciun indiciu despre cine sunt, iar singura dovadă fizică pe care o avem că au fost aici – asta dacă presupunem că nu au fost atât de idioţi, încât să-şi fi scăpat portofelele sau altceva pe afară – este o uşă forţată, o fereastră spartă şi câteva găuri de gloanţe.

— Dar ai şi acest pistol. Nu poate poliţia să depisteze?…

Vocea lui Mark se estompă pe măsură ce înţelegea inutilitatea întrebării.

— Oamenii care intră în case prin efracţie nu au niciodată arme care pot fi depistate. Sunt răufăcători, dar nu sunt tâmpiţi.

— Dar trebuie să putem face ceva, protestă Mark.

— Vom face, îl asigură Bronson. De fapt, deja facem. Arătă spre piatra descoperită de deasupra şemineului. De îndată ce vom afla ce înseamnă, vom şti probabil de ce nişte băieţi răi au vrut să intre aici fluturându-şi pistoalele. Mai important chiar, s-ar putea să aflăm şi cine i-a trimis.

— Ce vrei să spui?

— Bănuiesc că aceşti doi bărbaţi erau doar nişte pungaşi angajaţi pentru treaba asta. Chiar dacă i-am fi prins, nu am fi aflat nimic, în afara ordinelor primite. Există un plan în spatele a ceea ce se întâmplă aici şi noi trebuie să înţelegem care e, dacă vrem să descoperim ceva. Dar, cu certitudine, această inscripţie este miezul problemei.

IV

Rogan trase maşina într-o parcare de lângă Roma şi opri motorul. Alberti era ghemuit pe scaunul din dreapta, gemând şi strângându-şi braţul rupt. Rogan condusese cât putuse de repede – oprise o singură dată, să îl sune pe Mandino şi să îi explice ce se întâmplase –, dar le luase oricum aproape o oră să ajungă la destinaţie. Suferinţa lui Alberti era evidentă, dar, cu toate astea, Rogan şi-ar fi dorit să tacă.

— Ia o pauză, vrei? Am ajuns. În câteva minute, îţi vor face o injecţie, iar când te vei trezi, totul se va fi sfârşit.

Ieşi din maşină, o ocoli şi îi deschise portiera.

— Nu mă atinge, spuse Alberti cu vocea răguşită şi schimbată în vreme ce încerca să iasă din maşină, ridicându-se ajutat doar de braţul său stâng.

— Stai nemişcat! ordonă Rogan. Îţi voi da jos hamul pentru pistol. Nu poţi intra purtând aşa ceva.

Rogan îi scoase jacheta de pe umeri, îi desfăcu cureaua şi scoase hamul.

— Unde ţi-e pistolul? întrebă el.

— Ce?

— Browningul. Unde e? În maşină?

— Pe dracu', nu, oftă Alberti. Îl aveam în mână când am intrat pe fereastră. Cred că e în casă pe undeva.

— Rahat! exclamă Rogan. Asta era tot ce ne lipsea.

— Care-i problema? Arma e curată.

— Ştiu asta. Ştiu şi că are un încărcător plin, ceea ce înseamnă că nenorocitul care ţi-a făcut asta e înarmat acum, iar noi trebuie să ne întoarcem acolo să ne terminăm treaba.

Rogan se răsuci şi arătă spre clădirea scundă luminată ca ziua de pe partea opusă parcării.

— Acolo mergi, zise. Intrarea de urgenţă este pe partea dreaptă. Spune-le că ai căzut rău sau ceva de genul acesta.

— OK.

Alberti se îndepărtă de maşină împleticindu-se, încă ţinându-se de braţul drept.

— Îmi pare rău, şopti Rogan calm.

Îşi luă propriul pistol, îi trase piedica dintr-o singură mişcare, îndreptă arma spre ceafa lui Alberti şi apăsă pe trăgaci.

Celălalt bărbat căzu lipsit de viaţă la pământ, în timp ce zgomotul împuşcăturii reverberă din clădirile înconjurătoare. Rogan se apropie, întoarse cadavrul, evitând să se uite la mizeria roşie împrăştiată, care era tot ce mai rămăsese din capul colegului lui, şi îi scoase portofelul. Se întoarse la maşină şi plecă.

Câţiva kilometri mai la vale, Rogan opri maşina într-o parcare de pe marginea drumului şi îl sună pe Mandino.

— Am rezolvat, spuse Rogan de îndată ce Mandino răspunse.

— Bine. E primul lucru bun pe care îl faci pe ziua de azi. Acum, întoarce-te la casă şi termină treaba. Trebuie să găseşti piatra lipsă.

10

I

— Cred că avem nevoie de ajutor.

Bronson şi Mark luau micul dejun în bucătărie, în dimineaţa următoare.

— Te referi la poliţie? întrebă Mark.

Bronson clătină din cap.

— Mă refer la ajutor specializat. Această casă a fost ridicată în urmă cu vreo şase sute de ani, dar cred că piatra este cu mult mai veche, poate că are câteva mii de ani, altfel de ce inscripţia de pe ea ar fi în latină? Dacă piatra ar fi fost din aceeaşi perioadă cu casa, m-aş fi aşteptat să fi fost scrisă în italiană.

Avem nevoie de cineva care să ne traducă din latină, şi de asta este aşa de important un ajutor de specialitate.

— Deci cine crezi?… O, crezi că Angela ne-ar putea ajuta? Bronson dădu din cap, oarecum reticent. Fosta lui soţie era singura persoană cunoscută de el care avea legătură cu lumea antichităţilor, dar nu ştia cum ar fi reacţionat dacă ar fi încercat să o abordeze. Despărţirea lor nu fusese deloc amicală, dar spera că ea va privi această problemă ca pe o provocare intelectuală şi că îi va răspunde cu profesionism.

— S-ar putea, sper, spuse Bronson. Ştiu că inscripţiile în latină de pe bucăţi de piatră nu fac parte din domeniul ei, dar sigur cunoaşte pe cineva la British Museum care ar putea să ne ajute. Şi ea ştie ceva latină, deoarece e specializată în ceramica europeană din secolele I—III, dar tot avem nevoie să vorbim cu un expert.

— Şi? O s-o suni?

— Nu. Probabil că nu ar răspunde dacă ar vedea numărul meu de mobil. O să îi trimit câteva fotografii într-un email. Sper că va fi suficient de curioasă ca să-l deschidă.

Bronson se duse la el în dormitor şi se întoarse cu laptopul.

Făcu dublu clic pe prima imagine şi întoarse ecranul spre Mark, ca să poată vedea şi el.

— Trebuie să alegem două, maximum trei, zise el, şi să ne asigurăm că inscripţia se vede clar. Ce zici de asta?

— E puţin ceţoasă, spuse Mark. Încearc-o pe următoarea.

În cinci minute, aleseseră două fotografii, una luată de la câteva zeci de centimetri, care indica poziţia pietrei în raport cu peretele, şi alta de aproape, care arăta inscripţia în detaliu.

— Astea sunt bune, zise Mark în timp ce Bronson compunea un mesaj scurt către fosta lui soţie, explicându-i unde era piatra şi cum o găsiseră.

— O să-i ia ceva timp să răspundă, bănui Bronson.

Dar se înşelă. Cam după o oră şi jumătate, laptopul lui, scoase un sunet muzical, indicând primirea unui e-mail. Nu era de la Angela, ci de la un tip pe nume Jeremy Goldman şi avea câteva pagini lungime.

— Ascultă asta, spuse Bronson. De îndată ce a văzut fotografiile, Angela le-a trimis unui coleg specialist în limbi vechi, pe nume Jeremy Goldman. Acesta ne-a trimis o traducere a inscripţiei latine, şi sună la fel ca aceea pe care am făcut-o noi: „Aici se odihnesc mincinoşii”.

— Deci a fost o pierdere de vreme, comentă Mark.

— Nu, nu a fost. Ne-a trimis şi nişte informaţii despre posibila provenienţă a pietrei. Prima dată, s-a uitat la inscripţie. Nu ştie cine erau „mincinoşii”, dar ne sugerează că acest cuvânt ar putea să se refere la cărţi sau texte, ceva de genul acesta, la nişte documente considerate false de cei care au gravat inscripţia. Nu crede că textul se referă la un mormânt, deoarece verbul este greşit. Crede că se referă doar la ceva ce a fost ascuns sau păstrat secret undeva. Spune că literele au fost gravate fără înfloriturişi că forma lor indică faptul că inscripţia este foarte veche, datând probabil din secolul I d.Hr. S-a uitat şi la forma pietrei şi din nou crede că nu se potriveşte cu o piatră de mormânt. Crede că a făcut parte dintr-un zid şi ne sugerează că, în acelaşi loc, ar mai fi fost una sau mai multe pietre inscripţionate sub ea, iar acestea ar fi reprezentat o hartă care indica locaţia acelui ceva la care se referea inscripţia. Termină

prin a zice că piatra este o curiozitate, dar că nu are o valoare intrinsecă. Bănuieşte că, atunci când a fost ridicată această caisă, constructorii au găsit piatra şi au hotărât să o încorporeze în zid ca pe ceva original. Apoi, peste ani, gusturile s-au schimbat şi peretele a fost acoperit cu ipsos.

— OK, bănuiesc că asta ne ajută, aprobă Mark, dar nu ne duce cu mult mai departe şi tot nu ştim de ce acei „spărgători" au intrat în casă.

— O, ba cred că ştim. Indiferent la ce se referă acele cuvinte, cineva, undeva, este foarte preocupat ca ele să rămână ascunse, altfel de ce ar fi refăcut peretele? Şi acea persoană ştie exact cine sunt „mincinoşii" şi este disperat să le găsească ascunzătoarea. Spărgătorii vor să găsească partea inscripţiei care lipseşte, adică harta sau desenul care arată unde au fost ascunse relicvele.

II

Cantitatea de cafea ingerată de Joseph, cardinalul Vertutti, creştea cu repeziciune. Fusese din nou chemat de Mandino şi se întâlniseră într-o cafenea aglomerată, de data asta în Piazza Cavour, nu departe de Vatican. Ca de obicei, Mandino era însoţit de doi bodyguarzi tineri, iar Vertutti spera că, de data asta, îi va da veşti bune.

— Au găsit oamenii tăi restul de piatră? întrebă el pe un ton mai degrabă plin de speranţă decât expectativ.

Mandino clătină din cap.

— Nu. A apărut o problemă, spuse el, dar nu păru dispus să dea mai multe amănunte.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

— Această problemă îmi ocupă din ce în ce mai mult timp, domnule cardinal, şi presupune cheltuieli din ce în ce mai semnificative. Sunt conştient că trebuie să rezolvăm această problemă în numele angajatorului, dar simt nevoia să vă aduc la cunoştinţă că aceste cheltuieli vor fi plătite de dumneavoastră.

— Ce? Te aştepţi ca *Vaticanul* – Vertutti îşi coborî vocea când

rosti acest cuvânt – să te plătească?

Mandino dădu din cap.

— Exact. Anticipez că toate cheltuielile se vor ridica în jurul sumei de o sută de mii de euro. Poate reuşiţi să faceţi aranjamentele necesare pentru ca această sumă să ne fie transferată de îndată ce vom rezolva chestiunea. Vă voi da datele contului în timp util, bineînţeles.

— Nu voi face aşa ceva, se bâlbâi Vertutti. Nu am acces la astfel de sume şi, chiar dacă aş avea, nu m-aş gândi să-ţi transfer niciun euro.

Mandino se uită la el cu o faţă lipsită de expresie.

— Exact Mă aşteptam la această reacţie din partea dumneavoastră, domnule cardinal. Ca să mă exprim simplu: nu sunteţi în poziţia de a vă certa. Dacă nu sunteţi de acord să acoperiţi aceste cheltuieli modeste, aş putea să hotărăsc că interesele organizaţiei mele ar fi servite mai bine dacă nu aş distruge relicva sau dacă nu v-aş înmâna-o. Poate că soluţia optimă ar fi să facem publice descoperirile noastre. Pierro este foarte interesat de cele descoperite până acum şi crede că activitatea şi cariera lui academică ar avea foarte mult de câştigat dacă ar descoperi acest obiect pentru a-l supune cercetărilor ştiinţifice. Dar, desigur, decizia vă aparţine.

— Cred că acesta e şantaj, Mandino.

— Puteţi să-i spuneţi cum doriţi, Eminenţă, dar nu uitaţi cu ce vă confruntaţi. Organizaţia mea suportă toate cheltuielile necesare pentru realizarea acestei operaţiuni în numele dumneavoastră. Pare rezonabil să le plătiţi. Dacă vă hotărâţi să nu o faceţi, atunci, în ceea ce mă priveşte, obligaţiile mele contractuale faţă de dumneavoastră iau sfârşit şi vom fi liberi să facem ce considerăm mai potrivit cu tot ceea ce vom putea recupera. Şi nu uitaţi că nu sunt un prieten al Bisericii. Nu mă interesează ce se întâmplă cu această relicvă.

Vertutti se încruntă, dar amândoi ştiau că nu avea de ales.

— Foarte bine, consimţi Vertutti. O să văd dacă pot să aranjez ceva.

— Excelent, se lumină Mandino. Ştiam că, în cele din urmă, veţi vedea lucrurile ca mine. Vă voi da de ştire de îndată ce

vom rezolva situaţia în Ponticelli.

III

— Jeremy Goldman are o minte foarte ascuţită, spuse Bronson.

Recitea e-mailul şi tocmai îşi dăduse seama de semnificaţia unei alte sugestii a lui Goldman.

— În ce fel? întrebă Mark.

— A identificat ceva în plus la piatra inscripţionată. Spune că textul latin este aşezat în centru pe orizontală, dar nu şi pe verticală. Cuvintele sunt mai aproape de baza pietrei decât de partea superioară. Asta poate însemna că piatra nu e completă, că i-a tăiat cineva partea de jos. Hai să mergem să vedem.

Cei doi bărbaţi se duseră până în salon şi se opriră în faţa şemineului pentru a se uita la piatră. Îşi dădură seama imediat că Goldman avea dreptate.

— Uită-te la asta, zise Bronson. Dacă ştii ce cauţi, atunci poţi vedea clar semnele unde piatra a fost lovită cu dalta pentru a fi îndepărtată partea de jos. Această parte a pietrei – această bucată care are inscripţia gravată pe ea – a făcut parte dintr-o lespede mai mare, probabil dublă ca mărime. Deci tot ce trebuie să facem este să găsim partea de jos, acea bucată care s-ar putea să conţină o hartă sau indicaţii, sau orice altceva.

— Asta ar putea fi complicat. Casa este construită din piatră, la fel şi garajul. Mai demult, garajul a fost grajd, iar înainte de asta, hambar. Casa e înconjurată de o jumătate de acru de grădină, iar în mare parte din ea sunt îngropate pietre, unele dintre ele fiind evident pietre folosite la construcţii, cu marginile de diverse forme. Chiar dacă piatra e pe aici pe undeva, ne-ar lua al dracului de mult timp să o găsim.

— Presupunerea mea, Mark, este că, dacă e aici, a fost zidită într-unul dintre pereţii casei, exact ca şi bucata asta. Piatra a fost împărţită cu atenţie în două – tăietura este aproape dreaptă – şi nu cred că acela a irosit atâta vreme ca să facă asta ar fi aruncat cealaltă bucată pur şi simplu.

— Aşa că începem să o căutăm în casă. Problema e cu ce

perete începem.

Bronson se încruntă la el. Încununată sau nu de succes, cel puţin, căutarea le va îndepărta amândurora gândurile de la moartea lui Jackie.

— Îi verificăm pe toţi şi am putea foarte bine să începem chiar cu acesta de aici.

După o jumătate de oră, cei doi bărbaţi stăteau din nou în salon, uitându-se la piatra de deasupra şemineului. Cu excepţia a trei pereţi din casă, toţi ceilalţi fuseseră descoperiţi înainte ca familia Hampton să cumpere proprietatea, iar Bronson şi Mark inspectaseră deja toate pietrele care se vedeau în aceste ziduri şi nu găsiseră absolut nimic. Mai rămăseseră doar două camere unde trebuiau să îşi murdărească mâinile: sufrageria cu doi pereţi acoperiţi încă de ipsos, la care constructorii nu începuseră să lucreze, şi salonul unde cam jumătate din peretele cu şemineul avea încă pe el mortarul original.

— Este într-adevăr necesar? întrebă Mark în timp ce Bronson îşi puse o salopetă lăsată de constructori şi apucă un ciocan şi o daltă.

— Cred că da. Singurul lucru pe care îl putem face pentru a rezolva asta e să găsim jumătatea de piatră care lipseşte.

— Şi după aceea ce facem?

— Nu am nicio idee până nu o găsim şi nu descifrăm ce scrie pe ea.

Se întoarse şi studie peretele de lângă şemineu. Mortarul vechi începea din partea stângă a poliţei sparte şi se întindea până la peretele din spate, care fusese deja descoperit.

Apucă dalta cu fermitate, îi apăsă vârful într-un punct situat cam la şapte centimetri de marginea mortarului şi o lovi uşor cu ciocanul. Dalta intră unu-doi centimetri în perete, iar o bucată de tencuială căzu pe podea, descoperind o parte din piatra de dedesubt. Se părea că decopertarea pereţilor nu avea să dureze.

*

Rogan era înţepenit, obosit, îngrijorat, plictisit şi iritat. Dormise cât putuse de bine în maşină, cât mai rămăsese din noapte după ce se întorsese din Monti Sabini, şi apoi condusese

până în oraş pentru a bea o cafea dis-de-dimineaţă şi pentru a mânca nişte produse de patiserie. Se întorsese la casă imediat după aceea şi îşi petrecuse restul dimineţii privind proprietatea printr-un binoclu puternic.

Văzuse doi oameni înăuntru – nu unu, aşa cum se aşteptase – şi îi privise în timp ce unul din ei îşi punea o salopetă şi începea să cureţe zidul din sufragerie. Se părea că Hampton şi celălalt bărbat făceau treaba în locul lui.

Casa veche era înconjurată de pajişti presărate din loc în loc cu tufişuri şi copaci, aşa că italianul reuşi să ajungă uşor lângă clădire fără să fie văzut. Se lipi de zid şi se ridică uşor. De acolo, putea să vadă în sufragerie dintr-un unghi oblic şi privi ce se întâmpla.

*

Îndepărtarea totală a tencuielii nu dură prea mult. De fiecare dată când Bronson folosea dalta, dădea jos o bucată de cinci-şapte centimetri pătraţi şi termină de descoperit tot peretele cam după 90 de minute. Apoi, verifică împreună cu Mark fiecare piatră. Câteva dintre ele aveau urme de daltă, dar niciuna nu avea ceva care să semene cu o hartă sau cu ceva scris.

— Şi acum? întrebă Mark privind resturile căzute la baza peretelui.

— Cred că e pe-aici pe undeva, răspunse Bronson. Nu cred că piatra inscripţionată a fost încorporată în perete doar ca element decorativ. Această expresie latină înseamnă astăzi ceva, dar trebuie să fi însemnat altceva atunci când a fost construită casa. De fapt…

Se opri şi se uită din nou la piatra de deasupra şemineului. Poate că indiciul a fost acolo tot timpul, sărindu-i în ochi la modul propriu.

— Ce e?

— Poate fi asta o ghicitoare în interiorul altei ghicitori? Goldman a spus că această inscripţie datează probabil din secolul I, dar casa are aproximativ şase sute de ani.

— Şi?

— Deci inscripţia avea deja o mie cinci sute de ani când a

fost construită casa. Dacă cei care au construit-o ar fi vrut ca piatra să fie doar un element decorativ, unde ar fi pus-o? Deasupra şemineului, probabil, zise Bronson, răspunzându-şi la propria întrebare, dar nu chiar în locul unde e acum. Ar fi poziţionat-o central, exact deasupra poliţei. Dar nu e acolo. E mult într-o parte. Cred că au făcut-o deliberat, ca un semn de a arătă că piatra nu e numai decorativă, ci că are o semnificaţie aparte. Să presupunem că indiferent cine a construit casa a găsit piatra şi a încercat să urmeze indicaţiile către aceşti „mincinoşi" – oricine ar fi ei –, dar nu au reuşit să urmărească harta sau să înţeleagă indiciile. Probabil că au hotărât să spargă piatra şi să ascundă secţiunea cu harta undeva în siguranţă, dar să lase un indiciu pentru generaţiile viitoare. Deci o parte a pietrei indică locul celeilalte părţi, care este o hartă despre nişte relicve demult îngropate.

— Dacă am dreptate poate că *HIC* – cuvântul latinesc care înseamnă „aici" – este cea mai importantă parte a inscripţiei. N-ar putea el să ne spună exact unde a fost ascunsă secţiunea care lipseşte?

— Vrei să spui că „aici" înseamnă „X marchează locul", ceva de genul ăsta?

— Exact.

— Dar unde e atunci? întrebă Mark. Peretele ăsta e gros de aproape un metru. Celelalte pietre de sub asta nu sunt numai nemarcate, ci şi făcute din feluri diferite de rocă, aşa că la ce ar putea să se refere *HIC?*

— Nu la ceva *din* zid, nu neapărat, ci poate de sub el. Poate că locul unde e ascunsă se află sub podea.

Dar asta părea improbabil. Şemineul din casa aceea veche era construit din bucăţi solide de granit, iar podeaua din faţa lui era făcută din scânduri solide de stejar. Dacă exista o ascunzătoare sub şemineu sau sub podea, ar fi fost necesare lucrări majore – fără a menţiona un utilaj de ridicare – pentru a o găsi.

— Nu mă aştept ca lucrul pe care îl căutăm să fie într-un loc simplu şi evident, cum ar fi o trapă în podea, zise Bronson, dar mă îndoiesc la fel de mult că trebuie să demolăm jumătate din

casă pentru a-l găsi.

Se uită din nou la perete.

— E gros de aproximativ un metru, spui?

Mark dădu din cap.

— Bine, poate că e ceva în partea cealaltă a zidului. Ai o ruletă, ceva de genul ăsta?

Mark se duse în atelierul din spatele garajului şi se întoarse după câteva minute cu o ruletă de tâmplărie. Bronson o luă şi, folosind podeaua şi marginea cadrului uşii ce dădea în sufragerie ca puncte de reper, măsură poziţia exactă a centrului pietrei. Mark notă coordonatele pe o foaie de hârtie, apoi trecură în sufragerie.

Aceasta era mult mai mică decât salonul, iar peretele care era comun cu sufrageria fusese tencuit complet. Mobila nu fusese mutată, deşi era acoperită cu omniprezentele cearşafuri împotriva prafului. Familia Hampton plănuise să construiască o uşă mare în peretele sudic al sufrageriei şi o seră, dar încă aşteptau aprobarea planurilor de modificare.

Folosind coordonatele şi ruleta, Bronson făcu o cruce în zona corespondentă de pe peretele sufrageriei. Pentru a confirma că erau în locul corect, verificară măsurătorile din sufragerie încă o dată, apoi repetară operaţiunea şi în sufragerie.

Apoi Bronson luă ciocanul şi dalta, se sui din nou pe scară şi lovi o dată sub crucea pe care o desenase. Tencuiala crăpă şi, după alte două lovituri, căzu o bucată mare din ea. Şterse cu mâna piatra care se ivise, încercând să îndepărteze praful şi resturile.

— E ceva aici, spuse el cu o voce entuziasmată. Nu o hartă, dar arată ca o altă inscripţie.

După încă o jumătate de duzină de lovituri cu ciocanul şi cu dalta, căzu şi restul tencuielii, întreaga suprafaţă a pietrei fiind descoperită.

— Ţine! zise Mark şi îi dădu o pensulă nouă, de vreo şapte centimetri.

— Mulţumesc, şopti Bronson şi curăţă repede piatra cu pensula, ştergând-o uşor înainte şi înapoi.

Câteva ciocănituri scurte cu mânerul ciocanului îndepărtară

şi restul tencuielii. Acum, puteau vedea amândoi exact ce scria pe piatră.

Era o inscripţie care făcea aluzie la istoria înecată în sânge a unei alte ţări – o inscripţie pentru care merita să ucizi.

*

Rogan privi cu interes cum omul în salopetă dădu jos toată tencuiala de pe peretele din sufragerie şi zâmbi văzând că nu găseau ce căutau. Cel puţin îl scuteau de o muncă.

La început, nu înţelesese de ce se chinuiseră să măsoare poziţia exactă în perete a pietrei inscripţionate, dar îşi dădu seama că descoperiseră ceva când cei doi intrară în sufragerie. În momentul în care îi pierdu din vedere, Rogan se aplecă şi se strecură de-a lungul zidului, până ajunse sub prima fereastră din cele două ale sufrageriei. Apoi, se ridică uşor până când reuşi să vadă în cameră, cu toate că presupunea că ar fi putut să ţopăie gol afară şi nu ar fi fost nici o şansă ca bărbaţii cei doi să îl vadă. Toată atenţia lor era îndreptată spre peretele sufrageriei.

În timp ce privea, având o imagine uşor distorsionată din cauza geamului vechi şi gros al ferestrelor sufrageriei, Rogan îl zări pe unul din ei descoperind ceva. Se părea că porţiunea care lipsea din piatră, cea după care îl trimisese Mandino, *era* în casă până la urmă.

Piatra nu părea să aibă inscripţionată pe ea o hartă. Din locul din care privea şi prin geamul care distorsiona, Rogan avu impresia că erau nişte versuri dintr-o poezie. Dar, indiferent ce era scris pe piatră, simplu fapt că exista o altă inscripţie era suficient pentru el ca să-i raporteze lui Mandino. Deocamdată nu putea să intre în casă, deoarece era depăşit numeric, unde mai pui că unul din cei doi avea arma lui Alberti. Mandino îi promisese că-i va trimite un alt om din familia de la Roma care să i se alăture, dar acesta nu apăruse încă.

Lucrul cel mai important, decise Rogan, era să-i comunice lui Mandino ce văzuse şi apoi să aştepte instrucţiuni. Se aplecă şi se strecură pe lângă zidul casei până când nu mai putu fi văzut de dinăuntru, apoi o luă la fugă pe peluză, spre gaura din gard pe unde intrase pe proprietate, după care se îndreptă spre

maşină şi luă telefonul mobil din torpedou.

*

— Ce dracu' e, Chris? întrebă Mark, când Bronson coborî de pe scaun şi se uită în sus la piatra inscripţionată.

Bronson clătină din cap.

— Nu ştiu. Dacă deducţia lui Jeremy Goldman a fost corectă şi dacă noi am interpretat corect prima piatră, asta ar fi trebuit să fie o hartă. Nu ştiu ce e, dar hartă nu-i.

— Stai puţin, spuse Mark. Vreau să verific ceva.

Merse în salon şi se uită la piatra inscripţionată, apoi se întoarse după câteva momente.

— Bănuiam eu. Această piatră are o culoare puţin diferită. Eşti sigur că există o legătură între ele?

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că această piatră a fost zidită direct în spatele celeilalte, cu o precizie de câţiva centimetri din câte pot să observ, şi nu cred că asta e o coincidenţă.

— Arată aproape ca un poem, observă Mark.

Bronson dădu din cap.

— Asta e şi bănuiala mea, zise el uitându-se la cele zece rânduri de scriere cursivă cu ornamente, aranjate în două strofe, sub un titlu incomprehensibil, format din trei grupuri de majuscule, probabil un fel de abreviaţii. Cu toate astea, mă depăşeşte de ce o piatră pe care a fost inscripţionat un poem a trebuit să fie zidită în perete exact în acest loc.

— Dar nu e în latină, nu?

— Nu, sigur nu. Cred că unele cuvinte ar putea avea rădăcini franţuzeşti. Acestea trei de aici – *ben dessús* şi *perfècte,* de exemplu – nu sunt departe de unele cuvinte franţuzeşti moderne. Altele, cum ar fi *calix*, par să fie scrise într-o limbă complet diferită.

Bronson se urcă din nou pe scară, să se uite mai atent la inscripţie. Erau câteva diferenţe între cele două, şi nu numai în privinţa limbilor folosite. Mark avea dreptate – culorile pietrelor erau diferite, iar forma literelor din versuri era de asemenea complet diferită de cea a literelor din cealaltă inscripţie. În plus, în anumite locuri piatra părea uzată, ca şi cum ar fi fost atinsă de multe mâini de-a lungul anilor fără

număr.

IV

Zbârnâitul telefonului întrerupse liniştea din birou.

— S-a înregistrat un progres, domnule cardinal.

Vertutti recunoscu imediat tonul jos şi uşor batjocoritor al lui Mandino.

— Ce s-a întâmplat?

— Unul dintre oamenii mei a supravegheat casa din Monti Sabini şi, cu câteva minute în urmă, a văzut cum a fost descoperită o altă piatră inscripţionată în acea casă, de partea cealaltă a peretelui în care a fost găsită prima. Nu e o hartă, ci păreau a fi mai multe rânduri scrise, poate o poezie.

— O poezie? Nu are niciun sens.

— Nu am spus că *este* o poezie, domnule cardinal, ci numai că omul meu a avut impresia că arată ca o poezie. Dar, indiferent ce este, trebuie să fie porţiunea din piatră care lipseşte.

— Şi ce-ai de gând să faci acum?

— Această problemă a devenit prea sensibilă acum pentru a fi lăsată numai pe mâinile *picciotti*-lor, a soldaţilor mei. Mă voi duce cu Pierro la Ponticelli, mâine-dimineaţă devreme. Vom intra în casă şi voi fotografia ambele inscripţii, apoi le voi distruge. După ce vom avea aceste informaţii suplimentare, sunt sigur că Pierro va fi în stare să-şi dea seama unde ar trebui să căutăm. În timp ce sunt plecat, veţi putea să mă contactaţi pe mobil, dar vă voi trimite şi numărul de telefon al adjunctului meu, Antonio Carlotti, în caz de urgenţă.

— Ce fel de urgenţă?

— De orice fel, domnule cardinal. În câteva minute, veţi primi pe mobil un mesaj cu numerele de telefon. Vă rog să vă păstraţi mobilul deschis tot timpul. Acum, continuă Mandino, trebuie să fiţi pus la curent cu faptul că acei doi oameni din casă si-au dat seama…

— Doi oameni? Care doi oameni?

— Credem că unul din ei este soţul femeii decedate, dar nu

ştim cine e cel de-al doilea. După cum vă spuneam, dacă aceşti doi oameni au găsit ce căutăm noi, nu voi avea altă opţiune decât să aplic sancţiunea.

11

I

— Cred că aceste versuri sunt scrise în occitană, Mark, zise Bronson, ridicându-şi ochii de pe ecranul laptopului. Intrase pe internet încercând să găsească vreo informaţie în legătură cu cea de-a doua inscripţie, dar fără a introduce expresii întregi. Descoperise că unele cuvinte proveneau din mai multe limbi – *roire,* de exemplu, exista în română –, dar singura limbă care conţinea toate cuvintele pe care le alesese era occitana, o limbă romanică vorbită iniţial în regiunea Languedoc din sudul Franţei. Căutând prin dicţionare şi lexicoane online, şi cu ajutorul referinţelor combinate, reuşise să traducă unele cuvinte, cu toate că multe pur şi simplu nu erau listate în cele câteva dicţionare occitane pe care le găsise.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mark.

Bronson se încruntă.

— Nu am nicio idee. Am reuşit să traduc numai câteva cuvinte ciudate ici şi acolo. De exemplu, cuvântul *roire* din versul al şaselea înseamnă „stejar” şi e o referinţă pentru „ulm” în acelaşi vers.

— Nu crezi că e doar un poem medieval despre agricultură sau întreţinerea pădurii?

Bronson râse.

— Sper că nu şi nu cred. Asta e o altă ciudăţenie. În ultimul vers există cuvântul *calix* şi nu-l pot găsi în niciunul dintre dicţionarele occitane în care m-am uitat. Asta poate pentru că pare a fi mai mult un cuvânt latinesc decât occitan. Dacă e aşa, se traduce ca „potir”, dar nu am nicio idee de ce ar apărea un cuvânt latinesc într-un vers scris în occitană. Trebuie să-i trimit o copie lui Jeremy Goldman, la Londra. Apoi, poate vom afla despre ce dracu’ e vorba.

Făcuse deja mai multe fotografii ale inscripţiei pe care le

transferase pe hardul laptopului şi scrisese deja şi un text în Word.

— Ce trebuie să facem acum, spuse el, este să ne hotărâm cum vom proceda cu această piatră.

— Crezi că „spărgătorii” se vor întoarce?

Bronson dădu din cap.

— Sunt sigur de asta. Pe unul dintre ei l-am rănit rău azi-noapte şi probabil că singurul motiv pentru care nu s-au întors deja este că ştiu că avem un pistol în casă. Bănuiesc că se *vor* întoarce mai curând mai devreme decât mai târziu. Este aproape sigur că piatra aia – arătă spre ea – este ceea ce caută.

— Deci ce sugerezi? Crezi că ar trebui să o acoperim din nou?

— Nu cred că va merge. Tencuiala proaspătă le va atrage atenţia de îndată ce vor intra în cameră. Cred că trebuie să facem mai mult decât atât. Sugerez să lăsăm totul aşa cum e, dar să luăm un ciocan şi o daltă şi să distrugem inscripţia de pe piatră. În acest fel nu va rămâne niciun indiciu pentru nimeni.

— Chiar crezi că e necesar?

— Sincer, nu ştiu. Dar, fără inscripţia asta, totul se opreşte aici.

— Să presupunem că se hotărăsc să vină după noi. Nu uita, noi am văzut ambele inscripţii.

— Vom fi părăsit Italia până atunci. Funeraliile lui Jackie sunt mâine. Ar trebui să plecăm de îndată ce se termină şi să fim înapoi în Anglia mâine-seară. Sper doar că aceia care se află în spatele acestei chestiuni nu se vor osteni să ne urmărească acolo.

— OK, spuse Mark. Dacă asta e ceea ce trebuie să facem ca să se termine, atunci hai să o facem.

20 de minute mai târziu, Bronson ciobise întreaga suprafaţă a blocului de piatră, ştergând toate urmele inscripţiei.

II

Gregori Mandino ajunse în Ponticelli la 9.30 în acea dimineaţă şi aranjase întâlnirea cu Rogan la o cafenea de la

periferia oraşului. Ca de obicei, Mandino era însoţit de doi bodyguarzi, unul din ei fiind cel care condusese Lancia sedan din centrul Romei, şi mai era şi Pierro.

— Spune-ne din nou exact ce ai văzut, ceru Mandino, iar el şi Pierro ascultară cu atenţie în timp ce Rogan povestea ce văzuse prin fereastra sufrageriei de la Villa Rosa.

— Sigur nu era o hartă? întrebă Mandino după ce ascultară vorbele bărbatului.

Rogan clătină din cap.

— Nu, păreau să fie zece versuri cu un titlu.

— De ce versuri? De ce eşti sigur că nu era doar un text obişnuit? întrebă Pierro.

Rogan se întoarse spre omul de ştiinţă.

— Rândurile aveau lungimi diferite, dar toate erau aliniate unele sub altele în mijlocul pietrei, exact ca o poezie dintr-o carte.

— Şi ai zis că piatra are o culoare diferită. Cât de diferită?

Rogan ridică din umeri.

— Nu foarte. Mi s-a părut că era o nuanţă mai deschisă de maro decât cea din sufragerie.

— Totuşi, ar putea fi ce căutăm noi, spuse Pierro. Am presupus că partea de jos a pietrei ar fi putut conţine o hartă, dar un vers sau câteva linii ar putea să ne dea la fel de bine indicaţii care să ne conducă spre ascunzătoarea relicvelor.

— Bine, vom afla în curând. Altceva?

Rogan făcu o pauză de câteva secunde înainte de a răspunde, iar Mandino observă.

— Mai e un lucru, *capo*. Cred că oamenii din casă sunt înarmaţi. Când Alberti a încercat să pătrundă în casă şi a fost atacat de unul din ei, a scăpat pistolul. Cred că arma a rămas în casă şi că unul din ei a găsit-o.

— Bine că am scăpat de Alberti, mârâi Mandino. Acum, va trebui să aşteptăm până pleacă. Nu risc un schimb de focuri în casa aia. Altceva?

— Nu, nimic, răspunse Rogan transpirând uşor, dar nu din cauza soarelui de dimineaţă.

— Bine. La ce oră sunt funeraliile?

— La unsprezece şi un sfert, în Ponticelli.

Mandino se uită la ceas.

— Bine. Vom merge până la casă şi, de îndată ce bărbaţii ăştia pleacă, intrăm. Ne rămân cel puţin câteva ore ca să verificăm ce-i cu versurile alea şi să aranjăm o recepţie de bun venit pentru ei.

— Chiar nu vreau… începu Pierro.

— Nu vă temeţi, *professore*, nu trebuie să fiţi în apropierea casei când se întorc. Descifraţi acele versuri sau ce vom găsi acolo şi unul dintre oamenii mei vă va lua de acolo. Ne ocupăm noi de restul.

III

Aşa cum fusese fiecare zi de când sosiseră în Italia, şi dimineaţa funeraliilor lui Jackie prevestea o zi frumoasă, cu un cer albastru, fără nicio urmă de nori. Mark şi Bronson se sculară relativ devreme şi fură gata de plecare la 10.45, la timp pentru a asista la serviciul funerar de la 11.15, din Ponticelli.

Cu câteva minute înainte de ora 11, când se duse în garaj, Bronson încuie laptopul şi camera foto în portbagajul maşinii Alfa Romeo a familiei Hampton. După ce se mai gândi, se întoarse în casă, luă Browningul din dormitor şi îl strecură în cureaua pantalonilor.

Două minute mai târziu, Mark se aşeză pe scaunul din dreapta şi-şi puse centura în timp ce Bronson băgă maşina în viteza întâi şi porni.

*

Şoferul lui Mandino parcase Lancia la vreo 400 de metri distanţă de casă, între locuinţa familiei Hampton şi intrarea în Ponticelli, în parcarea unui mic supermarket din afara oraşului, iar maşina lui Rogan se afla în imediata apropiere. Poziţia oferea o vedere excelentă asupra drumului şi aleii de acces spre casă.

Cu puţin înainte de ora 11, un sedan ieşi de pe alee şi se îndreptă spre ei.

— Uite-i! spuse Mandino.

Se uită cum Alfa Romeo trecea pe lângă ei şi văzu două siluete pe scaunele din faţă ale maşinii.

— E bine, erau amândoi, aşa că acum casa trebuie să fie goală. Să mergem.

Şoferul ieşi din parcare şi o porni pe drumul ce ducea spre casă. În spatele lui, unul dintre bodyguarzii lui Mandino, aflat la volanul Fiatului lui Rogan, întoarse în parcarea de la supermarket şi se plasă cam la 200 de metri în spatele Alfei, urmărind vehiculul spre Ponticelli.

Lancia se strecură printre cei doi stâlpi ai porţii. Şoferul întoarse pentru a intra cu spatele pe alee şi opri. Rogan ieşi şi se duse în spatele casei. Scoase un cuţit din buzunar şi desfăcu încuietoarea obloanelor de la salon. Aşa cum sperase, geamul pe care îl spărsese Alberti în timpul tentativei eşuate nu fusese încă reparat şi tot ce avea de făcut era să îşi strecoare mâna prin ochiul de geam gol ca să desfacă închizătoarea.

Cu un salt iute, se ridică şi intră pe fereastră, aterizând greu pe podeaua de lemn. Îşi scoase imediat pistolul din tocul de la umăr şi privi în jur, dar în casa veche nu se auzea niciun sunet.

Rogan trecu din cameră în hol şi deschise uşa din faţă. Mandino îi conduse pe Pierro şi pe bodyguard înăuntru, aşteptă ca unul din ei să închidă uşa şi apoi îi făcu semn lui Rogan să le arate drumul. Cei trei bărbaţi îl urmară prin salon în sufragerie şi se opriră stupefiaţi în faţa suprafeţei plane a pietrei aurii ca mierea.

— Unde dracu’ e? Unde e inscripţia?

Vocea lui Mandino era aspră şi furioasă.

Rogan arăta ca şi cum ar fi văzut o fantomă.

— Era aici, ţipă el holbându-se la perete. Era chiar pe acest perete.

— Priviţi podeaua, zise Pierro arătând spre baza peretelui, îngenunche şi luă nişte bucăţi de piatră. Cineva a spart stratul inscripţionat al pietrei. Unele dintre aceste bucăţi au încă litere pe ele sau cel puţin fragmente de litere.

— Poţi să faci ceva cu ele? întrebă Mandino.

— Ar fi ca un puzzle tridimensional, spuse Pierro, dar aş putea să reconstruiesc o parte din ea. Am nevoie să fie scoasă

piatra din zid. Fără ea, mi-ar fi imposibil să-mi dau seama unde se potriveşte fiecare piesă. Pentru a încerca să recuperez inscripţia, aş mai putea face şi o analiză a suprafeţei sau chiar un tratament chimic, sau o scanare cu raze X.

— Pe bune?

— Merită să încercăm. Nu e specialitatea mea, dar e surprinzător cât de multe se pot realiza cu tehnicile moderne de recuperare.

Răspunsul era destul de convenabil pentru Mandino. Se uită la bodyguard.

— Du-te şi caută ceva moale în care să punem bucăţelele de piatră – prosoape, cearşafuri, ceva de genul acesta – şi adună fiecare ciob pe care îl găseşti. Apoi, se întoarse spre Rogan: Cât timp el face asta, suie-te pe scară şi începe să spargi cimentul din jurul pietrei. Dar, îl avertiză el, nu strica piatra şi mai mult. Te vom ajuta să o cobori după ce o slăbeşti.

Mandino privi câteva minute cum oamenii săi încep să muncească, apoi merse spre uşă, făcându-i semn lui Pierro să îl urmeze.

— Vom căuta în restul casei, sperând că au fost suficient de drăguţi, încât să scrie pe undeva ce au găsit.

— Dacă au fost în stare să strice piatra, răspunse profesorul, mă îndoiesc că vom găsi ceva.

— Ştiu, dar hai să căutăm oricum.

În birou, Mandino observă imediat calculatorul şi o cameră foto digitală.

— Vom lua astea, zise el.

— Ne putem uita în calculator aici, sugeră Pierro.

— Am putea, fu de acord Mandino, dar cunosc specialişti care pot recupera date şi de pe hard diskuri formatate, aşa că aş prefera să fie verificat de ei. Iar dacă aceşti bărbaţi au fotografiat piatra înainte de a şterge inscripţia, s-ar putea ca imaginile să fie încă în aparat.

Mandino smulse cablul de alimentare şi firele de conectare din spatele unităţii calculatorului şi o ridică.

— Adu aparatul foto! ordonă el şi o luă spre hol, unde puse cu atenţie unitatea lângă uşă.

Se întoarseră în sufragerie unde Rogan şi bodyguardul tocmai scoteau piatra din perete. După ce o aşezară pe podea, Mandino îi examină din nou suprafaţa, dar tot ce se vedea erau urme de daltă. În ciuda optimismului lui Pierro, el nu credea că mai exista vreo şansă de a recupera inscripţia din mormanul patetic de bucăţele şi de pe suprafaţa pietrei.

Cea mai bună opţiune pe care o aveau era să discute cu bărbaţii care făcuseră asta.

*

În mod normal, în Italia, funeraliile sunt o mare afacere de familie, cu afişe lipite în tot oraşul anunţând decesul, cu coşciug deschis şi cozi de oameni îndoliaţi plângând şi jelind. Familia Hampton cunoştea puţine persoane în oraş – ei stăteau acolo doar de câteva luni şi fuseseră mereu pe drumuri – şi îşi petrecuseră majoritatea timpului muncind la casă, fără să iasă să-şi cunoască vecinii.

Bronson aranjase un serviciu funerar simplu, anticipând că vor fi numai trei persoane – el, Mark şi preotul. De fapt, veniseră cam două duzini de oameni, toţi membri ai numeroasei familii a Mariei Palomo. Dar, după standardele italiene, fusese o înmormântare foarte restrânsă şi o ceremonie scurtă. Cei doi bărbaţi erau înapoi în maşina lor după 30 de minute, pornind spre oraş. Niciunul din ei nu îl observase pe individul din banalul Fiat de culoare închisă care îi urmărise până în Ponticelli. Când parcaseră lângă biserică, acesta trecuse pe lângă ei, dar, în cele câteva secunde cât îi luă lui Bronson să coboare maşina de pe bordură, se afla din nou în spatele lor.

În maşină, şoferul scoase un telefon mobil şi apăsă o tastă pentru apelarea rapidă.

— Se îndreaptă spre casă, spuse el.

*

Mark abia scosese un cuvânt de când plecaseră din Ponticelli, iar Bronson nu avusese nici el chef de vorbă, amândoi bărbaţii fiind uniţi în suferinţa provocată de moartea femeii pe care o iubiseră, deşi din perspective diferite. Mark încerca să accepte capitolul final, irevocabil, al scurtei sale căsătorii, în timp ce pierderea dureroasă a lui Bronson era temperată de sentimentul

de vinovăţie, de conştientizare a faptului că, în ultimii cinci ani şi ceva, trăise o minciună, fiind îndrăgostit de soţia celui mai bun prieten.

Funeraliile fuseseră ultimul rămas-bun al lui Mark faţă de Jackie şi acum, când totul se sfârşise, avea de gând să ia nişte decizii cu privire la viaţa lui. Bronson bănuia că acea casă în care familia Hampton intenţionase să se retragă la pensie va fi scoasă la vânzare. Probabil că amintirile cu ei doi în casa veche ar fi prea dureroase pentru Mark.

Pe măsură ce se apropiau de casă, Bronson observă un Fiat sedan mergând cu viteză în spatele lor.

— Şoferi italieni nenorociţi, şopti el deoarece nu dădea niciun semn că ar vrea să depăşească, menţinându-se doar la aproximativ 25 de metri în spatele lor.

Frână uşor în apropierea porţii, semnaliză şi coti pe alee. Dar şi cealaltă maşină făcu la fel, oprind chiar în poartă şi blocând-o complet. În acel moment, Bronson se uită către casă şi îşi dădu seama că fuseseră prinşi în cursă, înţelegând totodată cât de mare era miza.

Afară mai era parcată o maşină, o Lancia, iar lângă uşa din faţă, care arăta ca şi cum ar fi fost uşor întredeschisă, era o cutie gri alungită şi un obiect cubic de culoarea nisipului. În spatele maşinii parcate stăteau doi oameni, uitându-se la Alfa care se apropia, unul din ei având în mâna dreaptă un obiect ce nu putea fi altceva decât un pistol.

— Ce dracu'?… strigă Mark.

— Ţine-te bine! ţipă Bronson. Trase de volan spre stânga şi acceleră puternic, scoţând maşina de pe aleea cu pietriş şi îndreptându-se direct spre gardul care delimita grădina de drum.

— Unde era? urlă Bronson.

Lipit de scaunul din dreapta, Mark ghici imediat ce căuta Bronson. Când cumpăraseră casa, aleea avea o formă de U, cu două porţi, dar ei extinseseră gardul şi pajiştea peste cea de-a doua intrare. Iar acum aceasta era singura lor cale de scăpare. Arătă cu degetul prin parbriz.

— Puţin mai încolo, la dreapta, spuse el chircindu-se în

scaun şi închizând ochii.

Bronson trase uşor de volan în vreme ce Alfa zbură înainte. Auzi zgomotul împuşcăturilor în spatele lor, dar îşi dădu seama că niciuna nu atinsese vehiculul. Apoi, botul maşinii lovi gardul şi trecu peste tufişurile care fuseseră plantate abia cu un an în urmă. Prin parbriz puteau vedea acum doar un vârtej de verde şi maro, în timp ce Alfa strivea plantele, iar crengile şuierau pe lângă ferestrele laterale. Roţile din faţă se ridicară de la pământ pentru un moment, când maşina lovi partea de jos a gardului, apoi se izbiră de sol.

Scăpaseră. Atunci când maşina ajunse pe porţiunea de iarbă, Bronson ridică piciorul de pe pedala de acceleraţie şi frână un moment, pentru a verifica drumul în ambele direcţii. Şi bine făcu.

Un camion cu lemne cobora dealul direct spre ei, aflându-se la doar câţiva metri, un nor negru de fum ieşindu-i din ţeava de eşapament. Faţa şoferului avea o expresie şocată, aproape comică, după ce văzuse chiar în faţa lui răsărind dintr-un gard o maşină de un roşu aprins.

Bronson apăsă din nou pedala de acceleraţie şi Alfa ţâşni în drum, evitând camionul la niciun metru. Apăsă frâna, trase puternic de volan spre stânga, iar în momentul în care maşina se îndreptă spre vale, acceleră din nou. Partea din spate a Alfei derapă, dar, în câteva momente, cobora panta cu o viteză de peste 90 de kilometri pe oră.

— Ce dracu' se întâmplă? întrebă Mark întorcându-se în scaun şi uitându-se în spate, spre casă. Cine erau oamenii ăia?

— Nu ştiu *cine* erau, spuse Bronson, dar ştiu ce erau. Obiectul acela cubic era piatra din peretele din sufragerie, iar cutia gri era unitatea de la calculator. Ăştia sunt bărbaţii care au intrat în casă ca să citească prima inscripţie şi care au mai încercat o dată să intre pentru a o găsi şi pe a doua.

Bronson se uită în oglindă, în vreme ce accelera puternic la vale. Cam la 500 de metri în spate văzu două maşini ieşind pe poartă, una după alta, pornind în urmărirea lor. Prima era Fiatul care le blocase drumul, iar cea de-a doua – o Lancia.

— Nu… începu Mark.

Bronson îl întrerupse:

— N-am scăpat încă. Suntem urmăriţi de ambele maşini.

Se uită la instrumentele din bord, verificând orice avertisment care ar fi putut să apară ca urmare a tratamentului dur la care supusese maşina, dar totul părea OK. Chiar dacă nu exista nicio problemă tehnică, mai erau totuşi nişte resturi de verdeaţă care se prinseseră de partea din faţă a vehiculului.

— Ce vor?

— Inscripţia, bineînţeles. Ştiu că am distrus-o, aşa că suntem singurul lor fir doar pentru că am văzut-o. Indiferent ce înţeles are, trebuie să fie mult mai importantă decât am crezut.

Bronson forţa maşina cât de mult îndrăznea, dar drumurile erau destul de înguste, şerpuite şi denivelate, şi, cu toate că nu putea vedea maşinile din spatele lui, ştia că sunt aproape. Era un şofer foarte experimentat, antrenat de poliţie, dar nu era familiarizat nici cu maşina, nici cu zona şi conducea pe partea „greşită" a drumului, aşa că şansele erau împotriva lui.

— Va trebui să mă ajuţi, Mark. Trebuie să ieşim dracului de aici, cât mai repede posibil.

Arătă spre un indicator de intersecţie.

— Pe unde?

Mark se uită ţintă prin parbriz, dar nu răspunse imediat.

— Trebuie să ştiu, spuse Bronson repede. Pe unde?

Mark părea să se trezească.

— Stânga, zise. Ia-o la stânga. Este cel mai rapid drum spre autostradă.

În vreme ce Bronson se opri în mijlocul drumului, aşteptând să treacă un grup de trei maşini care veneau din direcţie opusă, văzu Fiatul în oglinda retrovizoare, cam la 100 de metri în spate.

— Rahat! şopti Bronson şi acceleră cât putu de repede imediat după eliberarea drumului.

— O trecere rapidă în revistă, Mark, spuse el. Laptopul şi aparatul foto sunt în maşină, iar paşaportul e în buzunar. Mai este ceva ce trebuia să iei din casă?

Mark băgă mâna în buzunar şi scoase portmoneul şi paşaportul.

— Doar hainele şi lucrurile mele, zise. Nu terminasem de împachetat.

— Ai terminat acum, spuse Bronson nemilos, mutându-şi privirea de la drumul din faţă la oglinzi şi invers.

— Trebuie să faci următoarea la dreapta, îl instrui Mark. Autostrada e la numai câţiva kilometri depărtare.

— Am înţeles.

Dar, cu toate că Bronson încetini pe măsură ce se apropria de intersecţie, nu o luă la dreapta.

— Chris, am spus s-o iei la dreapta.

— Ştiu, dar trebuie să-l pierdem pe tipul ăsta mai întâi. Ţine-te bine!

Fiatul se apropiase la mai puţin de 100 de metri de Alfa, când Bronson acţionă. Călcă frâna, aşteptă până când viteza maşinii scăzu la aproape 30 de kilometri pe oră, eliberă frâna, trase de volan la stânga şi, simultan, smuci şi frâna de mână. Cauciucurile scrâşniră, iar maşina ricoşă pe cealaltă parte a străzii. Odată ajunşi pe banda opusă de mers, Bronson eliberă frâna de mână şi apăsă acceleraţia. Alfa trecu pe lângă Fiatul al cărui şofer încă frâna şi, câteva momente mai târziu, trecură şi pe lângă Lancia care tocmai îi ajungea din urmă.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Mark.

— Tehnic, se numeşte întoarcere în J, deoarece asta e forma pe care o lasă cauciucurile pe stradă. E uimitor ce poţi învăţa la poliţie. Lucrul important este că asta ar trebui să ne dea timp să ne tragem sufletul.

Bronson îşi verifica oglinzile constant şi, când ajunseră la intersecţia cu autostrada, nu văzu în spatele lor nici urmă de Fiat sau de Lancia. Pentru o secundă sau două, se întrebă dacă să ignore intersecţia şi să o ia pe un drum lăturalnic spre deal, unde ar fi putut să se ascundă câteva minute. Dar se hotărî că viteza era mult mai importantă şi înaintă cu maşina pe şosea, neîncetinind aproape deloc, iar după trei minute, îşi cumpărau bilete de la bariera de pe autostradă.

— Unde mergem? întrebă Mark.

— Spre graniţa italiană. Intenţionez să mă îndepărtez cât mai mult de ei şi cu cât ajungem mai repede în altă ţară, cu atât mai

bine, din punctul meu de vedere.

Mark clătină din cap.

— Tot nu înţeleg ce se întâmplă. Furtul calculatorului are sens – presupun –, deoarece ar fi fost posibil ca noi să fi stocat pozele inscripţiei în el, dar piatra? Ai distrus inscripţia complet, aşa că de ce s-ar mai osteni să o ia?

— Se gândesc că pot să o recupereze prin folosirea unor procedee de înaltă tehnologie. De exemplu, se pot folosi razele X pentru a se citi numărul motorului unei maşini după ce a fost distrus, aşa că pot exista tehnici asemănătoare care pot fi utilizate şi pentru obiectele din piatră. De fapt, nu ştiu. Dar, dacă te osteneşti să scoţi piatra aia din perete – fără să mai socotim împuşcăturile –, înseamnă că eşti *cu adevărat* hotărât să găseşti inscripţia.

12

I

Gregori Mandino era furios. Ordonase ca piatra şi unitatea calculatorului să fie puse în Lancia şi plănuise ca Pierro să ducă maşina mai departe de casă, lăsându-i pe ceilalţi trei bărbaţi să aştepte întoarcerea lui Hampton şi a colegului lui. Dar apelul primit de la bodyguard, prin care-l informa că cei doi bărbaţii se îndreptau spre casă, schimbase toată situaţia.

Manevra bodyguardului funcţionase perfect, blocând complet intrarea spre alee, dar modul în care maşina reuşise să scape fusese complet neaşteptat. Modul, precum şi felul în care Alfa scăpase de ei câteva minute mai târziu îl convinseseră pe Mandino că şoferul era fie disperat, fie expert.

Se întorseseră cât de repede putuseră ca să îi urmărească, dar, până ajunseră la prima intersecţie, Alfa Romeo dispăruse şi erau trei trasee dintre care şoferul ar fi putut să aleagă. Mandino bănui că Hampton şi celălalt bărbat se îndreptau spre autostradă şi îi ordonă şoferului Lanciei să o ia într-acolo, dar nu văzură nici urmă de maşină până ajunseră la cabinele de plată şi, fără să ştie pe unde o luase Alfa, orice încercare de a-i urmări era inutilă.

Mandino ura să facă greşeli. *Presupusese* că englezii nu se vor întoarce acasă mai devreme de două ore, iar *presupunerea,* după cum spunea un coleg american, era sursa tuturor încurcăturilor. Dar era prea târziu acum.

— Scotociţi casa! ordonă el. Căutaţi orice documente care îl pot identifica pe cel de-al doilea bărbat şi orice ne-ar putea ajuta să-i găsim.

În timp ce oamenii se împrăştiau ca să îi execute ordinul, Pierro veni la Mandino.

— Ce vrei să fac?

— Mai uită-te o dată pe aici, în cazul în care oamenii mei

ratează ceva.

— Unde crezi că s-au dus cei doi englezi?

— Dacă au puţin creier, răspunse Mandino, se întorc în Anglia. Au ajuns pe autostradă şi se îndreaptă spre nord, spre ieşirea din Italia.

— Nu poţi să-i opreşti? Să le ceri carabinierilor să-i intercepteze?

Mandino clătină din cap.

— Am ceva relaţii, dar se presupune că trebuie să tratăm această problemă cât mai discret cu putinţă. Va trebui să-i găsim pe cei doi cu propriile resurse.

II

Mandino avea dreptate – Bronson *o luase* pe autostradă şi cotise spre nord, îndreptându-se spre graniţa italiană.

— Crezi că o să ne urmărească? întrebă Mark pe când Alfa lua o curbă uşoară cu 140 de kilometri la oră.

— Nu, dacă nu au un elicopter sau ceva de genul acesta, spuse Bronson uitându-se la drum. Am scăpat de Fiat şi de Lancia cu mult înainte de a ajunge pe autostradă.

— Pe ce traseu o iei, ca să pot programa sistemul de navigaţie prin satelit?

— Ca să ne ferim de tipii ăştia care ar putea plănui un blocaj pe drum, vom alege traseul scurt care să ne scoată din Italia. Cea mai apropiată frontieră este cu Elveţia, dar, fiindcă gnomii ăştia nu fac parte din Uniunea Europeană, ne vor întreba de acte. Aşa că o să o luăm spre nord, pe lângă Modena, mergem la Verona, apoi la Trento spre graniţa austriacă, după aceea prin Innsbruck spre Germania şi Belgia. Va fi o călătorie a dracului de rapidă. Vreau să mă opresc pentru benzină, mâncare, cafea şi toaletă, şi atât. Când vom fi prea obosiţi ca să mai conducem, vom opri la un motel pe undeva. Dar asta nu se va întâmpla decât după ce trecem cel puţin două graniţe şi am străbătut o bună parte din Germania.

III

Nu întâmpinară nicio problemă în drumul lor foarte rapid prin Europa. Bronson se ţinuse de cuvânt şi condusese pe cât de repede îi permisese traficul, alegând pe cât posibil drumuri cu plată, mergând spre nordul Italiei, traversând vestul Austriei şi intrând în Germania chiar pe la nord de Innsbruck.

Conduseseră până la München, apoi o luaseră spre vest, către Stuttgart şi Frankfurt, dar apoi Bronson începu să simtă oboseala cu adevărat. La Montabaur, o luaseră pe autostradă spre nord, iar la Langenhahn găsiră un motel şi se culcară.

Dimineaţa următoare, Bronson forţă Alfa pe drumuri lăturalnice până la autostradă, la sud-est de Köln. După aceea, au mers pe drumuri cu plată până la Aachen, unde au intrat în Belgia, şi apoi până la graniţa franceză aproape de Lille. Mai era puţin până la tunelul care trecea pe sub Canalul Mânecii, chiar lângă Calais, unde Mark plăti o mică avere pentru privilegiul de a sta în propria maşină în timpul scurtei călătorii pe sub *La Manche*.

— Îţi spun eu, Chris, zise el în vreme ce Bronson băga maşina în tren. Data viitoare când o să traversez Franţa, o să iau feribotul.

O oră mai târziu, Bronson îl lăsa pe Mark la apartamentul lui din Ilford, apoi o luă pe centura de sud, pe autostrada M25, şi deschise uşa casei sale la doar 70 de minute după ce se despărţise de prietenul său.

Lăsă geanta în salon şi, în câteva minute, transferă fotografiile ambelor inscripţii pe un stick USB de capacitate mare, deoarece nu voia să care laptopul cu el prin toată Londra.

Nu mâncase nimic de la micul dejun din Germania, despre care avea impresia că avusese loc cu o săptămână în urmă, aşa că, în drum spre gară, îşi cumpără nişte sendvişuri şi o băutură răcoritoare de la un magazin din apropiere.

30 de minute mai târziu, se afla în trenul care mergea spre Charing Cross şi British Museum.

IV

Gregori Mandino se întorsese la Roma de îndată ce-i fusese

clar că prada nu se va întoarce la casa cea veche. Reuşise să depisteze adresa din Ilford a lui Mark Hampton şi pe cea de la serviciu, din Londra. Cel de-al doilea bărbat se dovedise mai greu de identificat: un englez care vorbea italiana fluent şi care se prezentase celor de la casa mortuară ca fiind „Chris Bronson”.

Dar existau modalităţi de a da de urma oamenilor şi Mandino ştia că acei doi bărbaţi zburaseră spre Roma din Marea Britanie, iar *Cosa Nostra* avea legături extinse la toate nivelurile birocraţiei italiene. Aşa că formă un număr de telefon şi dădu nişte ordine.

Mai târziu, puţin peste trei ore, Antonio Carlotti sună să-i comunice rezultatul.

— Mandino.

— Avem o potrivire, *capo*. Contactul nostru de la controlul paşapoartelor din Roma l-a identificat pe bărbat ca fiind Christopher James Bronson şi am adresa lui din Tunbridge Wells.

Mandino luă un creion şi o hârtie în timp ce Carlotti îi dicta adresa şi numărul de telefon ale lui Bronson.

— Unde este Tunbridge Wells? întrebă Mandino.

— În Kent, cam la cincizeci de kilometri sud de Londra. Mai e şi altceva. Motivul pentru care ancheta a durat atât de mult este că omul meu a trebuit să le explice autorităţilor britanice motivul investigaţiei. În mod normal, verificarea unui paşaport este doar o formalitate, dar în acest caz au refuzat să ne dea informaţiile până când nu li s-a spus motivul investigaţiei.

— Ce li s-a spus?

— Îi s-a spus că s-ar putea ca Bronson să fie martorul unui accident de circulaţie la Roma, iar ei se pare că au fost satisfăcuţi de explicaţie.

— Dar de ce, puse Mandino întrebarea evidentă, au fost reticenţi să divulge informaţia?

— Pentru că acest Bronson este ofiţer de poliţie activ, îl lămuri Carlotti. De fapt, este detectiv la secţia din Tunbridge Wells. Exact ca şi carabinierii, poliţia britanică îşi protejează oamenii.

Preţ de câteva momente, Mandino nu răspunse. Acest fapt era neaşteptat şi nu-şi dădea seama dacă era o veste bună sau rea.

— Familie? întrebă în cele din urmă.

— Ambii părinţi sunt morţi, nu are copii şi a divorţat de curând. Fosta lui soţie este Angela Lewis. E angajată la British Museum din Londra.

— Pe ce post? Ca secretară sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Este custode la secţia de ceramică.

Mandino ştiu că asta era în mod clar o veste proastă. Habar n-avea ce face un astfel de custode, dar simplul fapt că femeia aia Lewis lucra într-unul dintre cele mai faimoase muzee din lume însemna că avea acces la nenumăraţi specialişti din multe discipline.

Mandino ştia acum că nu mai avea mult timp. Trebuia să se ducă la Londra cât mai repede posibil, dacă voia să mai aibă vreo șansă să remedieze situația. Dar, înainte de a termina convorbirea, făcu rost de adresa din Londra şi de numărul de telefon ale Angelei Lewis. Ordonă să se modifice criteriile de căutare ale sistemului de monitorizare pe internet, adăugând unele specifice la căutările analizatorilor de sintaxă.

Sistemul de monitorizare pe care îl realizase era atotcuprinzător şi scump. Dar, cum Vaticanul plătea nota, nu-i păsa de costuri. Se baza pe un program numit NIS sau NarusInsight Intercept Suite, pe care oamenii lui Mandino îl modificaseră, astfel încât să poată fi instalat şi pe servere de la distanţă, fără ca „gazda” să ştie, şi să lucreze ca un virus de calculator, mai precis, ca un cal troian. Odată instalat, NIS putea fi făcut să monitorizeze toate reţelele pentru a detecta căutări specifice pe internet pentru anumite expresii şi chiar şi e-mailurile.

Mandino era sigur că va afla tot ce accesa Bronson pe internet şi va şti şi ce caută.

13

I

Bronson scoase din buzunar telefonul Nokia și formă numărul de la serviciu al Angelei. Drumul de la Tunbridge Wells în oraş fusese rapid şi lipsit de incidente. Găsise chiar mai multe locuri libere în tren şi putuse sta comod.

— Angela?

— Da.

Vocea ei era tăioasă şi distantă.

— Sunt Chris.

— Ştiu. Ce vrei?

— Sunt lângă muzeu şi am adus fotografiile inscripţiilor ca să arunci o privire.

— Nu mă interesează. Credeam că ti-ai dat seama.

Bronson şovăi puţin. Evident, nu se aşteptase ca Angela să îi ureze bun venit cu braţele deschise – ultima oară când se văzuseră erau în biroul avocatului, iar despărţirea lor fusese foarte rece, asta în cel mai bun caz –, dar sperase că măcar va dori să îl vadă.

— Dar credeam… bine, ce poţi să-mi spui de Jeremy Goldman? E disponibil?

— S-ar putea să fie. Mai bine întrebi de el când ajungi aici.

Cinci minute mai târziu, Bronson introducea stickul USB într-un calculator din biroul spaţios, dar aglomerat al lui Jeremy Goldman. Specialistul în limbi antice era înalt şi foarte slab, iar tenul lui palid şi cu pistrui era parţial ascuns în spatele unei perechi de ochelari mari şi rotunzi care, după părerea lui Bronson, nu se potriveau pentru forma feţei lui. Era îmbrăcat neglijent, într-o pereche de pantaloni şi un tricou, şi arăta mai mult ca un student rebel decât ca unul dintre cei mai importanţi specialişti britanici în studiul limbilor moarte.

— Am fotografii ale ambelor pietre inscripţionate, îi spuse

Bronson. Pe care vrei să o vezi întâi?

— Ai mai trimis câteva fotografii ale expresiei latineşti, dar aş vrea să le mai văd o dată, precum şi pe celelalte pe care le-ai făcut.

Bronson dădu din cap şi apăsă pe mouse. Prima imagine care apăru pe monitorul de 21 de inchi din faţa lor.

— Am avut dreptate, şopti Goldman când apăru cea de-a treia fotografie. Urmări cu degetele cuvintele inscripţiei. Suni nişte litere în plus sub inscripţia principală.

Se întoarse şi se uită la Bronson.

— Fotografia asta pe care ai trimis-o era luată de aproape şi destul de clară, spuse, dar lumina bliţului s-a reflectat de piatră şi nu-mi dădeam seama dacă semnele pe care le vedeam erau făcute de daltă sau erau efectiv parte a inscripţiei.

Bronson se uită la ecran şi văzu ce îi arăta Goldman. Sub cele trei cuvinte latineşti mai erau două grupuri de litere mai mici pe care nu le observase până atunci.

— Le văd. Ce înseamnă? întrebă.

— Ei, bine, cred că inscripţia propriu-zisă este din secolul I sau al II-lea d.Hr., iar când spun asta mă bazez pe forma literelor. Ca toate alfabetele scrise, literele latine şi-au schimbat forma în decursul anilor, iar acestea mi se par că arată ca un text destul de clasic din secolul I. Acum, cele două seturi de litere mai mici pot să ne ajute să precizăm data. PO din PO LDA ar putea fi abrevierea latină pentru *per ordo,* care înseamnă „din ordinul lui”. Acesta era genul de stenografie folosită de romani pentru a arăta ce oficial s-a ocupat de un anumit proiect, cu toate că este foarte neobişnuit să găseşti aşa ceva ca parte a unei inscripţii de pe o lespede. De obicei, găseşti aşa ceva la sfârşitul unui pergament – care în mod obişnuit conţinea o serie de instrucţiuni urmate de o dată şi apoi de un PO şi de numele sau iniţialele senatorului sau ale oricui altcuiva ordonase realizarea lucrării respective. Aşa că, dacă am putea afla cine a fost LDA, am putea să dăm lovitura cu datarea mai precisă a acestei inscripţii.

— Vreo idee? întrebă Bronson.

Goldman rânji.

— Niciuna, şi mă tem că nici nu o să fie uşor. În afara de această dificultate evidentă de a identifica după iniţiale pe cineva care a trăit acum două milenii, fără a şti nimic altceva, romanii mai aveau şi obiceiul să-şi schimbe numele. Să vă dau un exemplu. Toată lumea a auzit de Iulius Cezar, dar foarte puţină lume ştie că numele lui întreg era împăratul Gaius Iulius Cezar Divus sau că el era în mod normal cunoscut ca Gaius Iulius Cezar. Aşa că iniţialele lui ar putea fi JC, GJC sau chiar IGJCD.

— Înţeleg ce spui. Atunci LDA ar putea fi oricine?

— Ei bine, nu oricine. Oricine a ordonat inscripţionarea pietrei a fost o persoană de o oarecare importanţă, aşa că noi căutăm un senator sau un consul, ceea ce ne mai îngustează aria de căutare. Indiferent la cine se referă iniţialele, persoana trebuie să fie undeva în documentele istorice.

Bronson se uită din nou la ecran.

— Şi celelalte litere de aici, MAM? Ce crezi că înseamnă? Altă abreviere?

Goldman clătină din cap.

— Dacă aşa este, nu e ceva cu care sunt familiarizat. Nu, de fapt, cred că aceste iniţiale sunt doar ale unui bărbat care a gravat piatra – zidarul însuşi. Şi nu cred că avem nici cea mai mică şansă să-l identificăm.

— Bine, cam asta ar fi tot despre prima inscripţie, zise Bronson. Te-ai gândit că această piatră ar fi putut fi tăiată în două, aşa că am căutat în toată casa încă o bucată. N-am găsit-o, dar am găsit asta pe cealaltă parte a aceluiaşi perete, în sufragerie, chiar în spatele primei pietre.

Cu o mişcare largă a braţului, Bronson făcu dublu clic pe una dintre imaginile de pe stick şi se lăsă pe spate în timp ce pe ecran apărea o fotografie a celei de-a doua inscripţii.

— Ah, spuse Goldman, asta e mult mai interesantă şi mult mai recentă. Textul latin al primei inscripţii a fost cioplit cu litere mari, tipice pentru inscripţiile comemorative romane din secolele I şi al II-lea. Dar asta are o scriere cursivă, mult mai elegantă şi mai expresivă.

— Ne-am gândit că ar putea fi occitană, sugeră Bronson.

Goldman dădu afirmativ din cap.

— Ai absolută dreptate – *este* occitană şi sunt destul de sigur că e medievală. Ştii ceva despre această limbă?

— Nimic. Am introdus câteva cuvinte pe motoarele de căutare de pe internet, care au generat rezultate identificate ca fiind occitane. Toate, cu excepţia cuvântului ăsta – arătă spre ecran –, care pare a fi latin.

— Ah, *calix*. Potir. Trebuie să mă gândesc la asta. Dar folosirea occitanei este interesantă. Plasează această inscripţie în secolul al XIII-lea sau al XIV-lea, dar occitana nu era folosită în mod curent în zona Romei din Italia, unde bănuiesc că ai găsit asta. Ceea ce sugerează că persoana care a cioplit piatra venise probabil din sud-vestul Franţei, regiunea Languedoc. Literal, *languedoc* înseamnă „limba lui Oc" sau „occitan".

— Dar ce înseamnă inscripţia?

— Din câte îmi dau seama, nu este un text occitan standard. Adică, nu e o rugăciune sau o bucată de poezie pe care s-o mai fi văzut. Sunt nedumerit şi de cuvântul *calix*. De ce să pui un cuvânt latin într-un fragment de poezie occitană?

— Crezi că e un poem? întrebă Bronson.

— Asta *este* ceea ce sugerează forma.

Goldman făcu o pauză, îşi scoase ochelarii şi îşi şterse lentilele cu grijă.

— Pot traduce asta într-o engleză modernă, dar nu voi putea garanta precizia absolută a traducerii. De ce nu te duci să bei o ceaşcă de cafea sau să te plimbi prin muzeu? Revino cam într-o jumătate de oră. Până atunci, voi fi terminat o versiune.

Când Bronson ieşi din biroul lui Goldman, se uită în jur, plin de speranţă. *Sperase* să o vadă pe Angela cât timp era în muzeu, dar refuzul ei îl dezamăgise.

Hoinări pe Great Russell Street şi merse pe una dintre străduţele lăturalnice. Se instală într-o cafenea şi comandă un cappuccino. Prima înghiţitură îl făcu să îşi dea seama cât de proastă era cafeaua englezească în comparaţie cu cea italienească adevărată. Asta îl făcu să se gândească din nou la Italia şi, inevitabil, la Jackie.

În vreme ce şedea acolo, bând lichidul amar, gândurile îi

zburară cu ani în urmă, amintindu-şi ce entuziasmaţi fuseseră ea şi Mark când cumpăraseră în sfârşit casa aceea veche din Italia. Fusese acolo cu amândoi, deoarece ei nu vorbeau limba suficient de bine pentru a putea realiza tranzacţia, şi stătuse cu ei la un hotel, câteva zile.

Îi apăru în minte o imagine extrem de vie: Jackie dansând pe pajişte, într-o rochie de vară de un roşu aprins cu alb, în timp ce Mark stătea lângă uşa din faţă, cu un rânjet larg pe faţă, în ziua în care primiseră, în cele din urmă, cheile casei.

— Stai cu noi, Chris, spusese ea râzând în lumina soarelui de primăvară. Există o grămadă de camere. Stai cât vrei.

Dar nu o făcuse. Invocase presiunea muncii şi zburase înapoi la Londra, în după-amiaza următoare. Cele două zile pe care le petrecuse împreună cu ei în Italia îi reaprinseseră sentimentele pentru Jackie, sentimente pe care le crezuse uitate şi despre care ştia că erau o trădare atât faţă de Mark, cât şi faţă de Angela.

Bronson se scutură pentru a se trezi din reverie şi termină cafeaua, strâmbându-se din cauza gustului nisipos al zaţului. Se lăsă pe spătarul scaunului şi, într-un moment de introspecţie sumbră, se întrebă dacă viaţa lui s-ar mai putea îmbunătăţi vreodată.

Jackie era acum – spre regretul său etern – moartă. Mark era o epavă din punct de vedere emoţional, cu toate că Bronson ştia că era puternic şi va ieşi din asta, iar Angela abia mai vorbea cu el. Nu ştia sigur dacă mai avea o slujbă şi, din motive pe care nu le putea înţelege încă, era implicat într-o luptă cu o bandă de asasini italieni pentru câteva inscripţii vechi şi prăfuite. În aşteptarea crizei vârstei mijlocii, reflectă Bronson, marcase cam toate căsuţele de la debite. Dar el nu intrase în criza vârstei mijlocii. Oricum, nu încă.

*

Trei sferturi de oră mai târziu, se întoarse în biroul lui Goldman.

Bronson sperase că va exista un indiciu care îi va conduce la secţiunea lipsă a primei pietre inscripţionate sau chiar la o descriere a conţinutului ei, dar fu dezamăgit. Versurile pe care i

le înmână Goldman nu păreau nimic altceva decât nişte aiureli întortocheate:

GB-PS-DDDBE

Din muntele sigur a coborât adevărul
Abandonat de toţi cei care salvează binele
Flăcările purificatoare înăbuşă numai carnea,
Iar spiritele pure planează deasupra rugului
Pentru ca adevărul puternic ca piatra pe veci să îl îndure.

Aici, stejarul şi ulmul descoperă semnul
Aşa cum e deasupra, aşa e şi dedesubt
Cuvântul devine perfect
În potir, totul este fără valoare
Şi îngrozitor de privit

— Eşti sigur că traducerea e precisă, Jeremy? întrebă Bronson.

— Asta e o traducere literală a versurilor occitane, da, răspunse Goldman. Problema este că pare să fie mult simbolism în textul original pe care nu-l prea putem desluşi în zilele noastre. De fapt, o parte din el este complet lipsit de sens pentru noi, chiar dacă am şti exact ce voia autorul să transmită. De exemplu, există nişte referinţe la catarism[{3}], ca afirmaţia „Aşa cum e deasupra, aşa e şi dedesubt" care, fără o cunoaştere profundă a acestei religii, ar fi imposibil de înţeles complet.

— Dar catarii erau predominanţi în Franţa, nu în Italia, nu-i aşa?

Goldman dădu din cap.

— Da, dar se ştie că, după cruciada albigensiană, câţiva supravieţuitori au fugit în nordul Italiei, aşa că poate versul ăsta a fost scris de unul dintre ei. Asta ar explica şi folosirea occitanei. Dar, în ceea ce priveşte sensul real, mă tem că nu am nicio idee. Şi cred că trebuie să găseşti un catar pe care să-l întrebi. Cruciaţii au fost foarte eficienţi când i-au exterminat.

— Dar titlul, acest GB – PS – DDDBE? Este un fel de cod?

— Mă îndoiesc, răspunse Goldman. Bănuiesc că se referă la

vreo expresie cunoscută oamenilor care au văzut piatra în secolul al XIV-lea.

Bronson se uită la el fără nicio expresie pe faţă.

— Sunt foarte multe iniţiale uzuale în zilele noastre care ar fi fost complet lipsite de sens acum o sută de ani şi ar putea fi la fel de neînţeles pentru generaţiile viitoare. Lucruri ca… PC pentru „personal computer” sau pentru „politically correct”[{4}], TMI pentru „too much information”[{5}], ceva de genul acesta. OK, multe iniţiale de genul acesta se referă la termeni argotici, dar nimeni nu ar avea azi probleme cu înţelegerea expresiei RIP care înseamnă „rest în peace”[{6}], iar lucruri ca astea ar fi putut fi gravate pe o piatră. Poate că iniţialele pe care le avem aici au o semnificaţie similară pentru secolul al XIV-lea şi poate că erau atât de obişnuite, încât nu necesitau o explicaţie.

Bronson se uită din nou la hârtia din mâna lui. Sperase că traducerea le va furniza un răspuns, dar nu reuşise decât să-i furnizeze o nouă listă de întrebări.

II

În acea seară devreme, la vreo cinci ore după ce aterizase pe Heathrow, Rogan îşi parcă maşina închiriată la aproximativ 500 de metri de apartamentul lui Mark Hampton din Ilford.

— Eşti sigur că este aici? întrebă Mandino.

Rogan dădu din cap afirmativ.

— E cineva înăuntru. Am telefonat acolo de trei ori şi mi s-a răspuns de fiecare dată. La primul apel, am spus că am greşit numărul, iar la celelalte două am zis că lucrez pentru o firmă de vânzări prin telefon. În toate cele trei cazuri mi-a răspuns un bărbat şi sunt destul de sigur că era Mark Hampton.

— Bine, spuse Mandino. Luă o punguţă de plastic din compartimentul dintre scaunele din faţă ale Fordului sedan, deschise uşa maşinii şi porni pe stradă împreună cu Rogan.

Timpul era esenţial. Cu fiecare oră care trecea, Mandino ştia că tot mai mulţi vor vedea copii ale inscripţiilor, deoarece Hampton şi Bronson vor încerca să îşi dea seama ce înseamnă.

Cei doi parcurseră pe jos distanţa până la clădire. La intrare,

Mandino se uită în ambele direcţii, înainte de a-şi pune o pereche de mănuşi groase de cauciuc, şi apăsă butonul interfonului. După câteva secunde se auzi o pârâitură şi o voce de bărbat rosti la interfon.

— Da?

— Domnul Mark Hampton?

— Da. Cine este?

— Sunt inspectorul de poliţie Roberts, domnule, de la Poliţia Metropolitană. Doresc să va pun câteva întrebări în legătură cu moartea tragică, din Italia, a soţiei dumneavoastră. Pot să intru?

— Puteţi să vă identificaţi?

Mandino făcu o pauză de câteva secunde. Date fiind împrejurările, răspunsul lui Hampton nu era nici nerezonabil, nici neaşteptat.

— Nu aveţi videointerfon, domnule, aşa că nu vă pot arăta legitimaţia. Dar pot să vă spun numărul legitimaţiei şi îl puteţi verifica fie la secţia de poliţie din Ilford, fie la New Scotland Yard. Numărul este şapte patru şase, doi opt patru.

Mandino nu avea nici cea mai vagă idee ce număr sau numere ar putea să fie pe o legitimaţie eliberată de Poliţia Metropolitană, dar era gata să parieze că nici Hampton nu ştia. Asta conta doar dacă englezul se va obosi să verifice sau nu.

— Ce întrebări?

— Nişte simple probleme de procedură, domnule. Durează câteva minute.

— Foarte bine.

Se auzi un bâzâit şi încuietoarea electrică a uşii se deschise. Privind încă o dată în susul şi în josul străzii, Mandino şi Rogan păşiră înăuntru, merseră direct spre lift şi apăsară butonul pentru etajul lui Mark.

După ce uşile liftului se deschiseră, verificară numerele apartamentelor, apoi o luară cu paşi mari pe coridor. Se opriră în faţa apartamentului lui Mark, iar Mandino bătu la uşă şi se dădu la o parte.

În momentul în care uşa fu descuiată, Rogan îi trase un picior cât putu de tare. Uşa se deschise larg, doborându-l pe

Mark pe pardoseala holului îngust de la intrare. Rogan păşi repede înainte, îngenunche şi îl lovi în cap cu o măciucă. Lovitura fu destul de puternică, încât Mark să îşi piardă cunoştinţa timp de câteva minute de care aveau nevoie.

— Aici, spuse Mandino intrând în sufragerie şi arătând spre un scaun sculptat. Leagă-l de ăsta.

Rogan împinse scaunul în mijlocul camerei. Cei doi bărbaţi îl târâră pe Mark până acolo şi îl aşezară. Acesta se lăsă în faţă, dar Mandino îl trase înapoi de umeri şi îl ţinu nemişcat în vreme ce Rogan îşi făcea treaba. Luă o bucată de sfoară de rufe din geanta lui Mandino, o înfăşură de două ori în jurul pieptului lui Mark şi o legă la spatele scaunului, ca să-l ţină drept. Apoi, luă nişte coliere, înfăşură câte unul în jurul fiecărei încheieturi a bărbatului şi folosi o pereche de cleşti ca să le strângă. Repetă acelaşi procedeu în jurul braţelor şi coatelor lui Mark, apoi îi legă gleznele de picioarele scaunului în acelaşi fel. În mai puţin de trei minute, era complet imobilizat.

— Verifică locul! ordonă Mandino. Vezi dacă a adus cu el vreo copie a inscripţiei.

Pe când Rogan începu să cerceteze apartamentul, Mandino trecu în bucătărie şi îşi prepară o ceaşcă de cafea instant. Nu semăna deloc cu cafeaua *latte* italiană cu care era obişnuit, dar era mai bună decât nimic, iar ultimul lucru pe care-l băuse fusese o cutie cu suc de portocale în timpul zborului de la Roma.

— Nimic, raportă Rogan în vreme ce Mandino se întorcea în cameră.

— Bine. Trezeşte-l!

Rogan păşi spre Mark, îi săltă capul şi îi deschise ochii cu forţa. Captivul se mişcă, apoi îşi recăpătă cunoştinţa.

Când îşi reveni, Mark văzu un om bine îmbrăcat şi solid care stătea pe un scaun în faţa lui, sorbind cu înghiţituri mici o băutură fierbinte dintr-o ceaşcă de-a lui.

— Cine dracu' sunteţi? întrebă Mark cu o voce aspră şi joasă. Şi ce faceţi la mine în casă?

Mandino zâmbi uşor.

— Eu pun întrebările acum, mulţumesc. Ştim despre cele

două pietre inscripţionate pe care le-ai găsit în casa ta din Italia şi ştim că tu sau prietenul tău Christopher Bronson v-aţi hotărât să ştergeţi inscripţia de pe piatra din sufragerie. Vreau să-mi spui ce-aţi găsit.

— Voi sunteţi nenorociţii care au ucis-o pe Jackie?

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Mandino.

— Am zis că eu pun întrebările. Asociatul meu te va face să înţelegi acest lucru.

Rogan făcu un pas înainte cu cleştele în mână, se aplecă şi prinse degetul mic de la mâna stângă a lui Mark, ridicându-l încet. Cu un sunet pe care îl auziră ambii italieni, unul dintre oase se rupse, fiind imediat urmat de urletul de durere al lui Hampton.

— Sper că izolarea fonică este bună, remarcă Mandino. Nu mi-aş dori să-i deranjez pe vecini. Acum, continuă el ridicând vocea ca să acopere gemetele lui Mark, răspunde-mi la întrebări repede şi sincer, iar după aceea poţi beneficia de o îngrijire medicală corespunzătoare. Dacă nu ne spui ce vrem să ştim, mai ai încă degete de care asociatul meu se poate ocupa.

Rogan flutură cleştele în faţa lui Mark.

Mark se holbă neîncrezător la italian, printr-o ceaţă roşie şi lacrimi de durere.

— OK, rosti Mandino vesel, să începem. Ce ai văzut pe cea de-a doua piatră inscripţionată? Şi nici nu te gândi să mă minţi. Colegul meu se uita pe fereastră când Bronson a dezvelit-o.

— Un poem, oftă Mark. Arăta ca un poem. Două strofe.

— În latină?

— Nu. Am crezut că este o limbă numită occitană.

— Aţi tradus-o?

Mark clătină din cap.

— Nu. Chris a încercat, dar a găsit doar câteva cuvinte pe internet, aşa că nu avem nicio idee despre ce înseamnă versurile acelea.

— Ce *aţi* reuşit să traduceţi?

— Numai câteva cuvinte despre copaci, cred că stejar şi ulm. Şi cred că era şi un cuvânt latin. Ceva despre o cupă sau un potir. Asta este tot ce am putut să facem.

— Eşti sigur? întrebă Mandino aplecându-se înainte.

— Da, eu…

Mark ţipă când Rogan strânse din nou cleştele pe degetul său fracturat, deja umflat şi plin de sânge.

Mandino aşteptă câteva secunde înainte de a continua.

— Sunt tentat să te cred, zise el pe un ton egal, de conversaţie. Deci, unde este inscripţia? Presupun că aţi copiat-o sau aţi făcut ceva cu ea, înainte ca prietenul tău să o distrugă.

— Da, da, suspină Mark. Chris a fotografiat-o.

— Şi ce a făcut cu fotografia?

— Fosta lui soţie l-a pus în legătură cu un bărbat pe care îl cheamă Jeremy Goldman şi care lucrează la British Museum. Îi va arăta lui fotografiile, ca să încerce să le traducă.

— Când? întrebă Mandino moale.

— Nu ştiu. Ne-am întors din Italia chiar azi. A condus timp de două zile, aşa că probabil va ajunge acolo mâine. Dar nu ştiu, adăugă el grăbit când Rogan flutură ameninţător cleştele.

Mandino ridică mâna calm.

— Şi ai o copie a acestor fotografii?

— Nu. N-avea rost. Pe Chris îl interesa acest lucru, nu pe mine. Eu doar îmi voiam soţia înapoi.

— Şi mai sunt alte copii în afară de cele pe care le are Bronson?

— Nu, tocmai v-am spus asta.

Era timpul să termine. Mandino îi făcu lui Rogan semn cu capul şi acesta se duse în spatele prizonierului, luă o rolă de bandă adezivă şi rupse o fâşie de vreo 15 centimetri, pe care o lipi fără menajamente pe gura lui Mark, ca un căluş rudimentar. Apoi, tăie aproximativ un metru de sfoară de rufe şi-i înnodă capetele pentru a forma o buclă.

Italianul era conştient de groaza lui Mark din timpul pregătirilor.

Rogan introduse capul lui Mark prin buclă, se duse în bucătărie şi, câteva secunde mai târziu, se întoarse cu cea mai banală ustensilă, un făcăleţ. Se aşeză chiar în spatele lui Mark, aşteptând instrucţiuni.

— Nici tu, nici prietenul tău poliţist nu aveţi habar în ce v-

aţi băgat, spuse Mandino. Instrucţiunile mele sunt explicite. Oricine are cunoştinţă despre aceste două inscripţii – chiar şi cunoştinţe limitate, cum ai tu din câte se pare – este considerat prea periculos pentru a rămâne în viaţă.

Îi făcu semn lui Rogan care băgă făcăleţul în buclă şi începu să-l răsucească, formând garou simplu, dar eficient. Mark începu imediat să se zbată într-un efort disperat de a se elibera.

Când sfoara se strânse în jurul gâtului englezului, Rogan făcu o scurtă pauză, aşteptând confirmarea finală.

Mandino dădu din nou din cap şi privi cum laţul începea să-i preseze gâtul lui Mark, iar cu cât acesta se zbătea mai tare, roşeaţa se ridica şi mai mult pe faţa lui.

Rogan icni din cauza efortului de a strânge garoul, aşteptând sfârşitul.

Mark se mai smuci o dată, apoi, după încă o secundă, se prăbuşi în faţă, atât cât îi permise sfoara. Rogan mai menţinu presiunea încă un minut, apoi dădu drumul ştreangului şi îi verifică pulsul. Nu se mai simţea deloc.

Mandino îşi termină cafeaua, apoi se ridică şi duse cana în bucătărie, unde o spălă bine. Nu era prea îngrijorat de posibilitatea ca ADN-ul său să fie găsit în apartament, deoarece nu exista absolut nimic care să îl lege pe el sau pe Rogan de crimă, dar vechile obiceiuri dispar greu.

În hol, Rogan îl dezlegase deja pe Mark de pe scaun şi târâse cadavrul într-un colţ al camerei. Apoi, răvăşiră locul, încercând să lase impresia că avusese loc o luptă violentă. În cele din urmă, Mandino scoase o agendă legată în piele, o deschise, rupse câteva pagini din ea, o mânji cu sânge de pe degetul rupt al lui Mark şi îi dădu drumul lângă cadavru. Numele de pe prima pagină era „Chris Bronson”, fiind unul dintre lucrurile pe care oamenii lui Mandino le găsiseră în casa din Italia.

Făcură o inspecţie finală a apartamentului, apoi Rogan deschise uşa şi verifică holul într-o parte şi în cealaltă. Îi făcu semn lui Mandino şi părăsiră apartamentul, trăgând uşa după ei, apoi se îndreptară spre lift.

Afară, o luară încet în josul străzii, spre maşina închiriată. Rogan porni motorul şi se îndepărtă de bordură. Apropriindu-se

de capătul drumului, Mandino arătă spre o cabină telefonică publică.

— Asta este bună. Opreşte lângă ea.

Se dădu jos din maşină, se apropie de cabina telefonică, verifică dacă are încă mănuşile puse, apoi ridică receptorul şi formă 999. După numai câteva secunde, se auzi o voce la capătul celălalt:

— Serviciul de urgenţă. Ce doriţi?

— Poliţia, răspunse Mandino, vorbind repede, încercând să pară cât mai speriat. A fost o luptă îngrozitoare, îi spuse el ofiţerului de la celălalt capăt al firului.

Dădu adresa apartamentului lui Mark şi puse receptorul în furcă exact când ofiţerul îi cerea informaţii personale.

— Ia-o înapoi. E o străduţă laterală, nu departe de blocul tipului. Ia-o pe acolo.

Rogan parcă maşina unde îi indică Mandino, cu faţa la strada principală. Din acea poziţie, puteau vedea blocul lui Mark.

— Şi acum?

— Acum, aşteptăm, îi zise Mandino.

*

După 20 de minute, auziră zgomotul inconfundabil al unei sirene de poliţie şi imediat pe lângă ei trecu o maşină în viteză, oprind brusc în faţa clădirii. Doi ofiţeri de poliţie intrară în fugă în clădire.

— Putem să plecăm acum? întrebă Rogan.

— Nu încă, spuse Mandino.

După încă vreo 15 minute, apărură încă trei maşini de poliţie cu sirenele pornite. Mandino dădu din cap plin de satisfacţie. *El* nu putuse să-l găsească pe Bronson până atunci, dar nu avea nicio îndoială că poliţia britanică îl va repera în scurtă vreme. Aveau dovezi aproape suficiente ca să îl aresteze şi să-l acuze de uciderea lui Hampton.

Având de înfruntat o acuzaţie de crimă, Bronson nu se va mai gândi la descifrarea inscripţiei antice scrise în occitană. Organizaţia lui Mandino avea contacte bune cu Poliţia Metropolitană, iar el era sigur că putea să afle unde va fi închis Bronson şi, lucru şi mai important, când şi unde va fi eliberat

— Acum putem să plecăm.

III

Bronson descuie uşa de la intrare şi păşi în casă. Prinsese unul dintre ultimele trenuri care plecau din Charing Cross şi ajunsese acasă ceva mai devreme decât se aşteptase. Intră în bucătărie şi dădu drumul cănii electrice, apoi se aşeză la masă ca să studieze din nou inscripţia. Tot nu o înţelegea.

Se uită la ceas şi se hotărî să îl sune pe Mark. Voia să ia masa cu el ca să-i arate traducerea. Ştia că prietenul său era într-o stare emoţională fragilă. S-ar fi simţit mai bine dacă nu l-ar fi lăsat singur pe Mark în prima lui seară după întoarcerea în Marea Britanie, după moartea soţiei sale.

Bronson ridică receptorul şi îl sună pe Mark pe mobil, dar acesta era închis, aşa că încercă pe fix. I se răspunse după ce telefonul a sunat de şase ori.

— Da?

— Mark?

— Cine e la telefon, vă rog?

Bronson îşi dădu seama imediat că era ceva în neregulă.

— Cine este? întrebă vocea din nou.

— Sunt un prieten de-al lui Mark Hampton şi aş dori să vorbesc cu el.

— Regret, dar acest lucru nu este posibil, sir. A avut loc un accident.

Cuvântul „sir” îl făcu să îşi dea seama imediat că vorbea cu un ofiţer de poliţie.

— Mă numesc Chris Bronson şi sunt sergent-detectiv la poliţia din Kent. Spuneţi-mi ce naiba s-a întâmplat.

— Aţi zis Bronson, sir?

— Da.

— Aşteptaţi un moment.

După o pauză, un alt om ridică receptorul.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun că domnul Hampton este mort, domnule detectiv.

— Mort? Nu se poate. L-am văzut acum câteva ore.

— Nu pot să discut împrejurările la telefon, dar considerăm că această moarte este suspectă. Aţi zis că sunteţi prieten cu decedatul. Vreţi să veniţi până la Ilford să ne asistaţi la acest caz? Sunt câteva probleme pe care ne puteţi ajuta să le înţelegem.

Bronson era în stare de şoc, dar încă putea să gândească limpede. Era contrar tuturor procedurilor să-i ceri unui ofiţer dintr-o altă unitate să apară la locul unei morţi suspecte.

— De ce?

— Încercăm să stabilim ultimele acţiuni ale decedatului şi sperăm să ne puteţi ajuta. Ştim că îl cunoşteaţi pe domnul Hampton deoarece am găsit aici, în apartament, agenda dumneavoastră, iar ultimele însemnări sugerează că tocmai v-aţi întors din Italia împreună. Ştim că nu este o procedură obişnuită, dar suntem convinşi că ne puteţi fi de mare ajutor.

— Da, desigur, voi veni. Mai am câteva lucruri de făcut aici, dar o să ajung Ia dumneavoastră cam într-o oră şi jumătate, două.

— Mulţumesc, domnule detectiv Bronson. Apreciem mult acest lucru.

După ce închise telefonul, Bronson formă imediat alt număr. Telefonul sună mult până când cineva răspunse.

— Ce vrei, Chris? Ţi-am zis să nu mă mai suni.

— Angela, nu închide. Ascultă, te rog. Nu pune întrebări, doar ascultă-mă. Mark este mort şi cred că a fost omorât.

— Mark? Dumnezeule! Cum?…

— Angela, te rog, ascultă şi fa ce-ţi spun. Ştiu că eşti supărată şi că nu vrei să ai de-a face cu mine deloc. Dar viaţa ta este în pericol şi trebuie să pleci din casă chiar acum. O să-ţi explic când o să ne vedem. Împachetează cât mai puţine lucruri posibil – doar pentru trei sau patru zile –, dar ia-ţi cu tine paşaportul şi permisul de conducere. Aşteaptă-mă la cafeneaua unde ne întâlneam de obicei, în Shepherd’s Bush. Nu-i spune numele, fiindcă s-ar putea să fim ascultaţi.

— Da, dar…

— Te rog, o să-ţi explic când ne vedem. Te rog, ai încredere în mine şi fă ce-ți spun. OK? A, şi ţine-ţi mobilul deschis.

— Eu… încă nu pot să cred. Bietul Mark. Dar cine crezi că l-a omorât?

— Am o idee destul de clară, dar poliţia are un alt suspect.

— Pe cine?

— Pe mine.

14

I

Cu toate că era obişnuit cu traficul din Roma, Mandino era încă surprins de numărul mare de maşini de pe străzile Londrei. Şi de ritmul de melc în care se mişcau, de la un semafor roşu până la lucrări de reparaţii, apoi la un alt semafor roşu.

Distanţa dintre apartamentul din Ilford şi cel al Angelei Lewis din Ealing era cam de 24 de kilometri, vreo 15 minute de mers cu maşina dacă drumul era liber. Dar le luase deja peste o oră până acum. Rogan încetini pe Clerkenwell Road, înjurând în gând traficul şi GPS-ul pentru că îi băgase pe drumul ăsta.

— Ne apropiem de Gray's Inn Road, spuse Mandino consultând o hartă a Londrei de la A la Z, format mare, pe care o cumpărase de la un chioşc de ziare cu un sfert de oră în urmă, când stătuseră în trafic mai mult decât de obicei. Când ajungem la intersecţie, ignoră ce-ţi indică porcăria aia electronică şi ia-o la dreapta dacă ai voie.

— Dreapta?

— Da. Vom merge pe King's Cross şi, dacă facem la stânga, vom putea ajunge pe Euston Road şi apoi direct pe autostradă. Este un drum mai lung, dar sigur e mai rapid decât să stăm aici, spuse Mandino făcând un semn cu mâna spre traficul aproape staţionar din jurul lor.

După numai zece minute, Rogan accelera Fordul sedan până la 80 de kilometri pe oră pe A40.

— Dacă nu mai sunt alte blocaje, zise Mandino calculând distanţa pe hartă, ar trebui să ajungem la locuinţa femeii ăleia Lewis în mai puţin de douăzeci de minute.

*

În apartamentul ei din nordul Ealingului, Angela puse receptorul în furcă şi rămase pentru câteva secunde în salon, în picioare, nehotărâtă. Telefonul lui Chris o speriase şi, pentru o

clipă, se întrebă dacă nu ar trebui să ignore ceea ce el îi ceruse să facă şi, în loc de asta, să zăvorască uşa şi să rămână înăuntru.

Chris avea dreptate – ea *era* încă furioasă pe el deoarece, după părerea ei, căsătoria lor se terminase din vina lui şi numai din cauza faptului că el fusese dintotdeauna îndrăgostit de soţia celui mai bun prieten. El nu vorbise niciodată de sentimentele lui pentru Jackie, dar Chris nu fusese vreodată foarte priceput în a discuta *nici unul* dintre sentimentele lui. Era suficient pentru oricine să îi observe reacţia când apărea Jackie: toată faţa i se lumina. Realitatea tristă era că, în căsătoria lor, fuseseră întotdeauna trei persoane.

Iar Mark era mort! Această veste şocantă, venită atât de repede după accidentul fatal din Italia al lui Jackie, era aproape de necrezut. Doi oameni pe care îi cunoştea de ani întregi muriseră în numai câteva zile.

Angela simţi că îi dau lacrimile, dar dădu din cap enervată. Nu avea de gând să se transforme într-o epavă plângăcioasă, ştia ce avea de făcut. Chris avea multe defecte pe care ea ar fi putut – şi într-adevăr o făcuse – să le analizeze în detaliu în timpul căsătoriei lor scurte, dar niciodată nu o amăgise. Dacă a zis că viaţa ei era în pericol, atunci ea era gata să-l creadă.

Se duse repede în dormitor, îşi scoase geanta favorită de sub pat – era un Gucci fantastic, pe care îl cumpărare cu ani în urmă, dintr-o piaţă de pe o stradă din Paris – şi îngrămădi repede în ea nişte haine şi farduri. Luă şi o geantă mai mică în care îndesă câteva perechi favorite de pantofi, apoi verifică dacă telefonul mobil era în poşetă, scoase încărcătorul din priza lui obişnuită de lângă pat şi îl îndesă în geanta mare, după care alese o haină din şifonier.

Verifică pentru ultima dată dacă luase tot, înşfăcă bagajele, încuie uşa şi cobori cele două rânduri de scări până în stradă.

Mersese numai vreo 100 de metri pe Castlebar Road când văzu un taxi negru liber. Flutură mâna şi fluieră. Taxiul făcu o întoarcere în U şi se opri aproape de ea.

— Încotro, iubire?

— Shepherd's Bush. Imediat după colţul de la Bush Theatre,

te rog.

În vreme ce taxiul prindea viteză pe Castlebar Road spre Uxbridge Road, un Ford sedan dădea colţul spre Argyle Road dinspre Western Avenue şi se oprea în faţa clădirii unde se afla apartamentul Angelei.

II

Bronson închise telefonul, o luă la fugă în sus pe scări, scoase o geantă din dulap, înşfăcă nişte haine curate din şifonier şi din sertare şi le îndesă în ea. Se asigură că lăsase un anumit lucru pe măsuţa de lângă pat, apoi cobori scările.

Luă geanta laptopului din salon, verifică dacă stickul de memorie era încă în buzunarul jachetei, apucă de pe masa din bucătărie traducerea inscripţiei făcută de Jeremy Goldman şi o îndesă în buzunar. În cele din urmă, deschise un sertar încuiat al biroului din salon şi scoase toţi banii şi Browningul pe care îl „căpătase" în Italia. Strecură arma în geanta calculatorului, doar aşa, ca să fie.

În timp ce făcea toate astea, trăgea cu ochiul la ce se întâmpla afară, uitându-se fie după ucigaşii lui Mark, fie după poliţie. Poliţia Metropolitană ştia acum că era detectiv la poliţia din Kent şi, după numai câteva telefoane, ar fi putut să-i afle adresa. Nu avea nicio idee dacă faptul că acceptase să se ducă în Ilford le alimentase sau nu suspiciunile, dar nu se simţea pregătit să rişte. La mai puţin de patru minute după ce o sunase pe Angela, închidea uşa din faţă în urma lui şi alerga pe trotuar spre Miniul lui. Puse bagajele în portbagaj şi se îndreptă spre Londra, luând-o spre nord.

Cam la 200 de metri de casă, auzi sirenele apropiindu-se din faţă şi o coti pe primul drum la dreapta. Merse pe acea stradă, o luă apoi la stânga în capătul ei, şi făcu din nou la stânga, astfel încât maşina să se îndrepte din nou spre drumul principal. Văzu două maşini de poliţie trecând în viteză prin intersecţia din faţa lui. Presupuse că plecase din casă la mustaţă.

O oră mai târziu, Bronson îşi parca maşina la o stradă depărtare de Sheperd's Bush Road şi parcurgea pe jos scurta

distanţă până la cafenea. Angela stătea singură la o masă în spate, la mare depărtare de fereastră.

În vreme ce Bronson îşi croia drum printre mese spre fosta lui soţie, avu un sentiment de uşurare că ea era în siguranţă amestecat cu teama faţă de starea ei de spirit. Ca de fiecare dată când o privea, rămânea mereu uimit de înfăţişarea ei. Angela nu era o frumuseţe în sensul clasic al cuvântului, dar părul ei blond, ochii de culoarea alunei şi buzele mai mult decât asemănătoare cu cele ale lui Michelle Pfeiffer îi confereau o înfăţişare care nu trecea neobservată.

Când îşi dădu părul pe spate şi se ridică să-l salute, puţinii bărbaţi din cafenea îşi întoarseră privirile cu admiraţie.

— Ce dracu' se întâmplă? întrebă Angela. Mark e într-adevăr mort?

— Da.

Bronson simţi un junghi de durere, dar trecu repede peste el. Trebuia să se controleze, spre binele amândurora. Comandă cafea şi un alt ceai pentru Angela. Ştia că ar trebui să mănânce ceva, dar numai gândindu-se la mâncare simţi că i se face greaţă.

— Am sunat la apartamentul lui Mark, spuse, şi la telefon a răspuns un bărbat. Nu s-a prezentat, dar vorbea ca un ofiţer de poliţie.

— Cum vorbeşte un ofiţer de poliţie? întrebă Angela. Bănuiesc că tu ştii.

Bronson ridică din umeri.

— E felul în care ni se spune să folosim „sir" şi „madam" când vorbim cu populaţia. Aproape nimeni altcineva nu mai foloseşte cuvintele astea în zilele noastre, nici măcar chelnerii, în orice caz, când m-am prezentat, mi-a zis că Mark e mort şi că moartea lui le trezea suspiciuni. Apoi, un alt bărbat, tot un poliţist, fără îndoială, şi probabil detectiv, m-a întrebat dacă pot să merg în Ilford şi să le explic anumite lucruri.

Îşi lăsă capul în mâini.

— Nu pot să cred că e mort. Am fost cu el mai devreme azi. Nu ar fi trebuit să-l las singur deloc.

Angela îl luă de mână peste masă, cu grijă.

— De ce nu te-ai dus la Ilford cum ţi-a cerut poliţistul?

— Deoarece totul s-a schimbat când mi-au descoperit numele. Al doilea bărbat – detectivul – mi-a spus că ştia că sunt un prieten de-al lui Mark, deoarece îmi găsiseră agenda în apartament şi că în ea erau notiţe despre vizita noastră în Italia.

— Dar de ce ţi-ai lăsat agenda la Mark?

— Tocmai asta e ideea. Ultima oară când am văzut agenda era în dormitorul de oaspeţi din casa lui Mark din Italia. Singura explicaţie pentru găsirea ei în apartament este că ucigaşii au lăsat-o acolo în încercarea deliberată de a-mi înscena mie crima.

În continuare, îi povesti despre, jafurile" din casa lui Mark, urmate de descoperirea celei de-a doua inscripţii şi de posibilitatea ca Jackie să fi fost ucisă cu ocazia primei spargeri.

— O, Doamne! Biata Jackie. Şi acum, Mark. Asta e un coşmar. Dar de ce suntem şi noi în pericol?

— Pentru că am văzut inscripţiile de pe pietre, chiar dacă niciunul din noi nu are nicio idee de ce sunt atât de importante. Faptul că Mark a fost ucis în apartament, sau cel puţin acolo a fost găsit cadavrul, înseamnă că ucigaşii au aflat unde stă. Şi, dacă i-au aflat lui adresa, asta înseamnă că la fel de bine ar fi putut să o afle şi pe a mea şi, mai important, şi pe a ta. De asta am vrut să pleci din apartament. Vor veni după noi, Angela. Ne-au omorât prietenii şi urmăm noi.

— Dar încă nu mi-ai explicat de ce. Angela bătu cu palma în masă de frustrare, vărsând nişte ceai. De ce sunt aceste inscripţii atât de importante? De ce oamenii ăştia omoară pe oricine le văd?

Bronson oftă.

— Nu ştiu.

Angela se încruntă, iar Bronson îşi dădu seama că ea încerca să dezlege misterul. Avea o inteligenţă extrem de ascuţită şi ăsta era unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la ea la început.

— Hai să privim faptele, Chris. Am vorbit cu Jeremy despre pietrele astea şi mi-a zis că prima datează din secolul I şi conţine fix trei cuvinte latineşti. Cea de-a doua este cu o mie cinci sute de ani mai recentă, scrisă în occitană şi pare a fi un

fel de poezie. Ce legătură poate exista între ele, în afară de faptul că au fost găsite în aceeaşi casă?

— Nu ştiu, repetă Bronson. Dar cele două persoane care deţineau casa unde au fost ascunse pietrele sunt acum moarte, iar banda italiană de ucigaşi despre care cred că este responsabilă de crime mi-a înscenat destul de profesionist moartea lui Mark. Trebuie să-i oprim. Nu pot scăpa nepedepsiţi.

Angela se cutremură uşor şi luă o gură de ceai.

— Care e planul acum? Ai un plan, nu-i aşa?

— Trebuie să facem două lucruri: să ieşim din Londra fără a lăsa nicio urmă şi apoi să ne aşezăm undeva şi să descifrăm cele două inscripţii.

— Undeva anume?

— Da. Undeva nu prea departe de Londra, dar cu acces uşor la o bibliotecă bună, unde un cuplu de cercetători ca noi n-ar ieşi în evidenţă. Undeva cum e Cambridge, poate?

— Oraşul bicicletelor? Da, OK. Sună la fel de bine ca oriunde altundeva. Când plecăm?

— De îndată ce-ţi termini ceaiul.

Câteva minute mai târziu, se ridicară să plece. Bronson se uită la bagajul Angelei.

— Două bagaje?

— Pantofi, răspunse scurt Angela.

Bronson plăti nota şi ieşiră din cafenea. Făcu la dreapta, nu la stânga unde îşi parcase Miniul, ci spre un ATM de Ia o bancă de pe Uxbridge Road.

— Credeam că fugarii nu folosesc cardurile, spuse Angela când Bronson îşi scoase portmoneul.

— Te uiţi la prea multe filme americane. Dar ai dreptate. De asta folosesc bancomatul acesta, şi nu pe cel din Cambridge.

Bronson scoase 200 de lire. Nu-i păsa că tranzacţia putea să indice locul unde se află, deoarece nu avea să rămână în zonă decât câteva minute.

Îndesă banii în buzunar şi porniră spre Mini. Repetă operaţiunea, retrăgând de fiecare dată câteva sute de lire de la alte patru ATM-uri aflate cam la o un kilometru distanţă unul de altul, dar din zona Sheperd’s Bush, White City. Îşi atinse

limita de credit la ultima retragere.

— Bine, spuse el în vreme ce se aşeza pe scaunul şoferului după ultima retragere. Să sperăm că asta va convinge poliţia că ne-am ascuns undeva prin zona asta. De acum încolo, vom folosi numai bani gheaţă.

15

I

Angela ieşi din duşul înghesuit, înfăşurată într-un prosop, şi se îndreptă spre chiuvetă. În timp ce îşi usca părul, se privea critic în oglinjoară şi se întreba din nou ce dracu' făcea.

În ultimele 24 de ore, lumea ei se întorsese complet cu susul în jos. Înainte, viaţa ei fusese ordonată şi previzibilă. Acum, unul dintre cei mai buni prieteni ai ei fusese omorât, iar fostul soţ era suspectul principal şi ea fugea împreună cu el, încercând să evite poliţia şi o bandă de ucigaşi italieni.

Dar, în mod ciudat, părea să se distreze. În ciuda eşecului căsătoriei, ea încă îl plăcea pe Chris şi se simţea bine în compania lui. Deşi nu ar fi recunoscut niciodată faţă de nimeni, considera că înfăţişarea lui brunetă îl făcea la fel de atrăgător acum ca şi atunci când îl întâlnise prima oară. Încă se înfiora când îl vedea intrând în cameră, atrăgând atenţia imediat.

Poate, reflectă ea în vreme ce se îmbrăca, asta era o parte a problemei. Chris *era* atrăgător şi poate că asta îi întunecase judecata când o ceruse de soţie. Poate că, dacă s-ar fi uitat mai cu atenție la el, ar fi observat că afecţiunea lui era direcționată în altă parte, către inaccesibila Jackie. Ar fi fost scutită de o mare bătaie de cap dacă şi-ar fi dat seama din timp.

Tresări uşor când auzi o bătaie în uşă.

— Bună dimineaţa, spuse Chris. Ai luat micul dejun? Trebuie să mergem la lucru.

— Voi lua ceva mai târziu, răspunse Angela. Mă duc să dau nişte telefoane şi să cercetez împrejurimile. Stai înăuntru până mă întorc.

Ieşind din hotel, merse repede pe stradă până găsi un telefon public, băgă cartela telefonică şi formă numărul şefului ei de la British Museum.

— Sunt Angela, mormăi ea. Mă tem că mă îmbolnăvesc.

Gripă sau altceva. Trebuie să-mi iau câteva zile libere.

— Dumnezeule, ai o voce de parcă eşti pe moarte. Să nu îndrăzneşti să apari pe aici până nu te faci bine. Serios, ai nevoie de ceva, mâncare, medicamente, orice altceva?

— Nu, mulţumesc. O să stau în pat până îmi trece.

Cu o seară înainte, în trenul spre Cambridge, Angela şi Bronson discutaseră ce plan să urmeze. Folosea un telefon public ca să nu lase nicio urmă – Bronson ştia că telefoanele mobile permiteau localizarea imediată, cu o marjă de eroare de câţiva metri, aşa că acestea erau închise şi puse în bagaje, cu bateriile scoase, ca o precauţie suplimentară.

Angela mai dădu un telefon, apoi o luă pe East Road, făcând nişte cumpărături de la o brutărie din drum.

— Uite, zise ea când intră în camera lui Bronson şi îi dădu un pacheţel învelit în hârtie. Am cumpărat nişte produse de patiserie care să ne ajungă până la prânz.

— Mulţumesc. Ai dat telefoanele? întrebă Bronson.

Angela dădu din cap.

— Cu Roger, va fi OK. E paranoic când e vorba de aproape orice fel de răceală sau gripă.

— Şi Jeremy?

— Ei, l-am sunat şi am transmis mesajul. I-am explicat despre Mark şi i-am spus că noi suntem de părere că moartea lui are de-a face cu inscripţiile. L-am avertizat că ar putea fi şi el o ţintă, dar a râs. Tot mai consideră că versurile sunt lipsite de sens pentru oricine din secolul ăsta.

Bronson se încruntă.

— Aş vrea să pot crede că are dreptate, spuse. Dar ai făcut tot ce ai putut.

— Bine, zise Angela curăţându-şi firmiturile din poală. Să începem. Ai vreo idee?

— Nu chiar. Problema cu versurile în occitană este că mesajul lor pare a fi extrem de clar, dar habar n-am care ar putea fi de fapt înţelesul lor. Aşa că mă întreb dacă nu ar fi mai bine să începem cu inscripţia în latină, sau mai degrabă cu literele de sub ea, şi să vedem dacă îl putem identifica pe omul care a comandat gravarea pietrei.

— Are sens, spuse Angela. Sunt câteva internet café-uri nu departe de aici, pline de studenţi nebărbieriţi, neîngrijiţi, care accesează probabil site-uri porno. Făcu o pauză şi se uită la el cu un ochi critic. Te potriveşti perfect.

Bronson alesese o deghizare rudimentară. Nu se mai bărbierise, cu toate că mai era nevoie de câteva zile pentru ca barba să devină observabilă şi renunţase la cămaşă şi cravată în favoarea unui tricou neglijent, blugi şi pantofi sport.

Zece minute mai târziu, intrau în prima cafenea pe care o identificase Angela.

Erau disponibile trei calculatoare, aşa că îşi luară două cafele şi începură să caute pe internet.

— Eşti mulţumit de sugestia lui Jeremy cum că PO ar însemna *per ordo?* întrebă Angela.

— Da. Cred că ar trebui să considerăm cert acest lucru şi să ne concentrăm să aflăm cine a fost LDA. Celălalt lucru pe care l-a sugerat el este că gravarea a fost făcută în secolul I după Hristos. Angela, trebuie să ne mişcăm repede. După ceea ce s-a întâmplat cu Jackie, o să stau la calculatorul acesta numai o oră. Indiferent dacă o să găsim ceva sau nu în timpul ăsta, ne ridicăm şi plecăm.

Angela aprobă din cap.

— Să începem simplu, rosti şi introduse „LDA” pe Google, apăsă tasta de căutare şi se aplecă în faţă în aşteptare.

Rezultatul nu i-a surprins: aproape un milion şi jumătate de răspunsuri, dar, din câte puteau observa la o privire rapidă, niciunul nu era folositor decât dacă erai încă interesat de Agenţia londoneză de dezvoltare sau de Asociaţia de învăţare a persoanelor cu dizabilităţi.

— Ar fi fost prea uşor, şopti Bronson. Să restrângem căutarea. Încearcă să găseşti o listă de senatori romani şi vezi dacă se potriveşte vreunul.

Asta era mai uşor de zis decât de făcut, însă, până la sfârşitul orei pe care o alocase Bronson acestui demers, găsiseră detalii despre vieţile a numeroşi senatori, dar nicio listă pe care ar fi putut să o cerceteze cu atenţie.

— OK, zise Bronson uitându-se repede la ceas. O ultimă

încercare. Scrie „Senat roman LDA” şi vezi ce apare.

Angela scrise şi aşteptară.

— Nimic, spuse Angela căutând în jos pe pagină.

— Aşteaptă, rosti Bronson, ce e asta? Arătă spre intrarea „Pax Romana” care includea o referinţă la „LDA şi Aurora”. Încearcă aici, spuse el.

Angela deschise site-ul. În partea stângă a ecranului apăru o listă lungă de nume romane înşirate sub titlul „Membrii obişnuiţi”.

— Ce dracu’ e asta? se întrebă Bronson cu voce tare.

— A, ştiu! zise Angela, derulând pagina în sus şi în jos. Am auzit de asta. E un fel de roman online despre Roma antică.

Îl poţi citi sau poţi scrie despre el, dacă vrei. Poţi să şi afli câteva lucruri.

Bronson se uită în jos peste lista cu nume, apoi se opri.

— Să fiu al dracului! Ia uită-te – este ăsta noroc chior sau nu? Şi arătă spre numele Lucius Domitius Ahenobarbus aflat cam spre ultimul sfert al listei. Colaboratorii acestui site trebuie că folosesc numele romanilor care chiar au existat.

Angela copie numele şi îl introduse pe Google.

— În mod cert, a existat, rosti ea uitându-se la ecran, şi a fost consul în anul 16 înainte de Hristos. Poate că Jeremy a greşit datarea. Ar putea fi cam cu cincizeci de ani mai veche.

Bronson se aplecă şi apăsă pe mouse.

— S-ar putea să fie chiar mai simplu de atât, spuse. Se pare că ăsta era un număr de familie destul de comun. Pe listă sunt zece oameni pe care îi cheamă Domitius Ahenobarbus, din care cinci au ca nume de botez Gnaeus, iar ceilalţi cinci Lucius. Trei dintre cei pe care îi cheamă Lucius Domitius Ahenobarbus au fost consuli: cel pe care l-ai găsit în anul 16 înainte de Hristos, plus încă doi, în 94 înainte de Hristos şi 44 tot înainte de Hristos.

— Dar al patrulea Lucius?

Bronson accesă un alt link.

— Aici e, dar acesta pare un pic diferit. Ca şi ceilalţi trei, şi bărbatul acesta a primit la naştere numele Lucius Domitius Ahenobarbus, dar numele lui întreg a fost Nero Claudius Caesar

Augustus Germanicus, cunoscut şi ca Nero Claudius Drusus Germanicus. Pentru a complica şi mai mult lucrurile, când a ajuns pe tronul imperiului, în 54 după Hristos, şi-a luat numele de Nero Claudius Caesar Drusus.

Citi mai departe şi chicoti.

— Dar este cunoscut mai bine ca împăratul care cânta în timp ce Roma ardea.

— Nero? Crezi că inscripţia se referă la Nero?

Bronson scutură din cap.

— Mă îndoiesc, cu toate că se potriveşte mai bine cu data estimată de Jeremy. El a sugerat că iniţialele se refereau probabil la un consul sau senator. Să ne gândim un moment că inscripţia ar fi fost realizată din ordinul lui Nero – nu ar fi mai probabil ca abrevierea PO NCCD să facă trimitere la numele lui imperial?

— Poate că inscripţia a fost sculptată înainte ca el să devină împărat? sugeră Angela. Sau poate că se voia a fi personală, să sublinieze că acela care a realizat inscripţia ştia multe despre Nero şi poate că era chiar rudă cu el.

— Să ieşim de aici, spuse Bronson uitându-se la ceas şi ridicându-se să plece. Deci socoteşti că Nero merită o altă cercetare?

— Absolut, fu de acord Angela. Hai să găsim o altă cafenea.

II

Merseră cam o jumătate de kilometru până la o a doua cafenea pe care Angela o localizase mai devreme. Asta era aproape goală, probabil datorită orei, iar ei se aşezară la calculatorul din capătul rândului, cel mai apropiat de peretele din spate al cafenelei.

— Ce facem de acum încolo?

— A dracului de bună întrebare. Nu sunt încă sigur că am luat-o în direcţia bună, dar trebuie să începem de undeva. Uite, hai să uităm de LDA pentru moment. Jeremy a sugerat că restul literelor de pe piatră, MAM, erau iniţialele zidarului care le-a inscripţionat. Dar dacă există o altă explicaţie?

— Ascult.

— E un pic cam subţire, aşa că ascultă-mă. Să presupunem că PO LDA înseamnă „din ordinul lui Lucius Dominitius Ahenobarbus” şi că face referire la Nero însuşi. Jeremy a presupus că *piatra* a fost inscripţionată la instrucţiunile lui Nero. Dar să presupunem că nu fost aşa. Să presupunem că poate Nero a ordonat să fie făcut cu totul altceva, o cu totul altă acţiune, iar o altă persoană, cu iniţialele MAM, a hotărât că acel eveniment trebuia consemnat.

— Îmi pare rău, am pierdut şirul.

— Ia un exemplu din ziua de azi. Vedem destul de des monumente şi pietre inscripţionate în Marea Britanie care comemorează vreun eveniment: numele unor oameni care au murit în război sau datele unei clădiri care cândva a fost ridicată în locul acela, chestii de genul ăsta. Câteodată, la sfârşit, există o notă care explică faptul că piatra, sau ce o fi, a fost plătită de Clubul Rotary sau de alt grup. Ideea e că aceia care au plătit pentru piatră nu au nimic de-a face cu evenimentul descris de inscripţie. Ei doar au aranjat ca monumentul să fie ridicat. Poate şi aici e ceva asemănător.

— Vrei să spui că Nero a făcut ceva ce-ar putea fi descris de expresia „Aici odihnesc cei mincinoşi”, dar *altcineva,* MAM, a ordonat ca piatra să constituie o consemnare a ceea ce făcuse Nero?

— Exact. Şi asta dovedeşte că orice ar fi făcut Nero era ilegal sau particular şi nu avea nimic de-a face cu poziţia lui de împărat. Aşa că tot ce avem de făcut este să aflăm dacă el era în legătură cu cineva cu iniţialele MAM. Dacă da, am putea avea ceva. Dacă nu, o luăm de la început.

Căutarea dură foarte puţin. În câteva minute, găsiră o posibilă potrivire.

— Acest bărbat se potriveşte, spuse Angela. Numele lui era Marcus Asinius Marcellus şi a fost senator în timpul ambilor împăraţi: Claudius şi Nero. Ce e cel mai interesant e că ar fi trebuit să fie executat în anul 60 după Hristos din cauza implicării într-un complot legat de falsificarea unui testament. Toţi complicii au fost executaţi cu sabia, dar el a fost iertat de

Nero. Mă întreb de ce.

— Asta merită aflat.

Angela căută în josul paginii.

— Ah, uite aici. Marcellus era rudă îndepărtată cu împăratul. De asta l-a lăsat Nero în pace.

— Da, asta ar putea fi explicaţia.

— Nu înţeleg.

Bronson făcu o scurtă pauză pentru a-şi pune ordine în gânduri.

— Să presupunem că împăratul l-a salvat pe Marcellus pentru că erau rude, desigur, dar şi pentru un alt motiv. Nero nu era cunoscut pentru compasiunea lui. A fost unul dintre cei mai necruţători şi însetaţi de sânge împăraţi romani – dacă memoria mă ajută, a ordonat să fie ucisă propria mamă –, aşa că nu cred că un văr de-al cincilea sau ce i-o fi fost Marcellus l-ar fi făcut să-şi piardă somnul. Dar să presupunem că Nero avea nevoie de serviciile cuiva care îi era dator, cineva în care să aibă încredere totală. În acest caz, inscripţia are mai mult sens. Nero ordonase altceva, altceva ilegal sau particular, sau ambele, şi îi ceruse lui Marcellus să o facă, poate chiar împotriva voinţei lui. Poate că inscripţia descrie tocmai acest *fapt.*

— Da, ai dreptate, este cam ciudat. Dar ce ordine să fi dat Nero?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Bronson se ridică şi se întinse. Fusese o dimineaţă lungă.

— Mai e ceva. Cum ai descrie inscripţia pe care am găsit-o pe piatră? Acele trei cuvinte latineşti?

— Criptică, probabil.

— Exact. Presupunând că ai dreptate, de ce ar fi simţit Marcellus nevoia să execute o inscripţie criptică? De ce nu a făcut o inscripţie care să explice situaţia? Sau poate că exact asta a făcut în secţiunea care lipseşte a pietrei? Poate că expresia latină pe care am găsit-o este chiar titlul inscripţiei?

Se opri şi se uită la Angela.

— Trebuie să facem *mult mai multe* cercetări.

*

Două ore mai târziu, Angela era în camera de hotel a lui Bronson, înconjurată de cărţi despre Imperiul Roman. Ştiau acum mult mai multe despre Nero, dar informaţiile despre Marcellus erau îngrozitor de sporadice. Părea un personaj extrem de tenebros şi nu găsiseră despre el nimic în plus faţă de ceea ce ştiau deja. Şi tot nu aveau nici cea mai vagă idee la ce se referea inscripţia aia.

— Chiar nu ajungem nicăieri cu asta, spuse Angela închizând una dintre cărţile de specialitate cu o izbitură nervoasă. O să încep să mă uit la a doua inscripţie. Se ridică şi se duse după haină. Voi fi în cea de-a treia cafenea de pe lista noastră dacă ai nevoie de mine.

— Bine, răspunse Bronson. Voi continua să mă chinui cu astea un timp. Ai grijă de tine.

— Voi avea, dar nu uita că nimeni nu mă caută pe mine, din câte ştiu.

Angela lucrase la calculator cam 20 de minute când uşa cafenelei se deschise. Un ofiţer de poliţie intră şi se duse la fata de la tejghea.

— Bună ziua, domnişoară, zise ofiţerul. Căutăm un bărbat despre care credem că a fost în zona asta, azi, mai devreme, şi a folosit un calculator. Mă întreb dacă l-aţi văzut pe aici.

Scoase o fotografie din mapa pe care o căra cu el şi o puse pe tejghea. Când făcu asta, Angela văzu faţa din poză şi inima i se opri un moment când îşi dădu seama că era Chris.

— Îmi pare rău, rosti fata, mi-am început tura acum câteva ore şi sunt sigură că nu a fost aici în după-amiaza asta. I-aţi putea întreba pe clienţi. Făcu un gest cu mâna, arătând spre cele aproximativ 20 de calculatoare şi cele douăsprezece persoane care le foloseau. Unii sunt clienţi fideli. Dar ce a făcut?

— Mă tem că nu sunt autorizat să vă spun, zise ofiţerul.

Se duse la primul calculator ocupat şi repetă întrebarea. Până ajunse la al treilea, lumea se strânsese în jurul lui, uitându-se la poză. Angela îşi dădu seama că, dacă *nu* se va duce şi ea să se uite, va părea suspectă. Aşa că, deşi nu era foarte sigură pe picioare, se apropie şi se uită la poza bărbatului pe care îl ştia

cel mai bine din lume.

— Şi dumneavoastră, domnişoară? o întrebă ofiţerul uitându-se direct la ea.

Angela clătină din cap.

— Nu, nu l-am văzut niciodată. Dar arată bine, nu?

Câteva fete dintr-un grup chicotiră, dar poliţistul nu păru amuzat.

— Nu ştiu, rosti el şi se întoarse să plece.

— Acest tip, întrebă fata de la tejghea, dacă apare ce trebuie să fac? Să fug şi să mă ascund în toaletă sau să-i dau de băut? Vreau să spun, e periculos sau ce?

Ofiţerul se gândi la întrebare câteva momente.

— Nu credem că vă va pune în pericol pe dumneavoastră personal, domnişoară, dar ar trebui să telefonaţi la secţia din Parkside cât mai repede posibil. În cazul în care aveţi nevoie, numărul este 358966.

Angela se întoarse la calculator şi se strădui să mai rămână câteva minute, apoi se ridică.

— Ai găsit ce căutai, iubire? o întrebă fata.

Angela clătină din cap.

— *Niciodată* nu am găsit exact ceea ce am căutat, replică ea cu un zâmbet uşor, gândindu-se la preferinţele ei faţă de bărbaţi.

*

— Nenorociţii de poliţişti te caută, Chris, îl anunţă Angela în momentul în care închise în urma ei uşa camerei de hotel.

Îi povesti repede ce se întâmplase la cafenea.

— Deci ştiu că am folosit internetul? spuse Bronson.

— Da, ţi-am zis. Aveau chiar şi poza ta şi spuneau că ai fost în zonă azi-dimineaţă.

— Isuse, băieţii ăştia sunt buni, şopti Bronson. Au chiar şi poliţia care le face treburile murdare. Sunt mult mai periculoşi decât am crezut.

— Pot înţelege că poliţia te caută din cauza morţii lui Mark, dar cum e posibil să fi aflat că ai folosit internet-café-urile?

— M-am gândit de la bun început că italienii ăştia au un sistem de monitorizare a internetului – de asta a murit Jackie.

Au un contact în poliţia britanică pe care îl informează despre cercetările pe care le facem, ceea ce înseamnă că suntem pe drumul cel bun. Trebuie să o ştergem de aici cât mai repede.

— Unde? întrebă Angela.

— În Italia, unde a început totul.

— Dar nu crezi că, dacă poliţia te caută deja prin cafenele, o face şi în porturi, şi aeroporturi?

— Da, desigur, spuse Bronson, dar m-am asigurat că paşaportul meu rămâne în casă şi nu am niciun dubiu că au intrat şi l-au văzut deja. Poate că au pe cineva la pândă în fiecare aeroport, dar nu se aşteaptă să plec din ţară fără paşaport. Şi exact asta voi face. Le va fi mult mai greu să ne găsească în Europa.

— Credeam că Interpolul ajută la cooperarea internaţională dintre forţele de poliţie.

— Vezi să nu! Interpolul este un concept minunat, dar este şi un sistem imens. Ca să obţii ceva folositor, trebuie să completezi formulare, să vorbeşti cu persoanele cu care trebuie şi, chiar şi aşa, îţi va lua o groază de timp să cerni informaţiile. Oricum, nu e chiar atât de greu să plecăm din Marea Britanie fără să fim detectaţi. Ai paşaportul şi permisul de conducere la tine?

Angela dădu din cap.

— Bine. Acum, vreau să iei banii ăştia – băgă mâna în buzunar, scoase un teanc de bancnote şi le numără pe masă –, sunt pe puţin o mie cinci sute de lire. Foloseşte-i ca avans şi du-te să cumperi o maşină uzată pe numele tău. Un Chrysler Voyager, un Renault Espace, chiar şi o dubită Ford Transit ca ultimă opţiune, şi asigur-o ca să poată fi condusă pe continent.

— Şi apoi?

— Apoi, răspunse Bronson, rânjind din nou, ne ducem să facem cumpărături pentru o baie nouă.

16

I

Puţin după ora 6, Jeremy Goldman ieşi pe porţile muzeului şi se uită în ambele direcţii înainte de a se îndrepta spre strada Great Russell. Telefonul Angelei îl îngrijorase mai mult decât voia să recunoască, iar sentimentul de nelinişte crescuse după incidentul cu francezul.

Ceva mai devreme în după-amiaza aceea, ca răspuns la un telefon primit de la recepţie, se dusese să se vadă cu un antropolog francez pe nume Jean-Paul Pannetier, care pretindea că îl cunoaşte. Numele nu-i spunea nimic, dar, deoarece lucrase cu specialişti din diverse domenii şi din toată lumea, vizitele neanunţate nu erau neobişnuite.

Dar când i se prezentase vizitatorului, francezul păruse confuz şi îi explicase că îl căuta de fapt pe *Roger* Goldman, nu pe Jeremy Goldman, după care părăsi clădirea.

Se jucase cu mobilul tot timpul cât stătuse în muzeu şi Goldman bănuia că Pannetier îl folosise ca să-i facă poze. Acest lucru a fost destul de ciudat, dar ceea ce îl preocupa mai mult era că verificase în fişierul academiei şi nu găsise nicio referire la Roger Goldman. De fapt, nici la Jean-Paul Pannetier. Exista un Pallentier, un Pantonnier, dar niciun Pannetier. Desigur, ar fi putut să audă greşit – în muzeu era destul de mult zgomot –, dar incidentul, corelat cu avertismentul Angelei, îl îngrijora.

Aşa că, atunci când ieşi în forfota de seară de pe Great Russell, pentru prima dată în viaţa lui, Goldman deveni atent la ceea ce se întâmpla în jurul lui. Numărul mare de pietoni îl împiedica însă să vadă dacă-l urmăreşte cineva.

Bine că măcar nu avea mult de mers – doar până la staţia de metrou din Russel Square. Merse pe Great Russell, uitându-se din când în când în urma lui, cercetând traficul şi trotuarele, apoi o luă pe Montague Street.

Până acolo, Goldman nu văzuse nimic care să-l îngrijoreze, dar, când se mai uită o dată în urma lui, observă un ins cu părul negru care începu să alerge direct spre el. Şi mai alarmat, îşi încrucişă privirea cu un bărbat gras care conducea o maşină ce se deplasa încet, un individ pe care îl recunoscu instantaneu ca fiind acel Jean-Paul Pannetier care îl vizitase mai devreme, la muzeu.

Goldman nu ezită. Cobori de pe trotuar şi o luă la fugă, ferindu-se de maşinile din trafic, vrând să ajungă pe partea opusă a străzii. În spatele lui, în timp ce ocolea maşinile, taxiurile şi camionetele, se auzi un vacarm de huiduieli, dar el continuă să alerge spre celălalt trotuar şi spre siguranţa staţiei de metrou.

Aproape că reuşi.

În timp ce fugea prin spatele unei maşini, Goldman întoarse privirea şi, pur şi simplu, nu-l văzu pe motociclistul care o depăşea în viteză. Când îl zări, era la numai câţiva metri de el. Motociclistul frână brusc şi Goldman sări instinctiv într-o parte pentru a-l evita.

Roata din faţă a motocicletei îl lovi în piciorul stâng şi îl trânti într-o parte. Dădu din mâini pentru a-şi recăpăta echilibrul, se împiedică şi aproape căzu, dar se redresă. Aruncă din nou o privire scurtă în spate şi reîncepu să fugă în zigzag, clătinându-se uşor. Bărbatul pe care-l recunoscuse era la câţiva paşi şi Goldman grăbi pasul.

Dar când se uită din nou în faţă, tot ce mai putu să vadă fu partea frontală a unui taxi negru. Pentru Goldman era ca şi cum totul se întâmpla cu încetinitorul. Şoferul apăsă pe frână, roţile se blocară, dar taxiul continua să înainteze direct spre el. Goldman trecu printr-un moment de teroare, apoi avu loc impactul dur şi botul maşinii îl izbi în piept. Simţi o durere mistuitoare, apoi se făcu întuneric.

II

După mai puţin de o oră şi jumătate, Angela intră din nou în camera de hotel.

— Te-ai mişcat repede, spuse Bronson ridicându-şi ochii din cartea pe care o studia.

— Am găsit un garaj în Newmarket Road care vinde maşini la mâna a doua. Am cumpărat un Renault Espace vechi de şapte ani. A cam început să fie mâncat de rugină, dar are un aspect decent, cauciucuri bune şi aproape toate verificările tehnice făcute. Toate astea pentru două mii nouă sute nouăzeci şi cinci de lire. M-am tocmit cu vânzătorul la două mii cinci sute şi i-am spus să uite de garanţie, care oricum era aproape inutilă. Cinci sute ca avans şi restul în rate.

— Excelent, spuse Bronson începând să împacheteze cărţile ştiinţifice pe care le cumpărase Angela. E ideal. Bine, hai să pornim la drum.

În timp ce Bronson ducea bagajele la maşină, Angela predă cheia camerei şi plăti cu bani gheaţă.

— Deci, unde mergem acum? întrebă ea câteva minute mai târziu, când Bronson ţâşnea pe A10 spre M11, centura Londrei, chiar la sud de Trumpington. Ştiu că vrei să treci canalul, dar care era faza cu baia nouă?

— Criminalii ăia o să încerce să mă caute pe mine, dar nu şi pe tine. Şi, chiar dacă vor încerca să te găsească, vor căuta, sper, o Angela Bronson, nu o domnişoară pe nume Angela Lewis. Umplem portbagajul cu cutii de mobilă demontabilă şi luăm un feribot de la Dover. Iar eu o să stau ascuns sub cutii.

Angela se holbă la el.

— Vorbeşti serios?

— Absolut. Cele două puncte de control de la Dover şi Calais sunt aproape rudimentare, asta ca să nu zic mai mult. Asta e cel mai simplu mod la care mă pot gândi pentru traversarea canalului.

— Şi dacă mă opresc?

— Le zici că nu ştii de mine. Spune-le că nu m-ai mai văzut de câteva săptămâni. Prefă-te surprinsă dacă mă caută cineva. N-ai auzit de moartea lui Mark şi zi-le că ai cumpărat o casă dărăpănată în Dordogne – chiar lângă Cahors – şi că ai luat câteva pachete din cele mai bune materiale de la B&Q, pentru a reface baia.

— Şi ce fac dacă mă duc zona în care se fac inspecţiile şi încep să descarce cutiile?

— În acest caz, rosti Bronson, în momentul în care mă găsesc, sari şi te ascunzi în spatele celui mai masiv vameş pe care îl vezi. Eşti îngrozită pentru că te-am ameninţat cu arma ca să mă ajuţi să scap din Marea Britanie. Eşti o victimă, nu un complice. Eu o să-ţi susţin povestea.

— Dar nu ai armă, obiectă Angela.

— Ba am!

Bronson scoase Browningul din buzunarul jachetei.

— De unde dracu' a apărut ăsta?

Bronson îi explică pe scurt despre spargerea eşuată din casa din Italia.

— Ştii că ai putea merge la închisoare pentru armă?

— Ştiu, dar mai ştiu şi că oamenii cu care ne luptăm au omorât cel puţin o dată, aşa că îmi asum riscul când am de-a face cu criminalii.

— Şi tu eşti considerat criminal, îţi aminteşti? sublinie Angela. Aşa că, dacă te găsesc cu armă, e şi mai rău.

Bronson ridică din umeri.

— Ştiu, dar asta este problema mea, nu a ta. Voi face tot ce pot ca să te protejez.

O oră mai târziu, Bronson ieşea din depozitul B&Q, din Thurrock cu un cărucior plin. Încărcă totul cu grijă în portbagajul Renaultului, asigurându-se că în mijloc se află cada de acril cu gura în jos.

Porniră din nou, traversară Tamisa pe la Hartford şi intrară pe autostrada spre Dover. Bronson trase la ultima zonă de servicii şi opri maşina în cea mai pustie parte a parcării.

— E timpul să mă „împachetez", spuse uşor, cu o voce în care se simţea îngrijorarea.

Dacă îi era descoperită ascunzătoarea nu exista nicio certitudine că poliţia va crede povestea cum că o forţase pe Angela să-l scoată din ţară. Dacă treaba nu mergea bine, amândoi puteau sfârşi ca oaspeţi ai Maiestăţii Sale.

Se vârî în partea din spate a maşinii, sub cadă. Era înghesuit, dar, trăgându-şi picioarele la piept, reuşi să intre. Angela puse

cutiile peste cadă şi în jurul ei până o acoperi, se aşeză la volan şi părăsi parcarea.

În port, cumpără un bilet dus-întors valabil cinci zile de la unul dintre birourile cu bilete reduse şi porni spre docurile din est, urmând semnele „Îmbarcare”. La punctul de control vamal, dădu paşaportul, care fu trecut prin cititorul electronic ce scoase un piuit de confirmare. Ofiţerul de poliţie francez se uită la coperta maro şi îi făcu semn cu mâna să treacă.

Chiar dincolo de cele două gherete mai era un semn pentru îmbarcare, dar, când să accelereze spre el, în faţa maşinii îi apăru un bărbat gras care îi făcu semn să o ia la stânga, spre zona de control.

Angela înjură încet, dar îi zâmbi amabilă şi o luă spre zona de control. În interior, unul dintre ofiţeri veni spre ea şi femeia coborî geamul maşinii pentru ca el să se uite în spate.

— Visul franţuzesc? întrebă ofiţerul. Oameni care cumpără lucruri din Marea Britanie încercând să renoveze ruine din Franţa nu sunt o privelişte chiar rară în Dover.

— Poftim? răspunse Angela.

— O căsuţă de piatră la marginea unui sat din Bretania? întrebă el cu un rânjet. Aveţi nevoie de o mică restaurare?

— Înlocuiţi Bretania cu Dordogne, spuse Angela răspunzându-i la zâmbet, şi aproape aţi nimerit. E mai mult un orăşel decât un sat. Cahors. Îl cunoaşteţi?

Ofiţerul dădu din cap.

— Am auzit de el, dar nu am fost niciodată acolo. Ce aveţi în portbagaj?

— Cea mai mare parte din baia principală sau cel puţin ăsta e planul dacă îi conving pe constructori s-o instaleze. Vreţi să aruncaţi o privire?

— Nu, mulţumesc. Se dădu un pas înapoi şi îi făcu semn cu mâna să treacă. Puteţi pleca! spuse el.

Cu inima zbătându-i-se în piept, Angela îi făcu relaxată cu mâna, băgă în viteză şi porni spre poarta de ieşire care se deschidea automat. Trecuseră.

III

Angela se amestecă printre ceilalţi pasageri, hoinărind prin magazinul de pe feribot, apoi se aşeză într-una dintre săli, aşteptând să acosteze la Calais. Dar, în ciuda faptului că părea de un calm absolut, era torturată de griji.

Ce ar face dacă poliţia franceză ar aştepta-o pe celălalt mal al canalului? Avea Chris destul aer? Dacă va deschide portbagajul undeva în Franţa numai ca să afle că a condus cu un cadavru în portbagaj? Ce s-ar face atunci?

Se simţi aproape uşurată când auzi anunţul prin care li se cerea şoferilor să meargă spre punţile cu maşini. Cel puţin, aşteptarea se terminase.

La două ore după ce suise maşina pe vas, Angela cobori de pe rampa feribotului pe pământ francez şi se alătură cozii de maşini englezeşti care se îndreptau spre autostradă. Nu văzuse poliţie sau vameşi şi nimeni nu păruse interesat de ea sau de oricine altcineva care coborâse de pe feribot. Cei mai mulţi şoferi păreau să se îndrepte către autostrada A26 spre Paris, dar Bronson îi spusese să stea departe de drumurile cu plată şi să se îndrepte în schimb spre Boulogne, pe D940. Căută o parcare izolată unde putea să-l scape din închisoarea lui de acrii roz – aleseseră cada în funcţie de mărime, formă şi preţ, nu de culoare.

După-amiaza se transformă în seară, iar în timp ce se întuneca, Angela conduse pe drumul de coastă spre Sangatte şi apoi către Escalles. Chiar la capătul satului, găsi o parcare goală care dădea spre mare şi spre Capul Blanc-Nez. Parcă maşina în colţul cel mai îndepărtat şi, înainte de a deschide portbagajul, verifică dacă fusese urmărită. Apoi, dădu la o parte cutiile care acopereau cada. În vreme ce se strecura afară, Bronson scoase un geamăt încet.

— Eşti OK?

— Mă simt ca şi cum aş fi coborât cascada Niagara într-un butoi, spuse Bronson gemând şi întinzându-se. Mă doare fiecare muşchi, fiecare încheietură din tot corpul şi sunt ţeapăn ca un băţ. Ai nişte aspirine sau orice altceva?

— Bărbaţii! îl tachină ea. La cel mai mic disconfort, vă transformaţi în nişte plângăcioşi.

Îşi deschise geanta şi scoase o folie cu câteva pastile.

— Dacă aş fi în locul tău, aş lua câteva. Vrei să şofezi?

Bronson clătină din cap.

— Sub nicio formă. Am să stau pe scaunul din dreapta, iar tu o să conduci.

Douăzeci de minute mai târziu se îndreptau pe A16 spre sud.

În timp ce conducea, Angela îl informă pe Bronson despre ce găsise înainte ca poliţia să intre în cafeneaua din Cambridge.

— Mi se pare că a doua inscripţie este legată de catari.

— Catari? Asta a sugerat şi Jeremy, dar nu sunt sigur că are prea mult sens. Nu ştiu prea multe despre ei, dar sunt convins că nu au avut nimic de-a face cu Roma secolului I. Au apărut cu o mie de ani mai târziu.

— Ştiu, aprobă Angela, şi ţinutul lor natal a fost sudul Franţei, nu Italia. Versurile par să aibă un puternic şi distinct iz catar. Unele dintre expresii, cum ar fi „binele", „spirite pure" şi „lumea devine perfectă", sunt aproape exclusiv catare. „Cei perfecţi" sau *perfecti*, adică preoţii, se refereau la ei înşişi folosind expresia „oameni buni" şi credeau că religia lor era pură. Una dintre problemele legate de catari este că tot ceea ce se ştie despre ei a fost scris de către duşmanii lor, cum ar fi de exemplu Biserica Catolică, aşa că e ca şi cum ai citi istoria celui de-al Doilea Război Mondial scrisă în întregime din perspectiva naziştilor. Dar ştim că mişcarea lor a fost legată sau poate chiar derivată de secta bogomilă, care îşi avea originea în Europa de Est. Asta era o altă religie dualistă, una dintre cele multe care au înflorit în secolele al X-lea şi al XI-lea.

— În ce credeau? De ce se opunea Biserica Catolică aşa de mult?

— Catarii credeau că Dumnezeul venerat de Biserica Catolică era un impostor, o zeitate care îl uzurpase pe adevăratul Dumnezeu şi care era de fapt dracul. Conform acestei definiţii, Biserica Catolică era un rău abominabil, iar preoţii şi episcopii erau socotiţi a fi în serviciul lui Lucifer. De asemenea, au scos în evidenţă şi corupţia din sânul bisericii, considerând-o o dovadă parţială a teoriei lor.

— Îmi dau seama că Roma s-a simţit ultragiată. Dar oare

aceşti catari nu erau destul de puternici ca să aibă o influenţă reală?

— Asta depinde de ce înţelegi prin „puternici”. Centrul lor de putere era în sudul Franţei şi există multe dovezi care sugerează că oamenii din regiune au îmbrăţişat catarismul ca o alternativă reală la Biserica Catolică, pe care mulţi o considerau ca fiind coruptă în totalitate. Contrastul dintre cele două religii era enorm. Reprezentanţii de rang înalt ai Bisericii Catolice trăiau într-o splendoare care în mod normal e asociată cu regalitatea sau nobilimea. Dar preoţii catari nu aveau niciun fel de posesiuni, cu excepţia unei sutane negre şi a unui cordon lung folosit pe post de curea, şi trăiau numai din pomeni şi din milă. Când acceptau *consolamentum*, jurământul pe care îl făceau ca să devină preoţi sau *perfecti*, îşi cedau comunităţii toate bunurile lumeşti. De asemenea, erau vegetarieni şi nu mâncau nici măcar produse de origină animală, cum ar fi ouăle sau laptele, şi erau celibatari.

— Nu pare foarte distractiv.

— Nu era, dar regimul acesta era respectat numai de *perfecti*. Adepţii religiei – cunoscuţi sub numele de *credentes* – aveau mai multă libertate şi mulţi acceptau *consolamentum* când erau pe patul de moarte, iar celibatul nu mai reprezenta o problemă.

După părerea mea, această religie a devenit atât de populară în sudul Franţei tocmai pentru că aceşti perfecti erau atât de devotaţi şi umili. În mod semnificativ, în rândurile catarilor se aflau membri care aparţineau unora dintre cele mai importante şi bogate familii din regiune. Totuşi, dacă stai să te gândeşti, simpla existenţă a religiei *era* o adevărată ameninţare la adresa Bisericii Catolice.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— La sfârşitul secolului al XII-lea, papa Eugene al III-lea a încercat să-i convingă cu vorbă bună. A trimis oameni în Franţa, cum ar fi Bernard de Clairvaux, cardinalul Peter şi Henry de Albano, pentru a încerca să reducă influenţa catarilor, dar niciunul dintre ei nu a avut cu adevărat succes. Nici măsurile luate de consiliile diferitelor religii nu au avut efect, iar când pe tronul papal a ajuns, în 1198, Inocenţiu al III-lea,

acesta a decis să-i suprime pe catari prin orice mijloace posibile. În ianuarie 1208, a trimis un bărbat pe nume Pierre de Castelnau, cu un nunţiu papal, la contele Raymond de Toulouse, care era atunci liderul catarilor. Întâlnirea lor a fost destul de dură, iar în ziua următoare de Castelnau a fost atacat de nişte necunoscuţi şi omorât. Asta i-a oferit lui Inocenţiu scuza de care avea nevoie şi a pornit o cruciadă împotriva acestui ordin religios. Cruciada albigensiană – catarii erau cunoscuţi şi ca albigensieni – care a durat patruzeci de ani şi a fost unul dintre cele mai sângeroase episoade din istoria Bisericii.

— Totul e foarte interesant, remarcă Bronson, dar tot nu înţeleg ce au de-a face toate astea cu două pietre inscripţionate şi zidite într-un perete dintr-o casă din Italia.

— Nici eu, spuse Angela. Asta e problema. Dar mai am câteva cărţi prin care doresc să mă uit, aşa că poate vom avea nişte răspunsuri până mâine.

Începuse să se lase întunericul, aşa că se gândiră să caute un loc unde să-şi petreacă noaptea.

— Cea mai bună alegere ar fi o pensiune mică. Nu vrem să mergem într-un loc unde să trebuiască să ne folosim cărţile de credit.

— N-or să vrea să ne vadă paşapoartele?

— S-a renunţat la legea aia veche a guvernului francez cu ceva timp în urmă. Acum, singurul lucru care contează este dacă ai sau nu bani să achiţi nota.

După 20 de minute, se cazară într-un motel aproape de centrul unui sat, nu departe de Evreux.

Luară cina târziu, se plimbară prin sat şi găsiră un mic internet café cu câteva computere.

— O să-mi verific e-mailul, spuse Angela şi plăti pentru a avea acces la calculator timp de o oră.

Majoritatea noutăţilor primite pe e-mail erau dintre cele obişnuite pe care oricine are un cont le primeşte zilnic, aşa că trecu repede peste ele, ştergând spamurile. La sfârşitul listei erau câteva e-mailuri de la administraţia muzeului, pe care le deschise ca să le citească. Primul era de rutină, amintind

personalului de un eveniment care urma să aibă loc, dar, când îl deschise pe al doilea, se dădu în spate cu un strigăt şocat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bronson.

— Jeremy Goldman, răspunse. Conform mesajului, a murit azi într-un accident, chiar pe strada de lângă muzeu.

Pentru o secundă, Bronson nu zise nimic.

— Spune ce s-a întâmplat?

— Nu spune decât că a fost implicat într-un accident rutier pe Montague Street şi că a fost declarat mort la sosirea la spital.

Se răsuci pe scaun, ca să se uite la Bronson.

— Crezi că a fost un accident?

Faţa îi era albă.

— Nu, zise el. Şi nici tu nu crezi. Apoi, înjură în şoaptă. Întâi Jackie, apoi Mark şi acum Jeremy. Îi voi vâna pe nenorociţii ăştia şi, jur pe Dumnezeu, îi voi prinde.

17

I

Amândoi ştiau că avea să fie o zi lungă. Bronson voia să ajungă în seara aceea la casa din Italia a familiei Hampton, o călătorie de aproximativ 1600 de kilometri, care era posibilă doar dacă ar fi mers pe autostrăzi. Se sculară la 7, renunţară la micul dejun, achitară camera şi cina cu bani-gheaţă şi plecară.

Când, cu o seară înainte, Bronson se dusese în camera lui, Angela rămăsese în a ei, căutând prin cărţile pe care le cumpărase din Cambridge. Era obosită, dar ideea îi venise în timp ce se uita la ecranul calculatorului din a treia cafenea din Cambridge.

În vreme ce Bronson conducea, ea îi explică teoria, apelând din când în când la un carneţel în care notase nişte observaţii cu scrisul ei mic, îngrijit.

— Cred că Jeremy avea dreptate, începu ea. Cel puţin o parte din acest puzzle se referă la catari şi la cruciada albigensiană, dar poate nu în felul în care ne imaginăm. Dacă presupunem că versurile celei de-a doua strofe au fost scrise despre şi poate chiar de catari, atunci unele trimiteri încep să capete înţeles. Cel mai evident exemplu este „muntele sigur”. Asta este o expresie neobişnuită şi nu există niciun motiv evident pentru care cineva s-ar referi la un munte ca fiind „sigur”, numai dacă nu era cumva catar. Atunci, cuvintele pot fi recunoscute ca fiind o trimitere directă la fortăreaţa Montségur al cărei nume în occitană înseamnă de fapt „munte sigur”. A fost ultimul bastion important al religiei care a dispărut în urma cruciadei din 1244.

— Dacă te uiţi la primul vers al inscripţiei, nu numai cuvintele „munte sigur” capătă înţeles, dar primele două versuri descriu probabil chiar sfârşitul asediului: „Din muntele sigur a coborât adevărul, Abandonat de toţi cei care salvează binele”.

Am vorbit puţin despre asta noaptea trecută, îţi aminteşti? Existau două categorii de catari. Preoţii, care erau recunoscuţi ca fiind *parfaits* sau perfecţi, şi credincioşii, care erau numiţi *credentes*, dar interesant este că nici unii dintre ei nu se refereau la ei înşişi ca fiind catari. De fapt, există câteva sugestii conform cărora numele – derivat, se crede, din grecescul *katharoi*, care înseamnă „cei puri" – era folosit numai de persoanele din afara religiei. Catarii aproape întotdeauna s-au referit la ei înşişi ca la *bons hommes* sau *bonnes femmes* – bărbaţi buni şi femei bune –, aşa că, atunci când Montségur a căzut în cele din urmă, s-ar fi putut spune că a fost „abandonat de toţi cei care salvează binele" deoarece cei parfaits nu au plecat, ci au fost executaţi pe loc.

— Şi „adevărul" care a coborât? Ce dracu' înseamnă asta? întrebă Bronson.

Angela îi zâmbi.

— Am o idee despre asta, dar mai întâi sunt câteva alte lucruri pe care trebuie să le înţelegi.

— OK, profesore. Să le auzim.

— Bine. Am presupus că aceste versuri au legătură cu catarii şi am lucrat pornind de la această ipoteză. Am început cu începutul, cu titlul GB PS DDDBE. Îţi aminteşti că Jeremy a crezut că această expresie se referă probabil la ceva ce a fost de uz comun în jurul secolului al XIV-lea, ceva la fel de clar şi evident oamenilor ca RIP din zilele noastre? M-am întrebat dacă expresia fusese alterată, dacă înţelesul ei fusese modificat sau distorsionat, la fel ca RIP. Întreabă-i astăzi pe oameni ce înseamnă literele astea şi ei îţi vor spuse *rest în peace,* dar nu e aşa. Iniţialele se referă la expresia latină *requiescat in pace*.

— Dar astea înseamnă mai mult sau mai puţin acelaşi lucru, nu-i aşa? întrebă Bronson.

— Da, „odihnească-se în pace", dar ideea e că majoritatea oamenilor nu ştie că atunci când spune RIP citează de fapt o expresie latină, şi nu una englezească. Aşa că m-am întrebat dacă asta nu a fost tot o veche expresie latină care a fost modificată. Dar am greşit. Nu a fost. Era pur occitană şi pur catară. Am început cu GB, dar nu m-a dus nicăieri. Apoi, m-am

uitat la celelalte iniţiale, în special la ultimele cinci, DDDBE. După ce le-am înţeles pe acestea, PS a devenit evident şi problema era doar să aflu înţelesul lui GB, iar asta nu a fost prea dificil după ce am decodat celelalte litere.

— Deci acele iniţiale se referă la o persoană? întrebă Bronson.

Angela dădu din cap.

— Cred că GB era Guillaume Bélibaste.

— N-am auzit niciodată de el.

— N-aveai cum, dacă nu ai studiat istoria medievală a Franţei. Guillaume Bélibaste este ultimul *parfait* cunoscut şi a fost ars de viu în 1321. Asta era metoda de execuţie preferată de Vatican în cazul ereticilor care, în Evul Mediu, însemnau oricine nu era de acord cu papa.

— Deci ce înseamnă titlul?

— Când catarismul era pe moarte, răspunse Angela uitându-se în caietul ei, se spuneau rugăciuni care începeau cu o anumită expresie occitană: *Payre sant, Dieu dreiturier dels bons esperits.* Iniţialele acestei expresii sunt PS DDDBE care, în mare, se traduc prin „Dumnezeule sfânt, adevăratul Dumnezeu al sufletelor pure" şi care este cumva asemănătoare cu începutul rugăciunii Domnului: „Tatăl nostru care eşti în ceruri". Era o expresie comună în acele vremuri şi încă poate fi întâlnită în regiunea Languedoc din Franţa. În conformitate cu aceste cărţi, există un exemplu extrem de edificator gravat pe o piatră din Minerve, în Herault, unde un grup de catari s-a refugiat după masacrul din Béziers, când aproximativ douăzeci de mii de oameni au fost măcelăriţi de cruciaţi. Dar era doar o amânare temporară. În 1210, cam o sută optzeci de *parfaits* au fost arşi de vii de către cruciaţi.

— Asta e ceea ce spaniolii au denumit un autodafé?

— Nu. Execuţia ereticilor nu a avut niciodată loc în timpul unui autodafé. Expresia însemna doar „act de credinţă" şi era condus de Inchiziţie. Era un eveniment public care dura ore, uneori zile, şi care implica adesea mii de spectatori. Începea cu o mesă urmată de rugăciuni, apoi de procesiunea celor găsiţi vinovaţi de erezie şi de citirea sentinţelor. Pedeapsa era

executată numai după terminarea autodaféului.

— Oamenii ieşeau în faţă şi se confesau?

Angela râse.

— Nu sau, în orice caz, nu foarte des. Potrivit mărturiilor istorice, cei mai mulţi dintre aşa-zişii eretici erau pârâţi de vecinii lor şi e destul de sigur că sosirea Inchiziţiei le oferea o ocazie minunată de a tranşa dispute vechi. Problema cu care se confruntau cei acuzaţi era că nu puteau învinge niciodată. Dacă recunoşteau orice acuzaţie le-ar fi adus Inchiziţia, atunci erau condamnaţi la moarte pe rug. Dacă respingeau acuzaţiile, erau torturaţi până mărturiseau. În ceea ce-i privea pe inchizitori, nici nu se punea problema ca un acuzat să fie nevinovat – faptul că fusese formulată o acuzaţie era o dovadă suficientă de vinovăţie şi tot ce aveau de făcut era să obţină o declaraţie semnată de la eretic. Asta presupunea întotdeauna o tortură prelungită şi inventivă, care avea loc pe ascuns, în camere de tortură special amenajate. Inchizitorilor li se interzisese să facă vărsare de sânge în timpul interogatoriilor sau a execuţiei, aşa că făceau uz de instrumente pentru dislocarea încheieturilor. S-a folosit şi arderea membrelor la foc încet, de obicei a picioarelor, astfel încât ereticul să poată fi capabil să semneze confesiunea folosindu-şi mâinile când totul se termina.

— Drăguţi oameni, observă sec Bronson.

— Scopul lor era să provoace cea mai mare durere posibilă pentru perioade lungi de timp, aşa că s-au specializat în metode care necesitau un efort minim din partea celor care se ocupau de interogări, aşa că ereticii aveau destulă vreme ca să se roage pentru îndurare. Aprinderea unui foc, de exemplu, sau ridicarea victimei pentru a i se disloca încheieturile durează doar câteva minute, însă ereticul ar fi agonizat ore sau zile. Una dintre metodele lor favorite era cizma de fier. Puneau piciorul victimei într-o cizmă de oţel, apoi băteau în jurul piciorului bucăţi de lemn, zdrobind fluierul şi glezna piciorului. Asta era destul de rău, dar era numai primul pas. Ca rafinament, turnau apă în cizmă şi îl lăsau pe om aşa peste noapte. Marginile de lemn absorbeau apa şi se umflau, crescând presiunea asupra părţii inferioare a piciorului. După câteva ore, în timp ce torţionarii

dormeau profund sau se rugau în genunchi, oasele fluierului piciorului şi ale gleznei erau rupte, muşchii – făcuţi fâşii şi, în mod sigur, omul acela nu ar mai fi putut merge din nou. Dacă execuţia era necesară, singura metodă aprobată de Vatican era arderea pe rug, deoarece nu vărsa sângele victimei, dar chiar şi atunci existau rafinamente. Dezicerea în ultimul moment le aducea condamnaţilor o favoare, fiind strangulaţi înainte de a se aprinde rugul. Ereticii care refuzau să se dezică erau făcuţi să sufere şi mai mult prin folosirea unor lemne care ardeau greu. Călăii ar fi putut să adauge lemn ud sau verde, care ar fi generat un fum înnecădos ce ar fi omorât victimele înainte de a ajunge focul la ei – un neînsemnat act de milă. Ca metodă de execuţie, arderea oferă o varietate considerabilă de metode şi, din câte se pare, spaniolii şi portughezii erau foarte pricepuţi la asta. E drept că aveau şi o grămadă de victime cu care să exerseze.

— Iar francezii?

— Presupunerea mea este că ei doar îşi legau victimele de pari de lemn, aprindeau focul şi aşteptau ca victimele să ţipe pentru a cere îndurare.

Angela rămase tăcută în vreme ce Renaultul Espace gonea pe autostradă, îndreptându-se spre sud-est, către graniţa cu Italia, cu portbagajul încă plin de cutiile pe care le cumpăraseră de la B&Q.

— OK, recunoscu Bronson, dar tot nu înţeleg cu ce ne poate ajuta asta. Casa familiei Hampton este în Italia, nu în Franţa, şi, chiar dacă ai dreptate, iar cea de-a doua inscripţie se referă la catari, cealaltă este scrisă în latină şi e cu aproape o mie cinci sute de ani mai veche. Deci ce legătură poate exista între ele?

— Ei bine, am o teorie. Este o idee nebunească, dar răspunde cel puţin la una dintre întrebările tale.

— Ia încearcă-mă.

— În primul rând, trebuie să ne întoarcem înapoi în 1244 şi la sfârşitul asediului de la Montségur, când garnizoana fortăreţei s-a predat în cele din urmă. Fusese un asediu lung şi dificil, dar, judecând realist, nu putea avea decât un singur rezultat şi toată lumea îl ştia. La 1 martie în acel an, copleşiţi şi

rămânând fără apă şi mâncare, în cele din urmă, asediaţii au capitulat. Acest asediu ţinuse ocupat timp de câteva luni un mare număr de soldaţi şi presupusese costuri enorme pentru cruciaţi. În plus, papa iniţiase cruciada albigensiană cu intenţia clară de a distruge complet erezia catară şi se ştia că în fortăreaţă se refugiaseră în jur de două sute de parfaits. În aproape orice alt caz, apărătorii oraşelor şi castelelor capturate de cruciaţi au fost măcelăriţi fără milă. Deci, ce condiţii crezi că au propus cruciaţii?

— Probabil, să aleagă între decapitare, spânzurare sau ardere pe rug.

— Exact, spuse Angela. Asta este mai mult sau mai puţin ce ar fi ghicit orice observator imparţial. Ai vrea să ştii ce condiţii au oferit de fapt?

— Mai rele decât astea?

Angela clătină din cap şi se uită din nou în carneţel.

— Ascultă aici. În primul rând, soldaţilor – adică soldaţilor mercenari şi altor angajaţi din garnizoana din Montségur – li se permitea să plece cu toate bunurile şi armele lor şi erau iertaţi pentru rolul avut în apărarea garnizoanei.

— Bine, zise Bronson calm, presupun că ei nu erau eretici. Vreau să spun, nu erau catari, doar oameni angajaţi de ei?

— Sunt de acord, rosti Angela. Ai auzit vreodată de un loc numit Bram?

— Nu.

— A fost o altă fortăreaţă catară care a capitulat în 1210, după un asediu de trei zile, dar nu este nimic semnificativ în asta. Dar, curând după aceea, când cruciaţii conduşi de Simon de Montfort au încercat să…

— Simon care? întrebă Bronson.

— Simon de Montfort. A fost comandantul cruciaţilor în acea perioadă şi a încercat să captureze cele patru castele de la Lastours, la nord de Carcassonne, dar a întâmpinat o rezistenţă înverşunată. Pentru a-i convinge pe asediaţi să renunţe la luptă, oamenii lui Simon au luat o sută de prizonieri din cei pe care i-au capturat la Bram şi le-au tăiat buzele, nasurile şi urechile. Apoi, le-au scos ochii, cu excepţia unuia singur, pe care l-au

lăsat cu un singur ochi, astfel încât să-i poată conduce pe ceilalţi într-o paradă însângerată prin faţa castelelor.

— Dumnezeule! şopti Bronson. A funcţionat tactica?

— Bineînţeles că nu. Doar i-a îndârjit pe asediaţi să lupte în continuare pentru a evita să aibă aceeaşi soartă. Castelele au căzut, dar nu mai devreme de un an. Asta e numai un exemplu de „milă a lui Dumnezeu", aşa cum a fost interpretată în timpul cruciadei albigensiene.

— Sau masacrul de la Beziers, unde aproximativ douăzeci de mii de bărbaţi, femei şi copii au fost măcelăriţi în numele aceluiaşi Dumnezeu şi a milei creştine. Înainte de atac, episcopul Arnauld Armaury, delegatul papal şi reprezentantul personal al papei, a fost întrebat de cruciaţi cum îi puteau identifica pe eretici, deoarece credeau că în oraş erau cam cinci sute de catari. Replica lui în latină a fost consemnată: *Coedite eos. Novit enim Dominus qui sunt eius* care se poate traduce ca: „Omorâţi-i pe toţi. Dumnezeu îi va cunoaşte pe ai lui". Şi exact aşa au făcut.

— Nu ştiam nimic de toate astea, spuse Bronson. Este de necrezut. Oricum, să revenim la Montségur. Cruciaţii au fost îngăduitori cu soldaţii, dar bănuiesc că nu şi cu catarii.

— Greşit din nou. Catarilor li s-a spus că, dacă renunţă la convingerile lor şi îşi mărturisesc păcatele în faţa Inchiziţiei, sunt lăsaţi să plece cu toate lucrurile lor.

— Cu alte cuvinte, interveni Bronson, atât soldaţilor, cât şi catarilor li se ofereau permise de „ieşire din închisoare". Dar de ce?

— Încă n-ai auzit ce e mai bun. Prima anomalie a fost reprezentată de condiţiile îngăduitoare de predare. Asediaţii au cerut un armistiţiu de două săptămâni pentru a se gândi la termenii de predare – termeni care, dacă ar fi fost acceptaţi, i-ar fi permis întregii garnizoane să plece nevătămată. Asta e cea de-a doua anomalie: ai fi crezut că nu ar fi avut nevoie mai mult de două minute să accepte, nu de două săptămâni. Oricum, în mod, surprinzător, cruciaţii au fost de acord.

Făcu o pauză.

— Aici devine de-a dreptul ciudat. Când a expirat armistiţiul,

la 15 martie, nu numai că acei *parfaits* au refuzat oferta de predare în mod clar, dar cel puţin douăzeci de asediaţi care nu erau catari au ales să depună jurământul catar – *consolamentum.*

— Care îi condamna la o moarte sigură şi oribil de dureroasă.

— Deşi ar fi putut să plece, ei au ales moartea?

— Da. În zorii zilei de 16 martie 1244, peste două sute catari au fost scoşi din fortăreaţă şi escortaţi la poalele muntelui. Acolo, au fost aruncaţi pe rugul construit în grabă şi arşi de vii. Niciunul nu şi-a mărturisit erezia, în ciuda faptului că li s-au oferit toate posibilităţile de a o face.

Bronson rămase tăcut pentru câteva momente.

— Asta nu are niciun înţeles. De ce ar fi respins termenii capitulării după ce au cerut două săptămâni de gândire? Şi, mai ales, de ce catarii şi, din câte spui tu, şi douăzeci de oameni care nu erau catari se hotărăsc să se ducă spre moarte în flăcări, în loc să plece pur şi simplu?

— Asta e partea interesantă. Merită subliniat că, şi atunci când erau legaţi pe rug, ereticilor li s-a oferit o ultimă şansă să se dezică.

— Şi ar fi putut pleca? întrebă Bronson.

— Nu, atunci nu. Dar, aşa cum am zis mai devreme, ar fi fost strangulaţi ca un act de milă, în loc să fie arşi de vii. Deci ce i-a făcut pe catari atât de siguri de credinţa lor, încât să fie pregătiţi să moară în cel mai dureros mod cu putinţă, în loc să o respingă?

Bronson îşi frecă barba.

— Trebuie să fi avut un motiv al dracului de bun.

— Este o poveste cunoscută – am găsit referinţe despre ea, şi pe internet, şi în cărţile pe care le-am studiat, care sugerează că exista un motiv clar pentru întârzierea catarilor de a accepta sau respinge termenii de capitulare şi pentru decizia lor de a pieri în flăcări. Îşi protejau comoara.

Bronson se uită la Angela ca să vadă dacă era serioasă, dar expresia ei rămăsese neclintită.

— Comoara? Dar cum era posibil ca moartea în foc a două sute de catari să protejeze o comoară?

— Cred, şi asta e chiar o bănuială, că aceşti catari erau pregătiţi să se sacrifice pentru a crea o diversiune. S-au gândit că, dacă mor în flăcări, cruciaţii ar fi supravegheat cu mai puţină atenţie Montségur, iar asta le-ar fi permis câtorva dintre ei să scape cu cele mai preţioase lucruri pe care le aveau. Nu cred că vorbim de o comoară în adevăratul sens al cuvântului. Nu aur, nu bijuterii, nimic de genul ăsta. Cred că această comoară era o relicvă religioasă, un obiect de o provenienţă de netăgăduit, care dovedea veridicitatea religiei catare dincolo de orice îndoială. Asta ar putea fi destul nu numai pentru a-i convinge pe membrii dedicaţi ordinului să moară de mâna cruciaţilor, dar şi pentru a-i convinge pe douăzeci de mercenari să li se alăture.

— Deci, la urma urmei, comoara nu era o comoară în adevăratul sens al cuvântului, interveni Bronson. Era probabil fără nicio valoare intrinsecă – doar o bucată veche de pergament sau ceva de genul ăsta –, dar nepreţuită pentru ceea ce dovedea?

— Exact.

— Dar ce ar putea fi?

— E imposibil să spunem cu certitudine, dar putem bănui anumite lucruri despre ea din ceea ce ştim. Dacă sursele pe care le-am cercetat au dreptate, cândva, în timpul ultimei nopţi la Montségur, în timp ce flăcările uriaşului rug de la poalele muntelui se stingeau transformându-se într-o tristă vâlvătaie roşie, ultimii patru *parfaits* au scăpat. Membrii garnizoanei îi ascunseseră în fortăreaţă şi au ales o cale extrem de riscantă, dar aproape nedetectabilă de a evada, folosind frânghii pentru a cobori pe partea abruptă din vestul muntelui.

— Şi-au asumat riscul ăsta deoarece duceau cu ei comoara catarilor. Au ajuns la poalele muntelui şi au dispărut în noapte şi din paginile de istorie. Nimeni nu ştie ce duceau cu ei, unde s-au dus sau ce li s-a întâmplat. Dacă este ceva adevăr în povestea asta, atunci există două lucruri care merită evidenţiate. În primul rând, indiferent ce conţinea „comoara”, aceasta trebuie să fi fost mică şi nu prea grea, altfel cei patru bărbaţi n-ar fi putut-o căra în timpul coborârii periculoase. În al

doilea rând, trebuie să fi fost un obiect, nu doar cunoştinţe, pentru că altfel cei patru *parfaits* s-ar fi putut deghiza în soldaţi sau servitori şi ar fi putut părăsi fortăreaţa cu soldaţii, în ziua următoare. Acestea sunt simple presupuneri, care nu pot fi susţinute nici de cea mai mică dovadă, dar furnizează o explicaţie plauzibilă pentru ceea ce s-a întâmplat când s-a terminat asediul de la Montségur. Dar ce s-a petrecut după aceea pe munte există în analele istoriei. După ce fortăreaţa a fost părăsită, cruciaţii, acţionând conform instrucţiunilor precise date de papă, au dărâmată-o într-o încercare disperată de a găsi obiectul numit „comoară". Dar, indiferent ce căutau, în mod sigur, nu au găsit, deoarece literalmente au dezmembrat castelul piatră cu piatră. Nu toată lumea ştie că citadela care acum poate fi la Montségur a fost de fapt ridicată la începutul secolului al XVII-lea şi în acel loc nu mai există nicio rămăşiţă din castelul catar original. În următoarea jumătate de secol, Roma a ordonat ca toate urmele ereziei catare să fie eliminate din locul respectiv. Continuând să-i execute pe toţi *parfaits* care le cădeau în mână, cruciaţii şi-au continuat cercetările pentru a găsi acel ceva ţinut în secret la Montségur, dar fără rezultat. În cele din urmă, amintirea „comorii catarilor" s-a pierdut în negura istoriei. Asta este povestea aşa cum o cunoaştem astăzi: un amestec de fapte istorice, zvonuri şi presupuneri.

— Dar ce dracu' are asta de-a face cu casa unei ferme vechi de şase sute de ani de pe un deal din Italia? întrebă Bronson dând din mână plin de frustrare.

— Totul este în inscripţie, explică Angela. Prima strofa din poemul occitan poate fi interpretată ca fiind o trimitere precisă la sfârșitul asediului.

Citi de pe carneţelul ei traducerea versurilor făcută de Goldman:

> Din muntele sigur a coborât adevărul
> Abandonat de toţi cei care salvează binele
> Flăcările purificatoare înăbuşă numai carnea,
> Iar spiritele pure planează deasupra rugului
> Pentru ca adevărul puternic ca piatra pe veci să îl

îndure.

— Cel de-al doilea vers ar putea descrie capitularea garnizoanei de la Montségur, iar cel de-al treilea şi al patrulea s-ar putea referi la execuţia în masă a catarilor care au fost arşi de vii. Dar cred că expresiile „a coborât adevărul” şi „pentru ca adevărul puternic ca piatra pe veci să îl îndure” se referă la scăparea celor patru *parfaits* rămaşi, ducând cu ei vreun document sau vreo relicvă pe care se bazează miezul credinţei lor – „adevărul de netăgăduit”. Indiferent ce-o fi fost acel obiect, era atât de convingător în implicaţiile lui, încât catarii au preferat să moară pe rug decât să renunţe la convingerile lor.

— Iar cea de-a doua strofa? vru să ştie Bronson.

— Aceasta e la fel de interesantă şi, din nou, câteva versuri par să se refere la catari.

Citi versurile cu voce tare:

> Aici, stejarul şi ulmul descoperă semnul
> Aşa cum e deasupra, aşa e şi dedesubt
> Cuvântul devine perfect
> În potir, totul este fără valoare
> Şi îngrozitor de privit.

— Expresia din al doilea vers era uzuală pentru catari, iar „cuvântul” din cel de-al treilea vers ar putea fi „adevărul” care le ghida aşa-zişilor *parfaits* credinţa. Primul vers nu are nimic de-a face cu catarii, dar cred că referirea la două specii de copaci ar putea indica o ascunzătoare.

— Şi ultimele două versuri? Despre potir?

— Bănuiesc – de fapt, am tot dat cu presupusul, dar acum *chiar* ghicesc – că ei credeau că obiectul a fost ascuns într-un fel de vas, un potir, şi că este periculos.

Bronson reduse viteza. Se apropiau de Vierzon, autostrada se bifurca, iar ei o luară către sud-est, spre Clermont-Ferrand.

— Sugerezi, spuse Bronson, că aceşti catari aveau un fel de relicvă care le-ar fi confirmat credinţa şi care ar fi fost considerată periculoasă de către alte religii? Iar papa a pornit

cruciada pentru a o recupera sau a o distruge?

— Exact. Cruciada albigensiană a fost pornită în 1209 de către papa Inocenţiu al III-lea – şi rar a avut un papă un nume mai nepotrivit.

— Exact. Deci crezi că papa a ştiut de această relicvă şi a crezut că e ascunsă undeva în Montségur? Acesta să fi fost motivul pentru care i-a tratat diferit pe catarii şi pe cei din garnizoana de acolo şi de asta, după masacru, cruciaţii au dărâmat fortăreaţa?

— Da. Iar dacă am interpretat corect aceste versuri, înseamnă că locul unde a fost ascunsă comoara catarilor ar putea să fie casa lui Mark din Italia.

II

Odată întorşi la hotelul de lângă Gatwick, Mandino şi Rogan petrecură câteva ore folosindu-şi laptopurile pentru a studia şirurile de cuvinte căutate din internet café-urile din Cambridge şi care fuseseră interceptate de sistem.

Păreau să fi epuizat toate celelalte opţiuni. Aşteptaseră în faţa clădirii Angelei, dar luminile apartamentului rămăseseră stinse şi nu răspunsese nici la telefon, nici la soneria de la uşă. Casa lui Bronson era la fel de goală, iar Mandino îşi dădu seama că amândoi dispăruseră. Le mai rămăsese numai sistemul de interceptare.

Cea mai mare problemă a lor era volumul imens de informaţii cu care trebuiau să lucreze. Carlotti, adjunctul lui Mandino, care rămăsese în Italia, îi trimisese trei fişiere Excel. Două conţineau căutările făcute din cafenelele despre care credea că fuseseră vizitate de Bronson, în timp ce al treilea, care era şi mult mai mare, conţinea o listă, pe care o ceruse Mandino, a expresiilor căutate în celelalte şase internet-café-uri de pe o rază de opt kilometri.

El şi Rogan cercetară cuvintele despre care ştiau că fuseseră căutate de cei pe care îi urmăreau, inclusiv „LDA”, „consul”, „senator” şi altele. De fiecare dată când dădeau peste ceva, copiau şi următoarele 50 de expresii găsite şi le salvau în fişiere

separate. Ca să facă asta aveau nevoie de mult timp şi îşi dădură seama că nu avansau mai deloc.

— Nu ajungem nicăieri cu asta, rosti Mandino iritat. Ştim deja că Bronson a înţeles ce înseamnă literele suplimentare de pe inscripţia latină. Dar nu am găsit nimic care să se refere la cea de-a doua inscripţie.

Rogan se lăsă pe spate.

— La fel şi aici, răspunse el.

— Cred că trebuie să încercăm să-l prindem pe Bronson, zise Mandino căzând pe gânduri. Mă întreb…

Avea o armă puternică în arsenalul lui. Cartea pe care o păstra în seiful lui din Roma conţinea primele versuri din textul latinesc al relicvei pierdute. Mai important, avea şi câteva pagini, posibil folositoare, care detaliau încercările Vaticanului de a depista de-a lungul timpului locul unde fusese ascuns documentul.

— Casa din Italia, întrebă el întorcându-se spre Rogan. Ai aflat data exactă când a fost construită?

Colegul lui clătină din cap.

— Nu. Am căutat într-un registru de cadastru din Scandriglia şi am găsit câteva înregistrări ale unor vânzări, dar toate sunt foarte recente. Cea mai veche referinţă pe care am putut-o găsi pe o hartă a zonei a fost despre o casă din zona respectivă datată din 1396, deci ştim că această casă este acolo de cel puţin şase sute de ani. Am găsit şi o hartă mai timpurie, din prima jumătate a secolului al XIV-lea pe care *nu* apare nici o clădire în locul ăla. De ce, *capo?*

— Doar o idee, spuse Mandino. Este un paragraf în cartea care mi-a fost dată de Vatican ce conţine o listă cu grupurile care ar fi putut deţine relicva de-a lungul timpului. Candidaţii posibili îi includ pe bogomili, catari şi pe Mani, părintele maniheismului. Acum, continuă Mandino, cred că perioada maniheiştilor şi a bogomililor a fost prea timpurie, dar catarii sunt o posibilitate, deoarece casa aia trebuie să fi fost construită la puţină vreme după terminarea cruciadei albigensiene din secolul al XIV-lea. Mai e ceva. Cruciada aia a fost una dintre cele mai sângeroase din istorie – mii de oameni au fost

executaţi în numele lui Dumnezeu. Justificarea Vaticanului pentru masacre şi pentru jafurile generalizate era hotărârea papei de a scăpa lumea de erezia catarilor. Dar cartea sugerează că motivul adevărat era suspiciunea în creştere a papei că aceşti catari reuşiseră să pună cumva mâna pe *Exomologesis.*

— Pe ce anume?

— Relicva pierdută. Papa Vitalian o numea *Exomologesis de assectator mendax,* care înseamnă „Confesiunea păcatului de către discipolul fals", dar, în cele din urmă, a devenit cunoscută în interiorul Vaticanului numai ca *Exomologesis.*

— De ce se crede că aceia care au găsit-o au fost catarii?

— Pentru că aceşti catari se opuneau în mod implacabil Romei şi Bisericii Catolice, iar Vaticanul credea că aveau un document de netăgăduit care justifica opoziţia lor. *Exomologesis* s-ar fi potrivit foarte bine. Cruciada albigensiană a avut succes numai pe jumătate. Biserica a reuşit să-i elimine ca mişcare religioasă, dar nu a găsit niciodată relicva. Din ce am citit, cruciaţii au fost aproape de recuperarea ei la Montségur, dar le-a scăpat printre degete. Acum, continuă Mandino, uitându-ne la date – care se pare că se potrivesc –, mă întreb dacă un catar a pus cea de-a doua inscripţie în casa din Italia sau poate chiar el a construit casa. Ştim ce ne-a spus Hampton, că versurile au fost scrise în occitană. De ce nu încerci să cauţi cuvinte ca „Montségur", „catar" şi „occitană", iar eu, expresii catare.

Mandino se conectă la internet şi identifică rapid o duzină de texte occitane cu traducerile lor în engleză, dar îşi îndreptă atenţia asupra căutărilor înregistrate de sistemul de supraveghere. Găsi aproape imediat două piste.

— Da, răsuflă el cu putere. Iată! Bronson, sau cineva de la cafeneaua aia, a căutat „perfect" şi apoi expresii ca „Aşa cum e deasupra, aşa e şi dedesubt". Voi încerca doar „Montségur".

Nu a găsit nicio potrivire, dar „muntele sigur" da, iar când a verificat, Mandino a descoperit că toate cele trei căutări îşi aveau originea într-un singur calculator aflat în cea de-a doua cafenea pe care bănuia că o vizitase Bronson în Cambridge.

— Ăsta e şpilul, spuse el şi Rogan se aplecă să vadă ecranul laptopului. Cea de-a treia expresie pe care a căutat-o este o

propoziţie completă: „Din muntele sigur a coborât adevărul”. Sunt convins că se referă la sfârşitul asediului de la Montségur şi înseamnă totodată că acei catari aveau *Exomologesis* – „adevărul” lor – şi că au reuşit să-l scoată din fortăreaţă.

— Toate căutările sunt în engleză, sublinie Rogan.

— Ştiu, aprobă Mandino, ceea ce înseamnă că Bronson a obţinut de la Goldman o traducere a inscripţiei aproape imediat după întoarcerea lui în Marea Britanie. Dacă Goldman nu ar fi fost lovit de un taxi, ar fi trebuit oricum să-l omorâm.

Mai căutară timp de o jumătate de oră, dar nu mai găsiră nimic demn de interes.

— Şi acum ce facem, *capo?*

— Avem două posibilităţi. Fie îl găsim pe Bronson cât mai repede cu putinţă – ceea ce nu pare probabil –, fie ne întoarcem în Italia şi aşteptăm să apară şi să înceapă să sape în grădină sau să caute oriunde crede el că este ascuns *Exomologesis*.

— Mă duc să rezerv biletele, zise Rogan întorcându-se la laptop.

III

— Glumeşti! spuse Bronson.

— Nu, ripostă Angela. Uită-te la date. Mi-ai zis că reşedinţa familia Hampton a fost construită cândva pe la mijlocul secolului al XIV-lea. Asta înseamnă în jur de o sută de ani după căderea Montségurului şi cam douăzeci şi cinci de ani după executarea ultimului catar *parfait* cunoscut.

— Odată ce au ajuns în Italia, prioritatea lor a fost să ascundă „comoara” – „adevărul” pe care reuşiseră să îl scoată din Montségur la terminarea asediului – într-un loc sigur. Aveau nevoie de o ascunzătoare permanentă, un loc care să reziste, nu doar o groapă în pământ pe undeva. Cred că s-au hotărât să ascundă relicva într-un loc permanent sau într-unul cât mai sigur, iar o alegere evidentă ar fi fost o casă solidă, probabil în fundaţii, astfel încât modificările făcute ulterior construcţiei să nu ducă la descoperirea ei. Dar nici nu ar fi vrut să o îngroape undeva de unde să nu poată fi recuperată,

deoarece era cel mai important document pe care îl aveau şi sigur sperau că religia lor va reînvia într-o zi. Aşa că, indiferent cine a ascuns relicva, a lăsat un semn, un indiciu de vreun fel, astfel încât, mai târziu, cineva care înţelege religia catarilor să fie capabil să descifreze mesajul codat ca să-l recupereze. Dacă am dreptate, atunci acesta era scopul inscripţiei occitane.

Bronson îşi mută atenţia de la autostrada dreaptă din faţă la fosta lui soţie. Obrajii îi erau îmbujoraţi de entuziasmul descoperirii. Cu toate că avusese întotdeauna un respect enorm pentru capacitatea ei analitică şi pentru expertiza ei profesională, felul în care disecase problema şi ajunsese la o soluţie de o logică desăvârşită, deşi incredibilă, îl uimise.

— OK, Angela, zise el, ce spui are sens. Tot ce spui tu are întotdeauna sens. Dar care sunt şansele ca a doua casă a familiei Hampton, cea din Italia, să fie locaţia aleasă? Nu ştiu, pare cumva improbabil.

— Dar comorile – comorile adevărate – apar tot timpul şi adesea în cele mai neaşteptate locuri. Uită-te la Mildenhall Hoard. În 1942, un plugar a găsit în mijlocul unui câmp din estul Angliei cea mai mare colecţie de argint roman descoperită vreodată. Cât de improbabil este asta? Ce altă explicaţie poţi avea pentru piatra gravată? Datele se potrivesc bine. Piatra pare să aibă origine catară şi a fost în casă încă de la construcţie. Faptul că inscripţia e scrisă în occitană creează o legătură cu Languedoc, iar însuşi conţinutul versurilor are sens numai dacă îi înţelegi pe catari. Există şi o probabilitate mare ca acea „comoară” catară să fi fost scoasă din Montségur. Dacă e aşa, trebuie să fie ascunsă undeva. De ce nu în casa aia?

18

I

— În sfârşit, şopti Bronson în timp ce trăgea Renaultul Espace pe aleea pietruită a Villei Rosa.

Era trecut bine de miezul nopţii, iar ei erau pe drum de la 8 dimineaţa.

Opri motorul şi, pentru câteva momente, se relaxară în linişte, nemişcaţi.

— Ai de gând să o laşi aici? întrebă Angela.

— N-am de ales. Mark a încuiat garajul înainte de a pleca la înmormântare, deci cheile sunt probabil undeva în apartamentul lui din Ilford.

— Cheile casei? *Ai* cheile casei, sper.

— Nu, nu le am, dar asta n-ar trebui să fie o problemă. Mark păstra întotdeauna un rând de chei de rezervă în afara casei. Dacă nu sunt acolo, va trebui să intru prin efracţie.

Bronson ocoli casa, folosind lanterna de la breloc pentru a vedea pe unde merge. Cam la jumătatea drumului pe lângă zid era un pietroi maro-deschis şi, chiar în dreapta lui, ceva ce părea a fi o piatră ovală, mai mică, de culoare cenuşie. Bronson luă de jos piatra falsă, o întoarse, trase capacul şi o scutură până ce căzu cheia de la intrare. Se duse înapoi la uşa din faţă şi o descuie.

— Vrei să bei ceva? întrebă el în timp ce punea bagajele jos, în hol. Scotch sau brandy? S-ar putea să te ajute să dormi.

Angela clătină din cap.

— Tot ce-mi trebuie ca să dorm în seara asta e un pat.

— Ascultă, spuse Bronson. Sunt îngrijorat din cauza oamenilor care ne caută. Cred că, din motive de siguranţă, ar trebui să dormi în aceeaşi cameră cu mine, câtă vreme stăm aici. Există o cameră de oaspeţi cu două paturi, sus, în capul scărilor, la dreapta. Cred că ar trebui s-o folosim.

Angela se uită la el câteva secunde.

— Avem o relaţie profesională, nu-i aşa? N-ai de gând să te strecori în patul meu, nu?

— Nu, zise Bronson pe un ton aproape convingător. Cred că ar trebui să fim împreună în cazul în care oamenii ăia se întorc.

— Bine, cât timp păstrăm o relaţie pur profesională.

— Plec numai ca să verific dacă toate ferestrele şi uşile sunt închise, apoi urc înapoi, spuse Bronson închizând uşa din faţă.

I se părea ciudat să fie aici, când atât Mark, cât şi Jackie erau morţi. Simţi un val de emoţie, un sentiment de pierdere şi de regret că nu îşi mai vedea prietenii niciodată, dar îl înăbuşi cu fermitate. Va fi vreme pentru durere când toate astea se vor fi terminat. Pentru moment, trebuia să rezolve situaţia.

*

Bronson se trezi după 10 dimineaţa, se uită la Angela, care încă dormea profund în celălalt pat de o persoană, îşi puse un halat pe care îl găsise în baie şi cobori în bucătărie, să facă micul dejun. Reuşise să fiarbă un ibric de cafea, să găsească jumătate de franzelă în frigider din care prăjise două felii de pâine până aproape le arse când Angela apăru în pragul uşii.

— Bună dimineaţa, spuse ea frecându-se la ochi. Văd că încă arzi pâinea.

— În apărarea mea, răspunse Bronson, pâinea era îngheţată şi nu sunt obişnuit cu prăjitorul de pâine.

— Scuze, scuze! Angela merse spre prăjitor şi se uită la cele două felii. De fapt, nu sunt prea rele. O să le iau eu pe astea şi poţi să arzi altele pentru tine.

— Cafea?

— Trebuie să întrebi? Bineînţeles că vreau cafea.

O jumătate de oră mai târziu, erau îmbrăcaţi de oraş şi stăteau în bucătărie. În afară de dormitoare, bucătăria era singurul loc unde mobila nu era acoperită de cearşafuri împotriva prafului. Bronson puse pe masă traducerea inscripţiei în occitană.

— Înainte de a începe să ne uităm la asta, pot să văd cele două pietre gravate? întrebă Angela.

— Desigur, răspunse Bronson şi îi arătă drumul spre salon.

Trase o scară până la şemineu, iar Angela se urcă să examineze inscripţia în latină. Îşi trecu degetele cu un fel de reverenţă peste literele gravate.

— Am avut întotdeauna un sentiment ciudat ori de câte ori am atins ceva aşa de vechi ca asta, zise ea. Vreau să spun că, atunci când conştientizezi că omul care a gravat piatra asta a trăit cu un mileniu şi jumătate înaintea lui Shakespeare, înţelegi cu adevărat ce înseamnă trecerea timpului.

Aruncă inscripţiei o ultimă privire, apoi se dădu jos de pe scară.

— Iar a doua piatră era exact în spatele acesteia, dar în sufragerie? întrebă.

— *Era,* da, răspunse Bronson conducând-o, dar oaspeţii noştri neinvitaţi au scos-o.

Arătă spre gaura mai mult sau mai puţin pătrată din peretele camerei şi către resturile rămase pe podea în urma procesului de îndepărtare.

— Au luat-o ca să încerce să reconstruiască inscripţia pe care ai şters-o?

— Cred că da. Este singura explicaţie care are sens.

Angela dădu din cap.

— Bine. De unde începem?

— Ei, indiciul cel mai evident este primul vers din strofa a doua a inscripţiei: „Aici, stejarul şi ulmul descoperă semnul". Asta ar putea să însemne că obiectul ascuns se află într-un crâng sau într-o pădure, locul fiind indicat prin două specii diferite de copaci, dar există o problemă evidentă…

— Corect, spuse Angela. Versul a fost scris probabil acum aproximativ şase sute cincizeci de ani. Stejarul este o specie care trăieşte mult, cred că poate supravieţui în jur de cinci sute de ani, dar ulmul, chiar dacă nu se îmbolnăveşte de boala ulmului olandez, nu rezistă decât cel mult jumătate din această perioadă. Deci, chiar dacă acest vers se referă la doi puieţi, aceştia nu ar fi rezistat până acum.

— Ce-ar fi să presupunem că autorul acestei strofe se aştepta ca obiectul să fie descoperit la puţină vreme după aceea, să zicem, în câţiva ani?

Angela clătină din cap hotărâtă.

— Nu, nu cred. Prigonirea catarilor de către papă era aşa de aprigă, încât nu exista nicio şansă ca religia lor să supravieţuiască altfel decât ca o mişcare ascunsă, subterană. Indiferent cine a scris acest vers, a anticipat o aşteptare lungă înainte ca mişcarea să aibă vreo şansă de a renaşte.

— În orice caz, versul e prea vag. Să presupunem că pe dealul de lângă casă exista un loc cu stejari lângă un pâlc de ulmi. Unde ai începe să sapi? Şi, nu uita, versul spune „stejar şi ulm”, nu „stejari şi ulmi”. Jeremy a fost destul de clar în această privinţă. Putem să aruncăm o privire afară dacă vrei, dar cred că doar ne-am pierde timpul. Versul se referă la ceva fabricat din stejar şi din ulm care exista deja în momentul când a fost scris.

Bronson făcu un gest larg cu mâna, cuprinzând întreaga casă.

— Casa este construită din lemn şi piatră. E plină cu mobilă din lemn şi ştiu că familia Hampton a moştenit o mare parte din ea când a cumpărat proprietatea, parţial din cauza faptului că unele piese erau prea grele pentru a fi mutate.

— Deci undeva în casă există un cufăr sau o altă piesă de mobilier făcută din stejar şi din ulm şi vom găsi pe ea sau în ea un indiciu. Poate o altă strofa sau o hartă, sau ceva de genul ăsta.

Casa avea un pod care se întindea pe toată lungimea ei. Bronson găsi o lanternă mare şi urcară scările. La prima vedere, podul părea aproape gol, dar, după ce începură să caute, deveni clar că, deşi printre resturile inevitabile care se acumulează în casele vechi, cum ar fi cutii goale de carton, valize rupte, haine nefolosite, pantofi vechi şi o colecţie impresionantă de pânze de păianjen, erau şi multe obiecte din lemn care trebuiau examinate. Erau cutii mari şi mici, unele cu capace, altele fără, bucăţi şi piese de mobilier stricate şi chiar nişte bârne de cherestea rămase probabil de la construcţiile care nu mai fuseseră finalizate.

După aproape două ore terminaseră de verificat tot. Erau amândoi acoperiţi de praf şi aveau mâinile murdare şi pânze de păianjen în păr. Nu găsiseră absolut nimic.

— Crezi că e suficient? întrebă Bronson.

Angela aruncă o ultimă privire prin pod înainte de a încuviinţa.

— Da. Hai să mergem să ne spălăm şi să bem ceva. De fapt, deşi ştiu că e devreme, hai să mâncăm de prânz. Cel puţin s-a terminat cea mai neplăcută căutare.

Bronson clătină din cap.

— Nu uita că în casă sunt şi pivniţe. Asta înseamnă şobolani şi şoareci, dar şi păianjeni.

— Tu chiar ştii cum să faci o fată să se simtă bine, nu-i aşa? Gândeşte pozitiv – poate că vom găsi indiciul înainte de a fi nevoiţi să coborâm acolo.

Cercetarea dormitoarelor nu le-a luat atât de mult timp cât ar fi crezut Bronson, deoarece nu erau multe de verificat. Verificară cutii, dulapuri şi paturi care fuseseră moştenite odată cu achiziţionarea proprietăţii, multe dintre ele făcute din stejar, dar, în ciuda faptului că le goliseră pe toate, nu găsiră nimic care să nu fi aparţinut soţilor Hampton. Nu exista niciun indiciu că vreo piesă de mobilier era confecţionată din două tipuri de esenţe, cu excepţia a trei dulapuri independente care aveau un ornament incrustat al cărui lemn nu era în mod sigur ulm. Bronson credea că părea mai degrabă cireş.

— Nu e uşor, remarcă el punând la loc un morman de lenjerie de pat într-un cufăr mare de la capătul patului dintr-unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi.

— Nici nu m-am aşteptat să fie. Obiectul ăsta a fost ascuns peste şase sute de ani de oameni urmăriţi prin jumătate de Europă de armate de cruciaţi care nu voiau nimic altceva decât să-i ardă de vii. Când au ascuns relicva, ştiau exact ce fac şi, cu certitudine, s-au asigurat că nu va fi găsită din întâmplare. Să fim realişti: s-ar putea să n-o găsim nici noi.

Bronson suspină, se duse într-un colţ al camerei şi deschise capacul unui alt mic cufăr construit, ca multe altele la care se uitaseră, din stejar. În vreme ce se apleca pentru a se uita înăuntru, îi veni o idee.

— Stai puţin, spuse el. Cred că suntem pe un drum greşit.

— Ce vrei să zici?

— Gândeşte-te din nou la inscripţia occitană. Ce spune de fapt versul?

— Ştii ce spune: „Aici, stejarul şi ulmul descoperă semnul”.

— Am presupus că strofa ne zice să găsim un obiect făcut din stejar şi din ulm şi că vom găsi un cufăr sau orice altceva cu capac realizat din cele două feluri de lemn şi că, atunci când îl vom deschide, vom găsi înăuntru o hartă sau nişte indicaţii.

Angela se aşeză pe podea, lângă el.

— Dar, în cazul în care catarii ar fi procedat aşa, atunci sigur cineva ar fi găsit relicva până acum. Relicva era de o importanţă crucială pentru catari, nu? Aşa că, dacă doar gravau o hartă sau altceva în interiorul unui cufăr sau al unui dulap, cum puteau fi siguri că nu va vinde sau nu va distruge cineva acel obiect pentru lemn de foc, de-a lungul câtorva ani sau câtorva secole? Dacă s-ar fi întâmplat asta, atunci secretul lor ar fi fost pierdut pe veci. Iar în cazul în care proprietatea ar fi fost vreodată călcată de cruciaţi, catarii nu ar fi vrut să existe niciun indiciu vizibil sau evident. Cu certitudine, piatra inscripţionată a fost acoperită cu un lambriu sau chiar cu ipsos şi, chiar dacă ar fi fost descoperită, cruciaţii ar fi putut-o considera o lamentaţie a catarilor pentru moartea lui… cum îl chema pe bărbatul ăla?

— Guillaume Bélibaste, răspunse Angela automat. Ce sugerezi?

— Este posibil ca indiciul sau ce-o fi să nu se găsească pe o fragilă piesă de mobilier. Cred că o să-l găsim încastrat într-un element din construcţia casei. Ar trebui să ne uităm la grinzi, la elementele de susţinere, la podele. Ar trebui să studiem materialele – piesele din lemn – pe care le-au folosit catarii când au clădit acest loc.

Angela încuviinţă ezitând.

— Ştii, spuse ea rar, asta ar putea fi cea mai inteligentă sugestie pe care ai făcut-o de când am început treaba asta. OK, să uităm de mobilă. Să începem cu tavanul.

Construcţia casei era tipică pentru clădirile din vremea aceea. Scânduri groase de lemn se sprijineau pe grinzi uriaşe, cu extremităţile introduse în găuri făcute în pereţii externi

solizi, construiţi din piatră, formând astfel podelele, inclusiv pe cea a podului. Bârnele de pe acoperiş erau aproape la fel de solide ca şi grinzile, fiind acoperite de plăci groase de teracotă: era clar că acea clădire fusese construită ca să reziste. Lemnul se înnegrise odată cu trecerea timpului şi din cauza fumului de la cele două guri de şemineuri, iar podelele fuseseră lustruite de perindarea unui infinit număr de paşi de-a lungul secolelor, fiind acum acoperite de nişte carpete uşoare.

— Podelele ar putea fi confecţionate şi din stejar, şi din ulm, sugeră Bronson.

Luară din nou la verificat toată casa, începând cu podul. Toate duşumelele păreau făcute din acelaşi lemn maro-închis, vopsit şi lăcuit, şi care lui Bronson nu i se părea nici stejar, nici ulm.

Verificară întâi primul dormitor pentru oaspeţi, apoi pe al doilea: nimic. În dormitorul principal, cea mai mare parte din podea era acoperită de uriaşul pat cu baldachin achiziţionat odată cu casa şi care domina încăperea. Cercetară bucata de podea vizibilă, dar fără rezultat. Apoi, Bronson verifică patul în întregime.

Era un pat dublu, mare, cu o bază sculptată de lemn. În fiecare colţ era câte un stâlp de lemn maro-închis, conic şi canelat, şi care se termina într-un baldachin aproape de tavan, drapat cu un material greu, roşu-închis, după toate aparenţele, brocart. Cearşafurile fuseseră scoase, iar cele două saltele de aproape un metru grosime stăteau pe baza solidă de lemn. Ar fi fost nevoie de cel puţin patru sau cinci bărbaţi puternici ca să-l mute din loc.

— Cum dracu' îl mutăm? întrebă Angela.

— Nu-l mutăm. Mă bag eu sub el şi arunc o privire. Dă-mi, te rog, o lanternă.

— Ai găsit ceva? întrebă Angela la câteva minute după ce Bronson se vârâse sub pat.

— Foarte mult praf şi asta e tot până acum. Nu, nu e nimic aici…

Vocea îi deveni mai slabă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— E ceva aici care arată ca un cerculeţ pe una dintre scânduri. Ar putea fi un nod, dar este primul lucru neobişnuit pe care îl văd pe podea. Am nevoie…

— Ce? Ce vrei?

Vocea Angelei suna din ce în ce mai entuziasmată.

— Un cuţit, cred, dar nu un cuţit de bucătărie. Am nevoie de ceva cu lamă puternică. Uită-te în cutia cu unelte a lui Mark – este sub chiuveta din bucătărie. Vezi dacă poţi găsi un briceag sau ceva de genul ăsta. Dacă o să râcâi vopseaua şi lacul, atunci o să pot să spun dacă acest cerc face parte din structura lemnului sau e altceva.

— Imediat.

Bronson o auzi ieşind din cameră şi coborând scările. Se întoarse câteva minute mai târziu, aducând cu ea un briceag cu piedică şi cu o lamă groasă. Se aplecă şi i-l dădu sub pat.

— Mulţumesc, e perfect. Acum, adăugă el, poţi să îmi ţii lanterna? îndreapt-o spre mâna mea stângă.

Desfăcu lama cuţitului, o trase uşor şi începu să râcâie vopseaua.

După câteva minute, Bronson reuşise să îndepărteze câteva dintre numeroasele straturi care acopereau lemnul, dar, din cauza unghiului oblic în care bătea lumina lanternei, nu putea să vadă bine ce descoperise.

— Dă-mi mie lanterna, te rog, spuse el.

Angela i-o înmână.

— Ce e? întrebă impacientată.

— Nu e un nod din structura lemnului, zise Bronson cu o voce plină de entuziasm.

— Nu e un nod?

— Nu. Este un fel de inserţie în scândură. Arată ca două semicercuri din două tipuri diferite de lemn.

Făcu o pauză lungă.

— Iar unul pare din stejar.

II

Bronson se întinse sub pat, uitându-se la cerculeţul de lemn

pe care îl dezvelise. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să marcheze locul. Înfipse lama briceagului în mijlocul cercului din lemn şi îl folosi ca punct de reper pentru a-i măsura poziţia exactă faţă de pereţii dormitorului.

— Nu sunt sigură cât ne ajută asta, zise Angela în vreme ce Bronson nota numerele într-un carneţel. Această podea este făcută din scânduri puse peste grinzi, aşa că nu poate fi nimic ascuns sub ele pentru că pur şi simplu nu există loc dedesubt. Dacă mergem jos în sufragerie vom putea vedea grinzile şi partea inferioară a podelei.

— Ştiu asta, spuse Bronson. Dar cercul de lemn trebuie să fi fost pus aici intenţionat. Trebuie să însemne ceva, altfel de ce s-ar fi obosit să-l facă şi să-l pună într-un loc practic inaccesibil?

— Ai dreptate… aşteaptă puţin. Vocea i se entuziasmă. Aduţi aminte versul al doilea din inscripţia occitană: „Aşa cum e deasupra, aşa e şi dedesubt”. Să presupunem că acel cerc pe care l-ai descoperit a avut rolul unui semn care indică spre ceva din sufragerie. Un semn pe tavan care de fapt semnalează ceva ascuns sub podeaua acelei camere?

— Dumnezeule, Angela, cât mă bucur că eşti aici. Dacă eram singur, încă aş fi băut cafea în bucătărie şi aş fi mâncat pâine prăjită arsă.

Coborâră repede scările în sufragerie. Îşi scoase carneţelul şi o ruletă de oţel şi începu să caute poziţia exactă de sub cercul de lemn. După ce o localizară mai mult sau mai puţin exact, se aşezară unul lângă altul şi începură să studieze cu atenţie lemnul tavanului.

În mare, măsurătorile lui Bronson indicau unde ar fi trebuit să se afle partea de dedesubt a cercului, dar nici el, nici Angela nu o putură identifica. Scândurile tavanului aveau o culoare maro-închis uniformă, fiind rezultatul nenumăratelor vopsiri şi lăcuiri efectuate de-a lungul timpului.

— Eşti sigur că asta e poziţia corectă? întrebă Angela. Nu văd nimic.

— Nici eu, răspunse Bronson iritat. Dar acesta-i locul indicat de măsurători. Am verificat de două ori.

Îşi lungiră gâturile, uitându-se concentraţi la tavan.

— Aici, rosti Bronson în cele din urmă, arătând cu degetul. Cred că văd un semn circular pe scândura aia. Trebuie să mă urc mai aproape ca să fiu sigur.

Pata pe care credea Bronson că o văzuse era exact deasupra mesei din sufragerie. Folosind unul dintre scaune, se căţără pe ea. Tavanul din lemn era încă destul de sus deasupra capului lui, dar putea distruge semnul mult mai clar.

— Ei, ce crezi? întrebă Angela. Asta e?

Bronson nu răspunse imediat.

— Cred că da. În mod clar, este un semn circular pe scândură şi e prea uniform ca să fie natural.

Cobori de pe masă şi amândoi se holbară în sus, apoi se uitară în jos, la masă. Era masivă, făcută din stejar şi, în jurul ei, puteau încăpea cu uşurinţă o duzină de oameni. Ca şi patul cu baldachin din dormitorul principal, era mult prea mare pentru a putea fi scoasă din casă într-o bucată şi, în mod evident, fusese asamblată la faţa locului când clădirea fusese construită. Sub cele şase picioare ca nişte coloane ale mesei era un covor mare şi roşu, uzat şi decolorat de vreme.

— Va trebui să o mutăm ca să vedem ce e dedesubt.

Bronson se duse la un capăt al mesei, o apucă de partea de sus şi se încordă să o ridice, dar structura masivă de-abia se clinti.

— Isuse, ce grea e! şopti.

— Să te ajut? întrebă Angela.

Bronson clătină din cap.

— Sub nicio formă nu o putem ridica noi doi. Cel mai bine ar fi să o târâm într-o parte pe covor. Să o împingem încolo, adăugă el arătând spre o parte a camerei.

Angela îl ajută să mute scaunele de lângă masă pentru a face loc.

— Sprijină-te cu spatele de ea, zise Bronson, şi împinge cu picioarele. Aşa ai mai multă forţă.

Se aşezară câte unul la fiecare capăt al mesei şi începură să împingă. Vreme de câteva secunde nu se întâmplă nimic, dar apoi simţiră o mişcare uşoară şi împinseră cu şi mai multă putere.

— Se mişcă! Continuă.

De îndată ce masa începu să alunece, păru să se mişte mai uşor şi, după câteva minute, o împinseseră într-o parte, cam la trei metri de poziţia ei iniţială.

— Bine, spuse Bronson încercând să respire din nou normal. Acum, să vedem ce-am făcut.

Păşiră direct spre locul de sub cercul de pe tavan şi se uitară la podea. Ca mai toată duşumeaua de la parter, şi aceasta era făcută din plăci de parchet, fiecare cu o suprafaţă de jumătate de metru pătrat şi formate cam din douăsprezece bucăţi de lemn dispuse în spic.

— Placa asta arată exact ca şi celelalte, zise Angela cu dezamăgire în voce.

Bronson scoase briceagul din buzunar, se aplecă şi începu să îndepărteze vopseaua şi lacul de deasupra. Observă imediat că nervurile celor două bucăţi centrale erau diferite. Curăţă ambele bucăţi de lemn şi apoi făcu la fel cu celelalte patru plăci adiacente.

— Uite, îi spuse. Cele patru plăci din jur sunt făcute din exact acelaşi tip de lemn, dar pe placa asta cele două piese centrale – şi *numai* acestea două – sunt diferite. Sunt sigur că nu întâmplător.

Bronson apăsă cu cuţitul în jurul plăcii, apoi introduse lama în acel spaţiu şi încercă să o ridice, dar erau mult prea grea ca să o mişte.

— Aşteaptă un moment, zise. O să iau ceva mai solid din trusa lui Mark.

Intră în bucătărie, scotoci prin ea şi luă două şurubelniţe mari. Întors în sufragerie, le introduse în marginile opuse ale plăcii şi le apăsă pe amândouă deodată, întâi uşor şi apoi din ce în ce mai tare. Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi, cu un scârţâit brusc, lemnul vechi începu să se ridice. Placa se săltă câţiva milimetri. La cea de-a treia încercare, şurubelniţele căzură pe podea, iar lemnul ieşi.

— Excelent, respiră el uşurat, aplecându-se să ridice placa de lemn şi să o dea la o parte.

Amândoi încercară să vadă ceva în cavitatea care tocmai

apăruse.

III

Afară, doi bărbaţi priveau cu interes cum Bronson şi Angela scotoceau în sufragerie. Când Bronson ridică parchetul, Mandino îi făcu semn colegului lui. Ştia că sfârşitul jocului era aproape şi se părea că englezul găsise exact ceea ce căutau ei. Tot ce aveau de făcut era să intre în casă şi să-i ucidă pe amândoi.

Cei doi bărbaţi se aplecară până sub nivelul ferestrelor de la sufragerie, îndreptându-se spre uşa din spate. Bodyguardul – Rogan aştepta în maşina parcată pe aleea de lângă proprietate – scoase un şperaclu pliant din buzunar, dar Mandino doar răsuci clanţa uşii care nici măcar nu era încuiată şi intrară. Mandino se îndreptă spre sufragerie, iar bodyguardul, cu pistolul încărcat în mâna dreaptă, îl urmă îndeaproape.

Uşa camerei nu era închisă, iar spaţiul dintre uşă şi toc era destul de larg, încât cei doi să poată vedea şi auzi cu uşurinţă ce se întâmplă înăuntru. Mandino ridică mâna şi amândoi se opriră acolo şi ascultară. De îndată ce aveau să fie siguri că englezii găsiseră *Exomologesis,* puteau să intre şi să-i termine.

*

Bronson şi Angela se uitară în gaura pătrată. Era căptuşită de pietre, avea o diagonală de aproximativ 60 de centimetri şi o adâncime de aproximativ o jumătate de metru. De jos venea un miros de mucegai – ca de ciuperci, praf şi umezeală. Chiar în mijloc era un obiect voluminos, învelit într-un fel de material.

Bronson îşi băgă mâinile în gaură, ca să îl scoată.

— Este rotund ca un cilindru sau poate ca un vas, spuse.

Materialul care învelea relicva se rupse chiar când îl atinse şi Bronson îndepărtă imediat resturile rămase.

— Arată ca un recipient de ceramică, zise el.

Angela respira sacadat. Entuziasmul ei era evident.

— Scoate-l de acolo, ca să ne putem uita la el. Du-l la capătul mesei, lângă uşă, sugeră ea. Acolo, lumina e mai bună.

Bronson ridică obiectul şi îl scoase, ducându-l până la

capătul mesei şi punându-l jos cu atenţie. Părea să fie un vas de ceramică smălţuit cu verde, decorat cu un model oarecare şi avea două toarte rotunde. Nu exista un capac, dar partea de sus era închisă cu un dop plat de lemn, având marginile lipite cu un material ce părea a fi ceară, pentru a forma un sigiliu impermeabil.

— Arată ca un *skyphos* roman sau grecesc, spuse Angela examinând obiectul cu atenţie. Este un fel de vas de băut cu două toarte. Exact la asta trebuia să ne aşteptăm dacă ne gândim la strofa a doua din inscripţia occitană.

— Hai să îl deschidem, zise Bronson luând din nou briceagul.

— Nu, aşteaptă puţin. „În potir, totul este fără valoare şi îngrozitor de privit”. Dacă se referă la ceva periculos din interiorul recipientului? Poate, un fel de otravă?

Bronson clătină din cap.

— Chiar dacă ar fi fost plin cu cianură când a fost ascuns, posibilitatea ca aceasta să fie încă activă după şase sute de ani este nulă. S-ar fi degradat cu secole în urmă. Oricum, nu cred că strofa se referă la ceva periculos din punct de vedere fizic. Spune că, indiferent ce conţine, este „îngrozitor de privit”. Asta sugerează că există ceva periculos de privit, referindu-se probabil la cunoştinţe interzise sau la un secret îngrozitor.

— Dar, în mod sigur, vasul este foarte vechi şi e posibil ca expunerea lui bruscă la aer să îi distrugă conţinutul, obiectă Angela.

— Ştiu, zise Bronson. Dar, indiferent ce e înăuntru, din pricina acestui recipient au murit Jackie şi Mark şi chiar şi Jeremy Goldman. Nu sunt dispus să aştept câteva săptămâni ca un angajat al muzeului să-l deschidă în condiţii controlate de mediu. O să mă uit înăuntru chiar acum.

— OK, spuse Angela, dar aşteaptă puţin. Ar trebui să pozăm fiecare etapă a găsirii şi deschiderii recipientului.

Scoase un aparat foto digital din buzunar şi poză recipientul etanş de câteva ori, apoi făcu acelaşi lucru cu gaura din podea.

— Continuă, zise ea. Îndepărtează capacul.

Bronson desfăcu briceagul şi tăie cu grijă sigiliul de ceară. Aşteptă până ce Angela mai făcu încă două fotografii, apoi

folosi vârful lamei pentru a scoate dopul de lemn. Era înţepenit, aşa că trebui să-l ridice de margini încetul cu încetul. În cele din urmă, ieşi. Înainte de a îndepărta dopul în totalitate Angela făcu din nou fotografii şi apoi încă una, direct în interiorul recipientului.

— Înainte de a băga mâna înăuntru, spuse Angela, înveleşteţi degetele într-o batistă. Umezeala de pe mâini ar putea să deterioreze ce e înăuntru.

— OK, răspunse Bronson conformându-se. Gata! Băgă mâna în recipient şi scoase un mic obiect cilindric.

Angela suspină.

— Fii atent, zise ea grăbită. Arată ca un papirus intact. Este o descoperire incredibil de rară. Ţine-l o secundă.

Angela traversă rapid camera, luă o pernă de pe unul dintre scaune şi o puse pe masă.

— Pune-l pe asta, comandă ea.

— Mai exact, cât e de rar? întrebă Bronson punând relicva unde îi indicase ea.

— Sulurile sunt destul de des întâlnite, dar contează condiţiile în care sunt găsite. De-a lungul secolelor, cele mai multe suluri, inclusiv cele de la situri arheologice precum Qumran – ştii, sulurile de la Marea Moartă –, s-au dezintegrat în mare parte. Papirologii au trebuit să studieze fragmentele disparate şi să încerce să reconstruiască astfel sulurile în întregime, bucată cu bucată, încercând să potrivească la loc fragmentele de papirus.

— Nu ştiam că papirusul poate să reziste atât de mult timp… Cât de vechi crezi că e?

— Lasă-mă un minut. Nu e ca şi cum te-ai uita într-un roman modern. Sulurile nu au date de publicare.

Îşi trase scaunul mai aproape de masă şi scoase din buzunar o pereche de mănuşi din latex.

— Ai venit pregătită, observă Bronson.

— Întotdeauna sunt pregătită, spuse ea, cel puţin pentru anumite lucruri.

La început, nu atinse relicva, ci doar se uită la ea, întorcând perna astfel încât studieze sulul din unghiuri diferite. Deşi era

specializată în ceramică, lui Bronson îi era clar că Angela ştia destul de multe şi despre documentele timpurii, deoarece asta era o necesitate pentru slujba ei. După câteva minute, se lăsă pe spate pe scaun.

— Bine, din câte îmi pot da seama, este un document timpuriu în special pentru că *este* un sul. În mod normal, sulurile sunt scrise numai pe o parte a papirusului, cu toate că există şi exemple mai recente cu ambele părţi scrise. Acest sul pare să fi fost scris numai pe o parte, aşa că asta e o altă indicaţie că e un document timpuriu.

— Una dintre problemele evidente pe care le-au descoperit anticii, continuă Angela verificând cu atenţie interiorul vasului de ceramică de pe masă, este că singurul mod în care se putea citi ce se afla scris pe un sul era doar deschizându-l, citind efectiv textul şi tocmai de aceea a fost inventat *sittybos*. Asta e o etichetă ataşată de mânerul unui sul pentru a putea fi identificat de către vânzător sau cumpărător şi avea rostul pe care îl are azi cotorul unde e scris titlul unei cărţi. Tocmai am verificat recipientul şi nu există o etichetă nici în el, nici pe sul.

— Ce înseamnă asta? întrebă Bronson.

— Nimic semnificativ, probabil doar că pe sul nu există prea mult text. Asta sugerează că nu e un document comercial, că nu este un text cunoscut, care probabil ar fi avut un *sittybos* ataşat. E mai probabil să fie un text particular. Voi fi încântată să mă uit puţin la el, dar nu e meseria mea şi, indiferent ce crezi, trebuie văzut de un expert.

Angela deschise sulul cu atenţie, doar atât cât să poată vedea primele şiruri de litere şi îl închise înapoi cu grijă.

— Este scris în latină, spuse, iar literele sunt neobişnuit de mari. Cred că e un text compact, ceea ce sugerează că e un document timpuriu. Scrierile mai târzii includ în mod normal un spatium – un spaţiu între strofe – şi un *paragraphus* – o linie orizontală sub începutul fiecărei propoziţii noi.

— Deci, cât de vechi crezi că e? întrebă Bronson şi se aplecară amândoi peste masă, cu spatele la uşă, uitându-se cu atenţie la relicvă.

— Dacă ar fi să ghicesc, aş spune secolul al III-lea sau al IV-

lea după Hristos. Trebuie să…

Angela ţipă când simţi că o strânge cineva de braţ. Fu împinsă violent de la masă şi trântită de peretele de lângă uşă.

Bronson se întoarse. Nu auzise paşi, nu auzise niciun zgomot.

Un bărbat solid, îmbrăcat într-un costum gri-deschis o apucase pe Angela şi o ţintuise la perete. Dar atenţia lui Bronson fu îndreptată spre celălalt bărbat sau mai degrabă către pistolul semiautomat pe care îl ţinea în mâna dreaptă. Pentru că Bronson avea impresia că acesta ştia exact cum să-l folosească.

19

I

— Greşeşti, o corectă pe Angela bărbatul îmbrăcat în costum gri.

Engleza îi era fluentă şi aproape lipsită de orice accent.

— Este din secolul I.

— Cine dracu' eşti? întrebă Bronson ocărându-se în gând că nu verificase ca toate uşile şi ferestrele să fie închise.

În mod bizar, omul care o ţinea pe Angela arăta aproape ca un bancher sau ca om de afaceri, dacă îl judecai după înfăţişare – costum impecabil, mocasini negri foarte lustruiţi şi păr negru, neted şi bine tuns. Asta până când Bronson se uită în ochii lui. Erau negri, reci şi goi ca un mormânt deschis.

Spre deosebire de colegul lui, bărbatul care avea armă purta blugi şi o jachetă lejeră. Bronson bănui că erau cei care spărseseră casa, omorându-i pe Jackie şi pe Mark şi posibil pe Jeremy Goldman. Se simţi cuprins de furie, dar ştia că trebuia să se concentreze.

— Nu e important cine suntem noi, spuse bărbatul mai solid. Căutăm asta – făcu un gest cu mâna spre sulul de pe masă – de foarte mult timp.

Încă ţinând-o pe Angela de braţ, merse către masă şi luă sulul în timp ce cel al doilea bărbat ţinea pistolul îndreptat spre Bronson.

— Ce e aşa de important la sulul acesta pentru ca prietenii mei să moară? Voi i-aţi *ucis,* nu?

Bronson îşi încleştă pumnii şi încercă să respire adânc, regulat. Nu-şi putea permite să greşească.

Bărbatul în costum îşi înclină capul în semn de aprobare.

— Nu a fost nimic personal, spuse, dar a trebuit să urmez ordinele.

— Dar de ce e sulul atât de important? întrebă Bronson din

nou.

Bărbatul nu răspunse imediat, ci împinse un scaun departe de masă şi o aşeză pe Angela pe el.

— Stai jos! se răsti el uitându-se la ea cum se aşază supusă.

Desfăcu unul din capetele sulului, se uită la primele câteva rânduri şi dădu din cap satisfăcut, apoi îl băgă în buzunarul hainei.

— O să-ţi răspund la întrebare, Bronson. Vezi, ştiu cine eşti. O să-ţi zic exact de ce merită să ucizi pentru acest sul. Cred că ştii de ce fac asta. Înţelegi situaţia, nu?

Bronson dădu din cap. Ştia exact de ce italianul era dispus să vorbească – cei doi intruşi nu aveau nicio intenţie să îi lase pe el şi pe Angela în viaţă la plecarea din casă.

— Cine sunt oamenii ăştia, Chris? întrebă Angela.

Bronson observă că vocea îi era sigură, dar cu o nuanţă de mânie. Părea că întreabă despre identitatea unui cuplu de oaspeţi neinvitaţi la o petrecere. Brusc, simţi admiraţie pentru ea.

Bronson se concentră asupra bărbatului masiv.

— Spune-ne, zise scurt.

Italianul zâmbi, dar fără nicio urmă de amuzament în ochi.

— Acest sul a fost scris în 67 după Hristos, din ordinele precise ale împăratului Nero de către o persoană care se semna de obicei SQVET. Oamenii care ne-au angajat l-au căutat în ultimii o mie cinci sute de ani.

Bronson se uită la Angela.

— Despre ce dracu' vorbeşti? întrebă ea şocată.

Italianul clătină din cap.

— Am spus destul. Tot ce o să vă mai zic e că noi credem că sulul conţine un secret pe care Biserica nu doreşte să îl dezvăluie. De fapt, sugerează că întreaga religie creştină a fost fondată pe o minciună, aşa că puteţi ghici ce se va întâmpla cu el.

— Tu sau angajatorul tău, care presupun că e Vaticanul, îl veţi distruge de îndată ce va fi posibil? sugeră Bronson.

— Asta nu este decizia mea, evident, dar îmi imaginez că asta vor face sau îl vor încuia pentru eternitate în Penitenciarul

Apostolic.

Bronson îi observase cu atenţie pe cei doi bărbaţi. Încercase să-i ţină de vorbă, trăgând de timp în vreme ce punea la cale următoarea mişcare.

Italianul cel masiv făcu un pas îndărăt spre uşă şi se uită la colegul lui.

— Ucide-i pe amândoi! şuieră în italiană. Împuşcă-l mai întâi pe Bronson.

Asta era momentul pe care îl aşteptase. În timp ce primea ordinele, cel de-al doilea bărbat se întoarse pe jumătate spre bărbatul masiv, dădu din cap şi ridică arma ca să-l ţintească pe Bronson.

Dar Bronson se mişca deja. De când părăsise casa din Anglia, nu se dezlipise de Browningul Hi-Power. Băgă mâna sub haină, scoase pistolul din toc, eliberă piedica şi-l ridică spre italian.

— Lasă arma! ţipă într-o italiană fluentă. Dacă mişti acel pistol chiar şi un centimetru, trag.

Vreme de câteva secunde interminabile, nimeni nu se clinti.

— E alegerea ta, ţipă Bronson fără a-şi lua ochii de la arma bărbatului. Ia sulul ăsta blestemat şi cară-te de aici şi nimeni nu va fi rănit. Încearcă să faci altceva şi cel puţin unul dintre noi va muri.

II

Deşi Bronson ţinea pistolul aţintit asupra italianului înarmat aflat la o distanţă de aproximativ patru metri şi jumătate, bărbatul masiv în costum gri se mişcă la fel de repede şi de agil ca o pisică. O apucă pe Angela de păr şi o smuci de pe scaun, ţinând-o în faţa lui ca pe un scut.

— Chris! ţipă Angela, dar Bronson nu putea să facă nimic ca să-l oprească.

Dacă ar fi tras, ar fi nimerit-o probabil pe ea.

În câteva secunde, italianul masiv o împinsese pe Angela, care se lupta să scape din strânsoare, afară pe uşă.

Bronson rămase pe loc, concentrându-se asupra celui de-al doilea bărbat. Se uitară unul la altul câteva secunde lungi, apoi

italianul murmură ceva şi îşi mişcă pistolul. Bronson nu avu de ales. Îl ţinti şi apăsă pe trăgaci. Browningul avu recul şi zgomotul împuşcăturii se auzi şocant de tare în spaţiul închis, iar cartuşul se rostogoli în dreapta lui cu un zgomot metalic.

Italianul ţipă şi căzu pe spate, iar umărul stâng i se înroşi instantaneu. Îşi duse mâna la rană, iar pistolul căzu pe podea.

Bronson fugi şi luă arma de jos, pe care o identifică imediat ca fiind un Beretta de nouă milimetri. Nici măcar nu se mai uită la rănit. Întreaga lui atenţie era îndreptată spre Angela şi ce se întâmpla dincolo de uşa închisă a sufrageriei.

Antrenamentul său militar îi era de ajutor. Dacă ar fi împins uşa şi ar fi intrat în cameră, acestea ar fi putut fi ultimele lucruri pe care le-ar fi făcut în viaţă în cazul în care bărbatul ar fi avut un pistol, deoarece ar fi fost o pradă uşoară în cadrul uşii. Asta nu ar fi ajutat-o pe Angela.

Aşa că înaintă cu precauţie până la uşă, se lipi de peretele de piatră şi răsuci clanţa. Apoi, trase cu ochiul în cameră prin deschizătură. Italianul nu-l aştepta, ci era aproape de uşa care ducea în hol, târând-o cu brutalitate pe Angela, ţinând-o cu un braţ musculos în jurul gâtului.

Bronson deschise uşa cu o smucitură, intră în încăpere, ţinti rapid şi trase în peretele de piatră de lângă uşa din hol. Italianul se întoarse cu o expresie confuză şi aproape înfricoşat, iar în momentul ăla Angela acţionă.

Când bărbatul se opri, ea îşi ridică piciorul drept şi îl lovi puternic cu pantoful în fluierul piciorului, apoi îi înfipse tocul în laba piciorului.

Italianul icni de durere şi se clătină spre spate, eliberând-o pe Angela din strânsoare. Ea se aplecă într-o parte, ieşind din raza de tragere a lui Bronson, în timp ce bărbatul şchiopăta spre uşă.

Bronson ținti direct spre italian, dar acesta dispăru imediat în hol şi, câteva secunde mai târziu, auzi uşa din față trântindu-se. Alergă la fereastră, se uită pe geam şi îl văzu pe bărbat fugind, şchiopătând mai puţin.

Bronson se întoarse spre Angela.

— Eşti teafără? o întrebă.

Angela dădu din cap afirmativ, cu părul ciufulit şi cu faţa roşie de efort.

— Mulţumită lecţiilor de aerobică şi pantofilor Manolo, spuse ea. Întotdeauna mi-au plăcut pantofii ăştia. Ce s-a întâmplat cu celălalt?

— L-am rănit, zise Bronson. E în sufragerie, sângerează pe podea.

— Aveau de gând să ne ucidă, nu-i aşa? De asta ai adus arma.

— Da şi încă nu suntem în siguranţă. Trebuie să ieşim de aici cât mai repede, în cazul în care nemernicul ăla mare se întoarce cu ajutoare.

— Ce facem cu ăsta? întrebă Angela arătând spre uşa de la sufragerie, din spatele căreia se auzeau gemete şi urlete de durere. Trebuie să-l ducem la spital.

— Voia să ne ucidă, Angela! Nu-mi pasă dacă trăieşte sau moare.

— Nu poţi să-l laşi aşa. E inuman. Trebuie să facem ceva.

Bronson se uită din nou spre sufragerie.

— OK. Du-te sus şi adună-ţi lucrurile. O să văd ce pot să fac.

Angela îl privi insistent.

— Nu-l ucide! îi ceru ea.

— N-am de gând să o fac.

Bronson se duse în baia de la parter, luă câteva prosoape şi se întoarse în sufragerie, cu pistolul Browning Hi-Power pregătit. Dar arma nu era necesară. Italianul stătea gemând într-o baltă de sânge, încercând să oprească sângele care curgea din rana de la umărul stâng cu mâna dreaptă.

Bronson puse cele două pistoale pe masă, unde bărbatul nu putea ajunge, apoi se aplecă şi îl aşeză mai bine pe italian. Îi scoase haina şi îi îndepărtă hamul pentru pistol. Împături unul dintre prosoape şi îl puse pe rana făcută de ieşirea glonţului, întinzându-l din nou pe podea, astfel încât greutatea corpului să-i reducă pierderea de sânge.

— Ţine asta, spuse Bronson în italiană, apăsându-i mâna dreaptă plină de sânge pe celălalt prosop aşezat peste rana provocată de glonţ.

— Mulţumesc, zise italianul respirând cu dificultate, dar trebuie să merg la spital.

— Ştiu, zise Bronson. O să dau telefon într-un minut. Dar, mai întâi, am nevoie de nişte răspunsuri clare la câteva întrebări şi cu cât îmi răspunzi mai repede, cu atât telefonez mai devreme. Cine eşti? Pentru cine lucrezi? Şi cine e prietenul tău gras?

Pe faţa rănitului se putu zări umbra unui zâmbet.

— Numele lui e Gregori Mandino şi este *capofamiglia* – şeful – organizaţiei *Cosa Nostra* din Roma.

— Mafia?

— Nume greşit, organizaţie corectă. Sunt doar unul dintre *picotti*, un soldat, zise bărbatul, unul dintre bodyguarzii şefului. Fac ce mi se cere şi merg acolo unde e nevoie de mine. N-am nici cea mai vagă idee de ce suntem aici.

O spuse cu atâta convingere, că Bronson aproape îl crezu.

— Dar lasă-mă să-ţi dau un sfat, englezule. Mandino este un om lipsit de inimă, iar adjunctul lui e şi mai rău. Dacă aş fi în locul tău, aş pleca de aici cât mai repede şi nu m-aş mai întoarce în Italia. Niciodată. *Cosa Nostra* are o foarte bună memorie pe termen lung.

— Dar de ce cuiva ca Mandino îi pasă de un pergament vechi de două mii de ani? întrebă Bronson.

— Ti-am spus, n-am nicio idee.

Conceptul „nu trebuie să ştie” îi era foarte familiar lui Bronson din armată şi bănui că o organizaţie ca Mafia lucra într-un mod asemănător. Era foarte probabil ca rănitul să nu fi ştiut ce se întâmplă. Fiind angajat numai pe baza priceperii lui la arme – deşi nu fusese foarte priceput în această situaţie –, nu i se spusese decât ce era necesar pentru a îndeplini sarcina cerută.

— OK, rosti Bronson. Sun acum.

Scotoci cu atenţie în haina bărbatului şi găsi mai multe cartuşe de nouă milimetri pe care le luă. Apoi, căută pe podea cartuşul tras din Browning. Glonţul care-l rănise pe italian îi trecuse direct prin umăr şi se înfipsese în tocul uşii, dar îl scoase repede cu una dintre şurubelniţele pe care le folosise ca

să ridice placa din podea. Asta era tot ce putea face pentru a îndepărta probele incriminatorii.

În cele din urmă, luă tocul pistolului şi cele două arme şi, după ce se gândi mai bine, luă şi *skyphosul*, apoi părăsi încăperea. Angela îl aştepta în hol, cu ambele bagaje la picioare.

— Am încercat să-l opresc hemoragia cu nişte prosoape, explică Bronson, şi am sunat la Urgenţe chiar acum. Treci în maşină.

Peste un sfert de oră, erau în maşina al cărei portbagaj fusese golit, Bronson aruncând cada şi celelalte cutii lângă garajul lui Hampton, fără prea multă ceremonie. Se îndreptară spre vest, cât mai departe de acea casă.

III

Bronson ieşi în drumul principal şi se uită la Angela.

— Te simţi bine? o întrebă.

— Sunt furioasă, izbucni ea.

Bronson îşi dădu seama că tremuratul pe care îl pusese pe seama şocului sau a fricii era de fapt o furie intensă. Fiecare muşchi din corpul ei exprima furia.

— Ştiu, spuse Bronson cu o voce intenţionat calmă şi măsurată, este păcat că nu am avut şansa să examinăm sulul, dar *suntem* în viaţă. E cel mai important lucru.

— Nu e numai asta, răspunse Angela. Am fost îngrozită înăuntru, ştii asta? Nu am mai văzut un pistol adevărat până când nu mi-ai fluturat tu unul pe la nas în Anglia şi, câteva ore mai târziu, m-am pomenit în mijlocul unui schimb de focuri cu un escroc italian umflat care mă strângea de gât. E destul de rău. Apoi, chiar când reuşisem să decodificăm inscripţia şi să găsim relicva, nemernicii ăia doi au venit şi ne-au luat-o. După ce am trecut prin atâtea! Sunt ofticată rău.

Bronson zâmbi în sinea lui. „Vechea Angela”, se gândi. Avea încredere în ea că se va întoarce la luptă.

— Ascultă, Angela, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo. E vina mea că au intrat în casă. Ar fi trebuit să verific de

două ori că toate uşile şi geamurile sunt încuiate.

— Dacă ai fi încuiat toate uşile, probabil că tot ar fi reuşit să intre şi, dacă i-am fi auzit venind, ne-am fi trezit într-un schimb de focuri din care nu ar fi supravieţuit nimeni. Aşa că, datorită ţie, amândoi suntem în viaţă. Dar e păcat de sul.

— Am luat *skyphos*-ul. Cel puţin, avem un suvenir. În mod evident, e vechi. Crezi că are vreo valoare?

Angela se aplecă spre bancheta din spate şi luă vasul pentru a-l examina cum trebuie. În casă, nu prea avusese ocazia.

— Asta e un fals, spuse câteva minute mai târziu, dar unul bun. La prima vedere, arată exact ca un *skyphos* roman original. Dar forma e uşor diferită: înălţimea e puţin prea mare pentru lăţimea lui. Smalţul nu se simte la mână cum trebuie şi bănuiesc că nici compoziţia ceramicii nu e chiar din secolul I. Sunt multe teste pe care le-am putea face, dar cred că nu merită efortul.

— Deci am trecut prin toate astea pentru un fals? întrebă Bronson. Şi, adu-mi aminte, ce este mai exact un *skyphos?*

— Numele este grecesc, nu roman. Este un fel de vas originar din estul îndepărtat al Mediteranei, cam din secolul I după Hristos. Un *skyphos* este un vas de băut cu două toarte. Acesta este într-o formă excelentă, iar, dacă ar fi fost original, ar fi valorat în jurul a patru-cinci mii.

— Şi când a fost făcut?

Angela se uită la *skyphos* cu un ochi critic.

— În mod sigur, în al doilea mileniu, răspunse ea. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune secolul al XIII-lea sau al XIV-lea. A fost făcut mai mult sau mai puţin în aceeaşi perioadă în care a fost construită casa familiei Hampton.

Bronson se uită la ea.

— Asta e interesant.

— Mai degrabă, e o coincidenţă decât altceva, aş zice eu.

— Nu neapărat, dacă ai dreptate şi cele două sunt mai mult sau mai puţin contemporane. Cred că ar putea fi mai mult decât o simplă coincidenţă că un vas din secolul al XIV-lea – şi pe deasupra un fals – a fost ascuns într-o casă tot din secolul al XIV-lea.

— De ce?

Bronson făcu o pauză pentru a-şi pune ordine în gânduri.

— Tot traseul pe care l-am urmat este obscur şi complicat şi mă întreb dacă strofa în occitană nu e mai complexă decât am crezut şi dacă nu cumva ne scapă ceva.

— Nu te înţeleg.

— Uită-te la strofă, spuse Bronson, este scrisă în întregime în occitană cu excepţia unui singur cuvânt, *calix* – care este latinescul pentru „potir”. Urmând celelalte indicii din ghicitoare, am descoperit în cele din urmă ceva ce arată ca un vas de băut latin, dar nu este. În vers apare cuvântul latin pentru potir, iar ceea ce am descoperit este o copie a unui vas de băut latin falsificat. Nu ţi se pare foarte ciudat? Sau măcar complicat?

— Continuă, zise Angela pe un ton încurajator.

— De ce să treacă prin toate complicaţiile pe care le presupune crearea unui fals, când ar fi putut să îngroape sulul în orice alt tip de vas vechi de ceramică? Ca şi cum au vrut să ne atragă atenţia spre elementul roman din toată povestea asta, spre inscripţia latină din salon.

— Dar am mai discutat despre asta. Nu există niciun indiciu în acele trei cuvinte latineşti. Sau, dacă există, e al dracului de bine ascuns.

— De acord. Deci, poate că strofa occitană ne conduce spre altceva. Spre altceva mai mult decât locul sulului ascuns? Poate spre vasul însuşi?

— Dar nu mai e nimic altceva înăuntru, rosti Angela, întorcând vasul cu fundul în sus. Am verificat atunci când mă uitam după *sittybos*.

Bronson păru confuz.

— Îţi aminteşti? spuse Angela. Este un fel de etichetă ataşată unui sul pentru a lămuri asupra conţinutului.

— A, da, zise Bronson. Poate că nu e nimic înăuntru, dar în afară? Oare ceea ce se află pe partea exterioară a vasului e doar un model întâmplător?

Angela se uită cu atenţie la vasul de ceramică verde şi observă aproape imediat ceva. Chiar sub o margine erau

inscripţionate trei litere mici separate de trei puncte – H-V-L care, fără îndoială, însemnau *HIC VANIDICI LATITANT*.

— „Aici se odihnesc cei mincinoşi”, şopti Bronson. Asta e o legătură evidentă. Ce-i modelul ăla de sub litere?

Sub literele inscripţionate se putea vedea ceva ce părea aproape ca o curbă sinusoidală: o linie ondulată regulat în sus şi în jos, sub care erau nişte dungi diagonale scurte, orientate dinspre dreapta-sus spre stânga-jos. Sub linia ondulată mai era şi un model geometric, trei linii drepte care se intersectau la mijloc, cu un punct la fiecare capăt. De-a lungul liniilor erau cifre latine urmate de literele M*P, apoi alte cifre şi litera A. Lângă fiecare punct erau alte cifre, fiecare fiind urmată de un „P”. Chiar în mijlocul desenului se aflau literele PO*LDA, iar dedesubt M*A*M.

— Nu e întâmplător, spuse Angela pe un ton ferm. Indiferent ce înseamnă literele astea, în mod sigur trimit spre ceva, sunt aproape ca o hartă.

Bronson se uită la *skyphos*-ul pe care îl ţinea Angela.

— Dar a cui hartă?

20

I

Târziu în după-amiaza aceea, soarele care apunea scălda într-o strălucire aurie acoperişurile neregulate şi zidurile vechi ale centrului vechi al Romei. Pietonii se îmbulzeau încoace şi încolo pe trotuarele largi, iar un zumzet constant de înjurături şi înghionteli îşi făcea loc în Piazza di Santa Maria alle Fornaci. Dar Joseph, cardinalul Vertutti, nu vedea nimic din toate acestea.

Stătea lângă Mandino în aceeaşi cafenea în care se întâlniseră prima oară. Acum, după ce operaţiunea fusese încununată de succes, se gândise că, pentru a încheia frumos toată povestea, ar fi bine ca ultima lor întâlnire să aibă loc exact în acelaşi loc în care avusese loc şi prima. Dar, de data asta, Mandino insistase ca ei să se întâlnească într-o cămăruţă din spate.

— Îl ai? întrebă Vertutti cu o voce înaltă şi entuziasmată.

Mandino observă că mâinile îi tremurau uşor.

— Toate la timpul lor, cardinale, toate la timpul lor.

Un chelner bătu la uşă şi intră cu două cafele. Le puse cu atenţie pe masă şi se retrase, închizând uşa în urma lui.

— Înainte de a vă livra ceva, avem de rezolvat o mică problemă administrativă. Aţi transferat banii?

— Da, izbucni Vertutti. Am transferat o sută de mii de euro în contul pe care mi l-ai dat.

— *Dumneavoastră* puteţi crede că vorbele dumneavoastră sunt suficiente, Eminenţă, dar eu ştiu din experienţă că Vaticanul poate fi la fel de duplicitar ca oricine. Dacă nu aveţi o dovadă a transferului, această conversaţie se termină chiar acum.

Vertutti îşi scoase portofelul din buzunarul hainei. Îl deschise şi scoase o bucată de hârtie pe care i-o dădu peste masă.

Mandino se uită la ea şi zâmbi, apoi o ascunse în portofelul lui. Suma era corectă, iar la rubrica „menţiuni”, Vertutti scrisese „cumpărare de artefacte religioase”, ceea ce constituia o descriere surprinzător de precisă a tranzacţiei.

— Excelent, spuse Mandino. Acum, veţi fi fericit să aflaţi că am reuşit să recuperez relicva. L-am pândit pe bărbatul acela, Bronson, prietenul lui Mark Hampton, în timp ce recupera sulul şi am intervenit imediat. Nici Bronson, nici soţia lui, care era şi ea în casă, nu ştiu prea multe despre ceea ce conţine *Exomologesis*, aşa că nu trebuie eliminaţi.

Mandino nu îi menţiona lui Vertutti nimic despre ce le spusese el despre pergament sau despre situaţia jenantă în care îl văzuse Bronson, fugind pentru a-şi salva viaţa, ori că acesta îl împuşcase pe unul dintre bodyguarzii lui.

— Eşti foarte generos, remarcă Vertutti sarcastic. Unde sunt acum?

— Probabil, sunt în drum înapoi spre Anglia. Acum, că am recuperat relicva, nu mai au ce face aici.

Mandino era din nou foarte zgârcit cu adevărul. Îl instruise deja pe Carlotti să-l prevină pe unul dintre oamenii pe care îi aveau în rândul carabinierilor că Bronson, care era căutat pentru crimă de către poliţia metropolitană britanică, hoinărea de capul lui prin Italia. Dăduse şi detalii despre Renaultul Espace pe care îl văzuse parcat în faţa casei. Era sigur că englezii vor fi prinşi cu mult înainte de a ajunge la graniţa italiană.

— Deci, unde e relicva? întrebă Vertutti nerăbdător.

Mandino deschise servieta, luă un recipient de plastic umplut cu un material alb, pufos şi i-l dădu peste masă.

Vertutti îndepărtă cu grijă cele câteva straturi de vată pentru a ajunge la sul. Cu degetele tremurânde, scoase cu atenţie papirusul antic. Îl ţinu în mâini – expresia de pe faţă arăta că era conştient atât de vechimea lui, cât şi de puterea lui îngrozitoare de distrugere –, apoi îl desfăşură cu grijă pe masă. Dădu din cap cu gravitate, aproape cu reverenţă, şi începu să citească textul scurt.

— Chiar dacă n-aş fi fost sigur, zise, felul în care e scris

reprezintă un indiciu al identităţii autorului.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Mandino.

— Scrisul este îngroşat şi literele sunt mari, spuse Vertutti. Nu se ştie acest lucru, dar omul care a scris asta suferea de o boală cunoscută sub numele de *oftalmia neonatorum* care pe atunci era destul de frecventă. Această boală cauzează o pierdere progresivă a vederii şi o slăbiciune dureroasă a ochilor, ducând la orbire în cele din urmă. A fost dificil pentru el să scrie şi cred că, în mod normal, apela la un secretar, la un scrib profesionist. Această facilitate nu îi era la îndemână în Iudeea, atunci când a fost forţat să scrie acest document.

Vertutti continuă să studieze relicva, apoi ridică privirea.

— Ştiu că am avut diferenţe de opinii, Mandino, rosti el cu un zâmbet forţat, dar, în ciuda părerilor noastre divergente despre Biserică şi Vatican, aş vrea să te felicit că ai recuperat asta. Papa va fi deosebit de mulţumit că am reuşit.

Mandino îşi înclină capul în semn că luase la cunoştinţă.

— Ce veţi face acum cu el? Îl veţi distruge?

Vertutti clătină din cap.

— Sper că nu, zise. Cred că ar trebui ascuns în Penitenciarul Apostolic împreună cu *Codexul Vitaliam*. Nu cred că Biserica Catolică va vrea, indiferent de context, să distrugă un obiect de vechimea şi importanţa acestuia.

Vertutti desfăşură şi ultimii centimetri ai sulului. Se aplecă să examineze ce era scris la sfârşitul documentului, sub „SQVET”.

— Te-ai uitat la asta? întrebă el cu o oarecare tensiune în voce.

— Nu, răspunse Mandino. Am verificat numai începutul documentului, ca să fiu sigur că e cel bun.

— Oh, este documentul bun, da. Dar asta, asta schimbă totul, spuse Vertutti, arătând locul unde se termina documentul.

Mandino se uită chiorâş la document. Chiar deasupra sigiliului imperial al lui Nero erau câteva rânduri scrise de mână, diferit, cu litere mai mici.

Vertutti le traduse cu voce tare din latină şi se uită la Mandino:

— Ştii ce ai de făcut, încheie el.

II

Bronson şi Angela găsiră un motel chiar la periferia oraşului Santa Marinella, pe coasta italiană, la nord-vest de Roma. Beneficiau şi de loc de parcare în curtea hotelului, undeva în spatele clădirii, şi astfel aveau parte de mai multă discreţie. Bronson luă ultima cameră dublă liberă şi cără bagajele sus.

Camera avea vedere spre sud, era luminoasă şi aerisită, cu vedere spre curte. Angela îşi deschise valiza, scoase o grămadă voluminoasă de haine şi o puse pe pat.

— Avem nevoie de o lumină decentă, spuse Bronson mutând una din noptiere în faţa ferestrei.

În spatele lui, Angela despături cu atenţie hainele, una câte una, pentru a dezveli *skyphos*-ul aşezat în mijlocul grămezii. Apoi, îl puse cu grijă pe masa pe care o mutase Bronson.

Bronson scoase aparatul foto digital din bagaj. Se ghemui între masă şi fereastră, astfel încât toată lumina care venea de la soarele de după-amiază să cadă pe *skyphos*, făcând să lucească vechiul smalţ de culoare verde al vasului de lut. Făcu câteva zeci de poze, din toate unghiurile şi poziţiile, apoi luă un creion şi hârtie şi desenă cât mai precis liniile şi schemele inscripţionate pe o parte a vasului.

— Tot ce trebuie să facem acum, zise Angela după ce Bronson transferă fotografiile pe laptopul său, este să ne dăm seama ce dracu' înseamnă diagrama sau ce-o fi asta.

— Exact.

Se uitară la linii, la litere şi la numere.

— Tot mai cred că e un fel de hartă, sugeră Angela ezitând.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar, chiar dacă e, nu am nicio idee cum s-o interpretez. Ce vreau să spun e că sunt numai trei linii şi o mulţime de numere. Ar trebui să le ignorăm pentru moment şi să ne uităm la Marcus Asinius Marcellus şi la Nero. Am ghicit ce înseamnă MAM şi PO LDA, dar nu am priceput cu adevărat de ce sunt inscripţionate pe lespedea aia. Dacă am face asta, am putea avea o direcţie de urmat.

— Înapoi la cărţi?

— Ai verificat cărţile. O să folosesc internetul. Acum, că

italienii ăia doi ne-au luat sulul, să sperăm că niciunul n-o să ne mai urmărească.

Bronson se conecta de pe laptop la reţeaua wireless a hotelului, în timp ce Angela frunzărea cărţile pe care le cumpărase din Cambridge.

Bronson începu să caute referinţe despre Marcus Asinius Marcellus, deoarece bănuiau că el era răspunzător de inscripţia latină de pe piatra din casa familiei Hampton. Ştiau deja că Marcellus fusese implicat într-un scandal legat de un testament contrafăcut şi că nu fusese executat numai datorită intervenţiei personale a lui Nero.

— Povestea cu testamentul, zise Bronson, i-ar fi oferit lui Nero ocazia de a-l presa pe Marcellus să execute diverse sarcini pentru el. Asta ar explica inscripţia PO LDA: *Per ordo Lucius Domitius Ahenobarbus.* Literele de pe piatră se refereau la faptul că sarcina, oricare ar fi fost ea, fusese executată de Marcellus din ordinele lui Nero.

— Aşa că poate ar trebui să-l verificăm puţin mai de aproape la împărat? zise Angela.

Îşi îndreptară toată atenţia către Nero şi descoperiră, printre alte lucruri, că ura orice ţinea de creştinism.

— Dacă banditul ăla italian ne-a spus adevărul, spuse Bronson, sulul conţine nişte secrete pe care Vaticanul nu le vrea descoperite sub nicio formă. Ceea ce înseamnă că, indiferent ce căutăm, are legătură cu Biserica.

— Şi, dacă am dreptate şi liniile alea sunt un fel de hartă, atunci Marcellus a îngropat sau a ascuns ceva pentru Nero, zise Angela. Trebuie să fi fost ceva atât de important pentru împărat, încât a simţit nevoia să-l încredinţeze nu unei echipe de muncitori sau unui grup de sclavi, ci unei rude care îi purta o mare recunoştinţă.

— Deci, ce dracu' a îngropat Marcellus?

— N-am nicio idee, spuse Angela, dar cu cât mă uit mai mult la aceste linii cu atât sunt mai sigură că, într-adevăr, ceva a fost îngropat, iar diagrama asta încearcă să ne zică unde anume.

III

Mandino nu a fost surprins să vadă că Villa Rosa părea pustie. Dacă ar fi fost în locul lui Bronson, ar fi plecat din casă cât mai repede posibil. Mai ştia şi că bodyguardul lui rănit era acum într-un spital din Roma, deoarece reuşise să-i dea un telefon scurt lui Rogan în timp o carabinierii aşteptau să-l întrebe despre rana de glonţ.

Şoferul opri maşina în faţa casei. Mandino îi ordonă unuia dintre oamenii săi să verifice garajul în cazul în care Renaultul Espace ar mai fi fost încă acolo. Nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală de două ori. Câteva momente mai târziu, bodyguardul se întoarse alergând.

— Uşa e încuiată, dar m-am uitat pe fereastră. Nu e nimic înăuntru, spuse el.

— Bine, zise Mandino, să intrăm.

Uşa din spate era blocată cu un scaun – Rogan putuse vedea asta destul de bine prin geamul uşii –, aşa că merse mai departe, până la fereastra salonului pe care el şi Alberti o spărseseră. Obloanele erau trase şi încuiate, dar cedară uşor când folosi ranga. Geamul nu fusese încă reparat şi, în câteva minute, Rogan reuşi să deschidă uşa din faţă pentru ceilalţi.

Cei doi bărbaţi merseră direct în salon şi se opriră în faţa şemineului.

— Eşti sigur că e aici, *capo?*

— Este singurul loc în care poate să fie. Este singura ascunzătoare care are sens. Continuaţi.

Rogan târî o scară până la şemineu, apoi scoase un ciocan şi o daltă din geanta pe care o căra. Se sui pe scară până când umerii îi ajunseră la nivelul pietrei inscripţionate şi începu să îndepărteze cimentul care o ţinea în perete. Băgă vârful dălții între piatra inscripţionată şi cea de sub ea şi o apăsă. Piatra se mişcă foarte uşor.

— Această lespede nu poate avea mai mult de câţiva centimetri grosime, spuse Rogan, dar aş vrea să mă ajute cineva să o ridic.

— Aşteaptă acolo, zise Mandino şi îi făcu semn unuia dintre bodyguarzii săi, care îşi şi scoase jacheta şi tocul pentru armă şi luă încă o scară.

Rogan apăsă unealta în spaţiul de deasupra lespezii, o ridică, iar partea de sus a pietrei se mişcă în faţă. Răsuci dalta şi împinse în sus, apoi repetă operaţia pentru celelalte părţi ale lespezii până când piatra ieşi suficient de mult pentru a fi ridicată.

— Fii pregătit să o iei, îl avertiză pe bodyguard.

Cei doi bărbaţi mişcară împreună lespedea înainte şi înapoi până când aceasta ieşi. Fiecare o ţinu de câte o parte, dar Rogan îşi dădu imediat seama că nu era aşa de grea.

— Are o grosime de numai doi centimetri şi jumătate, spuse el.

O luă singur şi cobori scara. Duse piatra până la o măsuţă solidă, unde îl aştepta Mandino. Rogan o ţinu în mână, în timp ce Mandino trecu o perie pe partea din spate pentru a o curăţa de praf şi de mortar, căutând litere sau numere.

— Nimic, şopti Mandino.

Partea din spate a pietrei era nemarcată, cu excepţia unor tăieturi mici făcute atunci când fusese turnată.

— Cercetează cavitatea.

Rogan se sui înapoi pe scară şi se uită în interiorul găurii de deasupra şemineului.

— E ceva aici, zise el.

— Ce?

— E o altă piatră în gaură. Nu a fost zidită. E ca şi cum prima piatră ar fi funcţionat ca o uşă.

— Dă-o jos! ordonă Mandino.

Rogan scoase din nişă a doua piatră şi o puse pe masă lângă prima.

— Nu, spuse Mandino. Nu aşa. Pune-o sub cealaltă piatră. Asta e, adăugă el în timp ce cei doi bărbaţi puneau lespedea cum le ceruse. Uite, asta e secţiunea de jos. Asta e piesa pe care cineva a tăiat-o acum câteva secole.

Cei trei bărbaţi examinară semnele de pe piatră.

— E o hartă? întrebă Rogan îndepărtând praful şi mizeria de pe suprafaţa inscripţionată.

— Ar putea fi, zise Mandino. Dar îmi va lua ceva vreme să o descifrez. Nu seamănă cu alte hărţi pe care le-am văzut.

Mandino nu era o persoană religioasă. Credea în lucrurile pe care le putea vedea, cum ar fi banii sau frica. Dar începea să aibă un respect amestecat cu gelozie faţă de ingeniozitatea catarilor. Cu religia care se prăbuşea în jurul lor, cu certitudine, ei trebuie să fi ştiut că nu mai aveau timp. Dar, pentru că nu voiau să rişte ca piatra sau *Exomologesis* să ajungă în mâinile cruciaţilor, s-au hotărât să le ascundă pe amândouă. Îngropaseră sulul sub podea şi spărseseră piatra în două, îngropând partea de jos în perete, unde ar fi fost ferită de uzură. Apoi, au lăsat două indicii vizibile. Două pietre inscripţionate care arătau unde fuseseră ascunse cele două obiecte, dar numai dacă ştiai exact ce cauţi.

21

I

Căutările pe internet fuseseră de ajutor, dar nu foarte mult. Bronson şi Angela ştiau acum mai multe despre romani, în general, şi despre împăratul Nero, în particular, dar nu ştiau aproape nimic despre Marcus Asinius Marcellus, care rămânea un personaj vag şi lipsit de substanţă, aproape complet absent din însemnările istorice. Şi încă nu aveau nicio idee ce îngropase acesta la ordinul lui Nero.

În camera lor din Santa Marinella, Bronson examina *skyphos*-ul cu atenţie, în timp ce Angela studia una dintre cărţile despre Nero.

— Singurul lucru la care nu ne-am uitat, zise Bronson încet, este chiar acest recipient.

— Ba da, obiectă Angela. E gol acum pentru că nu mai conţine sulul şi pentru că am transcris aşa-zisa hartă de la exterior. Nu ne mai poate spune nimic altceva.

— Nu la asta m-am referit. Am încercat să reconstruiesc succesiunea evenimentelor. Acest recipient este o copie din secolul al XIV-lea a unui *skyphos* roman din secolul I. Dar de ce nu au folosit catarii un vas din vremea lor ca să ascundă sulul? Ar fi putut să folosească orice recipient vechi pe care să inscripţioneze diagrama. De ce s-au ostenit să creeze o replică a unui recipient roman de băut? Trebuie să ai un motiv bun pentru a face aşa ceva. Strofa occitană pe care am găsit-o conţine un singur cuvânt latin – *calix* –, care înseamnă „potir”. Asta e o indicaţie precisă către acest vas. Dar faptul că ăsta pare a fi un recipient roman ne duce direct la inscripţia latină. Poate că vasul ăsta şi cele două pietre fac toate parte din acelaşi mesaj secret lăsat de ultimii catari.

— Am mai discutat despre asta, Chris.

— Ştiu, dar există o întrebare pe care nu ne-am pus-o.

Bronson arătă spre *skyphos*. De unde provine ăsta?

— Vasul?

— Nu. Harta sau diagrama sau ce dracu' o fi. Poate că am înţeles greşit „comoara catară". Sau pe jumătate greşit. Cu siguranţă, sulul le-a aparţinut catarilor – indiciile pe care le-am urmat atunci când l-am găsit erau prea precise ca să fie o simplă coincidenţă dar hai să presupunem că sulul era numai o parte din comoară.

— Ce altceva să mai fi avut?

— Mă întreb dacă nu cumva catarii au găsit sau au moştenit sulul şi piatra cu inscripţia latină.

Angela păru nedumerită.

— Nu înţeleg cum ne ajută asta. Tot ce e pe piatra aia sunt trei cuvinte.

— Nu, spuse Bronson. Este – sau cel puţin a fost – mai mult decât atât. Adu-ţi aminte ce mi-a zis Jeremy Goldman. Că piatra fusese tăiată, că partea zidită în peretele din casa familiei Hampton era doar jumătatea de sus. De fapt, acest pont este motivul pentru care eu şi Mark am început să căutăm în restul casei. Căutam jumătatea de jos care lipsea.

— Dar nu aţi găsit-o, aşa că în ce fel ne ajută asta?

— Ai destul de multă dreptate. Nu am găsit-o, dar mă întreb dacă nu cumva am găsit-o acum sau măcar ce era scris pe ea. Gândeşte-te. Cum ai descrie literele inscripţiei romane?

— Toate majuscule, fără înfloriturі. O inscripţie latină tipică pentru secolul I. Sunt sute de exemple asemănătoare.

— Şi ce spui de strofele occitane?

Angela se gândi un moment.

— Complet diferite. Acela era un scris cursiv. Presupun că echivalentul lui modern ar fi scrisul italic.

— Exact. Acum, estimarea ta a fost că inscripţia occitană a fost realizată cam în acelaşi timp cu *skyphos*-ul, probabil în secolul al XIV-lea?

— Probabil, da.

— Acum, uită-te la diagrama de pe vas, la litere şi la cifre. Cifrele sunt latine – ăsta e primul lucru – şi toate literele sunt majuscule. Cu alte cuvinte, deşi *skyphos*-ul şi inscripţia occitană

sunt contemporane, tu nu ai putea deduce acest lucru doar uitându-se la cele două texte. Par complet diferite.

— Vrei să spui că, dacă *skyphos*-ul a fost făcut de catari, de ce decoraţiunea de pe vas pare atât de romană? Cu excepţia explicaţiei că e o copie evidentă a unui vas de băut roman, bineînţeles.

— Da, rosti Bronson, dar cred că acest lucru a fost intenţionat. Catarii au făcut o copie a unui vas roman ca să ţină sulul în el, iar decoraţiunea pe care au ales-o pentru *skyphos* este de asemenea romană. Mai mult decât atât, diagrama are titlul H L V – *HiC VANIDICI LATITANT,* exact ca piatra cu inscripţia latină.

— Da, zise Angela cu entuziasm brusc în glas. Vrei să spui că diagrama la care ne uităm noi acum ar putea fi copia exactă a hărţii de pe secţiunea de piatră care lipseşte?

Bronson dădu din cap.

— Să presupunem că, ani de zile, catarii au avut această piatră, dar nu au reuşit să o descifreze niciodată. Poate că sulul însuşi se referă la piatră sau la ce a fost îngropat şi asta i-a convins că harta sau diagrama erau cu adevărat *importante*. Când ultimii catari au fugit din Franţa şi au ajuns în Italia, ştiau că religia lor era condamnată, dar încă voiau să păstreze „comoara” pe care reuşiseră să o ia de la Montségur. Aşa că au spart piatra în două, au lăsat o parte – cea de sus – undeva unde putea fi găsită uşor, dar au ascuns bucata importantă, diagrama, altundeva. Pentru a-i permite unui alt catar sau oricui altcuiva care le cunoştea religia destul de bine să o descifreze, au creat inscripţia occitană. Indiciile din ea ar fi dus la sul, ascuns în siguranţă în *skyphos*, iar pe vas au lăsat o copie exactă a diagramei pe care nu au reuşit să o înţeleagă niciodată. Cred că harta asta arată exact unde sunt ascunşi „mincinoşii”.

— Dar asta nu seamănă cu alte hărţi pe care le-am mai văzut. Sunt numai linii, litere şi numere. Pot însemna orice.

Bronson încuviinţă.

— Dacă ar fi fost uşor, catarii ar fi descifrat-o acum şapte sute de ani. E doar o bănuială, dar cred că Nero a insistat ca ascunzătoarea să fie într-un loc care nu ar fi putut să fie

descoperit din greşeală, iar asta însemna în afara imperiului roman. Evident, împăratul, sau poate Marcellus, a hotărât să facă o hartă care să indice locaţia, astfel încât locul să poate fi găsit mai târziu dacă era necesar. Dar, pentru a proteja totul cât mai bine, a născocit un fel de hartă care trebuia descifrată.

— Înţeleg unde baţi, zise Angela, dar acest vas e mult mai mic decât ar fi fost piatra. Ce spui de scara la care a fost făcut?

— M-am gândit la asta, dar nu cred că ar conta. Ştiu câte ceva despre cartografiere şi atât timp cât ştii scara poţi interpreta o hartă indiferent de mărime. Această diagramă, zise el arătând spre *skyphos*, nu e o hartă convenţională, deoarece nu are o scară, cel puţin din câte văd eu, şi nu are nici alt fel de indicaţii, cum ar fi hotare, râuri sau oraşe. Am încercat să mă imaginez în locul persoanei care a făcut-o, străduindu-mă să înţeleg ce ar fi putut să facă pentru a crea o hartă care să reziste, la nevoie, timp de secole. Dacă ascunzătoarea era în afara Romei, nu ar fi putut să facă harta folosindu-se de repere cum ar fi clădirile, deoarece singurele construcţii pe care le-ar fi văzut în afara Romei, la ţară, nu ar fi fost permanente. Vreau să spun că, dacă ar fi îngropat ceva chiar în Roma, ar fi putut bănui că locuri precum Circus Maximus vor supravieţui şi le-ar fi putut folosi pentru a identifica ascunzătoarea. Dar la ţară, chiar şi o vilă mare ar fi putut fi abandonată sau distrusă după o generaţie sau două. Deci, singura alegere realistă pe care o avea era folosirea unor caracteristici geografice specifice. Cred că Marcellus, sau cine o fi făcut harta asta, a ales repere permanente care, indiferent ce se întâmpla în Italia, ar fi rămas întotdeauna vizibile şi identificabile. Nu cred că această diagramă are nevoie de o scară, deoarece se referă probabil la nişte dealuri de lângă Roma. Cred că liniile arată distanţele dintre ele şi înălţimile lor relative.

Vreme de câteva secunde, Angela se uită la diagrama de pe *skyphos*, apoi la desenul pe care îl făcuse Bronson şi urmări cu degetele literele şi numerele pe care el le copiase de pe vas. Apoi, luă o carte despre imperiul roman, o răsfoi până ajunse la index şi se duse la o anumită pagină. Conţinea un tabel cu litere şi numere pe care Bronson nu le putu citi cu susul în jos.

— Asta ar putea avea sens, rosti ea, uitându-se de la copia lui Bronson de pe masă la tabelul din carte. Dacă ai dreptate şi liniile reprezintă distanţe, atunci P s-ar putea traduce ca „*passus*”, deschiderea pasului unui legionar roman, care era de un metru jumătate. MP ar putea însemna *mille passus,* o mie de *passus*. Adică mila romană egală cu un metru jumătate. Marcajele P de lângă puncte ar putea reprezenta înălţimile dealurilor, măsurate în *pes*, pluralul este *pedes*, piciorul roman de 30 de centimetri, şi A ar putea însemna *actus*, 120 de *pedes* sau cam 35 de metri.

— Dar ar fi putut fi romanii capabili să facă socoteli atât de precise? întrebă Bronson.

Angela dădu din cap plină de încredere.

— Absolut. Romanii aveau unelte topografice, inclusiv una denumită *groma*. A fost folosită secole de-a rândul înainte de domnia lui Nero şi se puteau face măsurători destul de sofisticate cu ea. Aminteşte-ţi cât de multe clădiri impunătoare construite de romani stau în picioare şi azi. Nu ar fi rezistat dacă aceia care le-au construit nu ar fi avut cunoştinţe avansate de topografie.

Angela se aplecă peste tastatura laptopului, scrise cuvântul *groma* într-un motor de căutare şi apăsă tasta „enter”. Când apărură rezultatele, alese un site şi dădu clic pe el.

— Uite, spuse ea arătând spre ecran. Asta e o *groma*.

Bronson se uită la schema instrumentului. Acesta era format din două braţe orizontale în formă de cruce care se sprijineau pe un alt braţ ataşat de un picior vertical. Fiecare dintre cele patru braţe avea un cordon cu o greutate de plumb la capăt.

— Şi foloseau şi o unealtă numită *gnomon* pentru a localiza nordul, e adevărat că nu foarte precis, şi puteau măsura distanţa şi înălţimea cu ajutorul unui *dioptre*.

— Deci tot ce mai trebuie să stabilim acum este ce dealuri a folosit Marcellus ca punct de referinţă.

— Pare uşor, dar numai dacă o spui repede, comentă Angela cu umor. Cum dracu’ să rezolvi asta? Sunt sute de dealuri în jurul Romei.

— Am o armă secretă, zise Bronson zâmbind. Se numeşte

Google Earth şi îl pot folosi pentru a verifica altitudinea oricărui punct de pe planetă. În schemă sunt şase puncte de referinţă, deci tot ce am de făcut este să transform cifrele în unităţi de măsură moderne şi să găsesc cele şase dealuri care se potrivesc acelor criterii. Apoi, îi vom găsi pe mincinoşi.

II

Pe drumul de întoarcere de la Ponticelli la Roma, Gregori Mandino îi dădu telefon lui Pierro şi îi ordonă să-l aştepte într-un restaurant de pe Via delle Botteghe Oscure. Datorită naturii afacerilor sale, Mandino nu deţinea un birou şi avea tendinţa de a-şi ţine cele mai multe dintre întâlniri în cafenele şi restaurante. Îi mai ceru lui Pierro să găsească hărţi detaliate ale oraşului, ale împrejurimilor acestuia şi ale clădirilor construite în Roma antică şi să le aducă pe toate cu el, împreună cu un laptop.

Se întâlniră într-un separeu privat, în partea din spate a restaurantului.

— Aţi găsit *Exomologesis?* întrebă Pierro de îndată ce Mandino şi Rogan se aşezară şi comandară de băut.

— Da, răspunse Mandino, şi credeam că ăsta va fi sfârşitul problemei. Dar, când Vertutti a desfăşurat sulul complet, a găsit un post scriptum la care nu ne-am fi aşteptat.

— Un post scriptum?

— O scurtă notă scrisă în latină, însoţită de sigiliul imperial al lui Nero Claudius Caesar Drusus. L-a cam speriat pe Vertutti, deoarece asta însemna că sulul este numai o parte din ceea ce a ascuns Marcellus la ordinele lui Nero şi nici măcar cea mai importantă.

— Deci ce altceva a îngropat?

Mandino îi zise ce îi tradusese Vertutti din latină.

— Vorbeşti serios? întrebă Pierro cu un tremur uşor, dar perceptibil, în voce. Nu pot să cred. Amândoi?

— Asta e ceea ce pretinde textul latin.

Cercetătorul era palid, în ciuda luminii calde din încăpere.

— Dar eu nu… vreau să spun… O, Doamne! Chiar crezi asta?

Mandino ridică din umeri.

— Părerile mele sunt irelevante. Sincer, nu-mi pasă dacă orice e scris pe sul este sau nu adevărat.

— Chiar puteau acele relicve să fi rezistat două mii de ani?

— Vertutti nu e pregătit să-şi asume riscul. Ideea e, Pierro, că încă trebuie să respectăm contractul şi să rezolvăm asta, aşa că mă aştept să descifrezi ce e pe piatra aia.

— Unde-i acum?

— Am lăsat-o în maşină. Rogan a făcut poze inscripţiei, aşa că poţi lucra cu ele.

Rogan îi înmână un card de date de la aparatul foto.

Pierro îl puse în buzunarul genţii în care îşi ţinea laptopul.

— Aş vrea să văd şi piatra.

Mandino dădu din cap.

— Maşina e chiar după colţ. Mergem să ne uităm în câteva minute.

— Şi ce e inscripţia aia, mai exact? O hartă? Indicaţii?

— Nu suntem siguri. Este partea de jos a pietrei pe care se află inscripţia latină, asta e clar. Am alăturat cele două părţi şi s-au potrivit, dar sunt trei linii drepte, şase puncte şi câteva litere şi cifre. Arată mai mult ca o diagramă decât ca o hartă, dar sigur indică locul unde sunt ascunse relicvele, altfel nu ar fi existat niciun motiv pentru care să fi fost gravată şi ascunsă.

— Linii? şopti Pierro. Ai pomenit de litere şi cifre. Îţi aduci aminte literele? Poate P şi MP?

— Da. Şi cred că şi un A. De ce? Ştii ce înseamnă?

— Poate. *Pedes* sau *passus*, *mille passus* şi *actus*. Sunt unităţi de măsură romane pentru distanţă. Cel care a realizat diagrama se poate să fi ales câteva clădiri impunătoare sau locuri de referinţă din Roma şi să le fi folosit ca puncte de reper.

— Sper că ai dreptate, spuse Mandino. Acum, hai să mergem să ne uităm la piatră şi după aceea poţi să te apuci de lucru.

Se ridică şi îi conduse afară din restaurant.

III

Bronson încercase mai mult de o oră să găsească potriviri

între altitudinile dealurilor de pe diagrama de pe skyphos şi cele de pe Google Earth.

— Asta ar putea dura la nesfârşit, şopti el lăsându-se pe spate pe scaun şi întinzându-se pentru a-şi relaxa încheieturile amorţite. Ţara asta afurisită e plină de dealuri şi numai Dumnezeu ştie pe care l-a ales Marcellus. Asta dacă presupunem că a ales un deal.

— Nicio potrivire? întrebă Angela.

— Nu. Am folosit conversiile unităţilor romane pe care mi le-ai dat şi am luat o marjă de eroare de zece la sută în plus şi în minus, dar, chiar şi făcând asta, de-abia găsesc pe Google vreun deal care să se potrivească.

— Câte?

— Poate opt sau zece dealuri se potrivesc criteriilor, dar toate sunt pe coastă, la o distanţă mare de Roma.

Angela nu răspunse decât după câteva secunde, rămânând cu privirea pironită pe ecranul laptopului, apoi chicoti uşor.

— Şi te mai consideri detectiv? întrebă. Iniţialele DNS şi DNM îţi spun ceva?

— Bineînţeles. „Deasupra nivelului solului” şi „Deasupra nivelului mării”. Eu… stai, înţeleg ce vrei să spui.

— Exact. Google Earth măsoară înălţimea obiectelor deasupra nivelului mării, îţi dă altitudinea, dar Marcellus nu avea cum să înţeleagă aşa ceva. El stătea pe pământ, aproape de locul ascunzătorii. De acolo, singurul lucru pe care ar fi putut să-l măsoare cu dioptre ar fi fost altitudinile dealurilor situate deasupra poziţiei sale, nu altitudinile situate deasupra nivelului mării.

— Ai dreptate, rosti Bronson cu disperare în voce, dar, pentru că nu ştim la ce altitudine era el, suntem terminaţi.

— Nu, nu suntem. Altitudinea la care era el nu contează. Marcellus ne-a dat altitudinile a şase dealuri, calculate dintr-un loc anume. Dacă vârful unui deal era la opt sute de metri deasupra lui, iar altul la cinci sute de metri, e o diferenţă de trei sute de metri. Deci, ce ar trebui să faci este să te uiţi pe Google Earth la *diferenţele* de altitudine dintre oricare două dealuri.

— Da, înţeleg ce vrei să spui, zise Bronson. Ţi-am mai spus,

Angela. Sunt cu adevărat bucuros că eşti aici.

Luă o foaie de hârtie şi alese repede două puncte de pe diagramă. Converti numerele romane în metri, folosind un tabel pe care Angela îl găsise într-una dintre cărţi şi calculă apoi diferenţa dintre ele.

— Acum, hai să vedem, şopti el întorcându-se la laptop.

Dar tot nu putu găsi două dealuri a căror diferenţă să se potrivească. După încă o oră, Angela se apucă şi ea de lucru, dar nu avu mai mult noroc.

— Frustrant, nu-i aşa? întrebă Bronson când Angela împinse scaunul şi se ridică.

— Am nevoie să beau ceva, spuse ea. Să mergem jos la bar şi să ne înecăm amarul cu o cantitate mare de alcool.

— Nu cred că asta e cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată, dar este tentantă, fără îndoială, răspunse Bronson. Stai să-mi iau portmoneul.

Găsiră o masă liberă în colţul barului. Bronson cumpără o sticlă cu vin roşu bunicel şi turnă două pahare.

— Vrei să mănânci la restaurantul hotelului în seara asta?

— Da, de ce nu?

— OK. O să rezerv o masă.

Când se întoarse de la bar, Angela se uita la copia inscripţiei pe care o făcuse Bronson. Când el se aşeză, ea îi întinse hârtia peste masă.

— Mai e un indiciu aici, zise. Ceva la care nici măcar nu ne-am uitat.

— Ce? întrebă Bronson.

Angela îi arătă linia ondulată despre care Bronson crezuse că arăta ca o curbă sinusoidală.

— Asta e o inscripţie pur funcţională, nu? Nu reprezintă un element decorativ. Deci ce se presupune a fi?

— Nu ştiu. Poate marea? Poate coasta de nord-est a Italiei?

Angela dădu din cap.

— S-ar putea să ai dreptate, dar, indiferent ce a îngropat Marcellus, acel lucru trebuie să fi fost *cu adevărat* important, altfel de ce s-ar fi ostenit atât cu piatra, cât şi cu restul? Şi, dacă era important, Nero nu ar fi vrut să fie îngropat în cealaltă

parte a Italiei. Trebuia să-l păstreze destul de aproape de Roma. Cred că forma asta reprezintă probabil un şir de dealuri, iar Marcellus l-a inclus, astfel încât cei care aveau să caute locul să aibă un indiciu evident care să-i ajute să identifice zona. Cred că linia asta e un marcaj intenţionat.

— OK, spuse Bronson. Termină-ţi băutura şi să ne întoarcem sus.

Aproape imediat după ce se aşeză la laptop, găsi ceva ce părea să se potrivească.

— Uită-te la asta, spuse arătând spre ecranul laptopului La vreo 50 de kilometri est de Roma, între comunele Roiate şi Piglio se găsea o creastă de deal lungă, care ajungea până la 1370 de metri sau 4400 de picioare. Trăsătura cea mai caracteristică a crestei era panta de nord-est brăzdată sub forma unui model regulat.

— Înţeleg ce vrei să zici. Arată cam ca desenul de pe *skyphos*.

— Asta e primul lucru, spuse el. Acum, uită-te la asta. Bronson puse cursorul pe vârful crestei şi notă altitudinea afişată de Google. Apoi, îl mută la capătul altei creste situate aproape de extremitatea estică şi scrise şi acea valoare.

Angela luă un creion, făcu repede scăderea şi compară rezultatul cu cel obţinut din diagrama de pe *skyphos*.

— Bine, zise ea, nu e exact, dar e al dracului de aproape. Este o eroare de aproape opt la sută din cauza unităţilor de măsură latineşti, dar asta-i tot.

— Da, dar noi folosim fotografii din satelit şi tehnologie GPS, în timp ce Marcellus avea doar un *dioptre* şi orice unelte de topografie or mai fi fost disponibile acum două mii de ani. În aceste condiţii, cred că rezultatul este destul de apropriat.

— Dar celelalte patru locaţii?

— Da, cred că le-am găsit şi pe astea. Uită-te!

Bronson mută repede cursorul peste alte patru locaţii de pe Google Earth, scrise altitudinile lor şi îi dădu Angelei hârtia, ca să facă socotelile.

Când termină, ea ridică privirea zâmbind.

— Din nou, nu e tocmai exact, dar, în mod sigur, între marjele de eroare la care te aştepţi de la cineva care foloseşte

instrumente topografice din secolul I. Cred că s-ar putea să fi găsit locul.

Însă Bronson clătină din cap.

— Sunt de acord că poate am găsit zona corectă, dar încă nu am identificat cu precizie locul ascunzătorii. Vreau să spun că liniile diagramei se încrucişează, dar nu numai într-un singur punct, fapt ce ar fi putut indica în mod evident ascunzătoarea, în loc de asta, punctele formează un triunghi care indică o zonă vastă.

— Nu, aprobă Angela, nu se intersectează într-un singur punct, dar chiar aici, în mijlocul diagramei, simt literele PO LDA. Între PO şi LDA este un punct. Punctul era un semn obişnuit de a separa cuvintele dintr-un text în vremea aceea. Acum, de ce să scrii din nou acele litere chiar în diagramă? Ele au fost deja gravate în partea de sus a pietrei, direct sub *HIC VANIDICI LATITANT*. Dacă aveau de gând să le repete pur şi simplu, atunci nu crezi că le-ar fi inscripţionat şi în partea de jos a diagramei, lângă literele MAM? Dar, dacă diagrama asta ne indică locul unde a fost ascuns obiectul lui Nero, atunci cuvintele *Per ordo Lucius Domitius Ahenobarbus* din centrul hărţii au sens. De fapt, e un fel de dublu înţeles. Cred că înseamnă: „Acesta a fost făcut din ordinele lui Nero”, precum şi „Acesta e locul ascunzătorii”. Cred că literele alea au fost puse în mijlocul diagramei deoarece punctul dintre O şi L marchează zona.

— Da, asta e o sugestie la fel de bună ca oricare alta, spuse Bronson. Mâine-dimineaţă, mergem acolo cu maşina şi încercăm să dezgropăm ce a ordonat Nero să fie ascuns acum două mii de ani.

22

I

Bronson observase că distanţa în linie dreaptă dintre Santa Marinella şi destinaţie era numai de 112 kilometri, dar ştia că pe drum era aproape dublă.

— 112 kilometri nu înseamnă foarte departe, zise Angela terminându-şi a doua ceaşcă de cafea.

Intraseră în restaurant la ora 7, când începea să se servească micul dejun.

— De acord. Pe autostradă, o să ne ia cam o oră, dar pe drumurile laterale pe care o să le găsim în zonă, o să fie peste două ore de mers cu maşina. Dar mai avem o grămadă de lucruri de făcut înainte de a ajunge acolo, aşa că o să ne ia cam trei-patru ore cu totul.

Bronson plăti nota şi cără bagajele la maşină. Prima oprire o făcu la un chioşc de ziare de la marginea oraşului, de unde cumpără mai multe hărţi la scară mare pentru zona de nord-est a Romei.

După încă opt kilometri, găsiră în afara oraşului un centru comercial mare şi, aşa cum sperase Bronson, un supermarket cu produse de bricolaj.

— Stai aici, spuse el, şi încuie uşile pentru orice eventualitate. Nu o să întârzii. Ce mărime porţi? În mărime europeană, vreau să zic.

— Patruzeci sau patruzeci şi unu, răspunse ea, dacă te referi la pantofi.

— Pantofi, picioare, tot aia e.

25 de minute mai târziu, reapăru împingând un cărucior încărcat. Angela sări din maşină şi îi deschise capota portbagajului.

— Dumnezeule, spuse ea uitându-se la obiectele din cărucior. Arată ca şi cum ai cumpărat lucruri pentru o expediţie de o

săptămână.

— Nu chiar, răspunse Bronson, dar cred că trebuie să fim pregătiţi.

Puseră împreună echipamentele în portbagajul maşinii. Bronson cumpărase mănuşi, lopeţi, cazmale, topoare, răngi, o trusă de scule, raniţe, ghete de căţărare, lanterne şi baterii de rezervă, o busolă, un GPS portabil şi chiar un cablu lung de remorcare.

— Un cablu de remorcare? întrebă Angela. Pentru ce ai nevoie de aşa ceva?

— Îl putem folosi ca să tragem din drum pietre sau trunchiuri de copaci, lucruri de genul ăsta.

— Nu-mi place să pomenesc despre asta, dar este clar că acest Renault nu e maşina pe care aş alege-o pentru o excursie în munţi.

— Ştiu. Este o maşină care nu ne ajută deloc acolo unde mergem, ăsta e şi motivul pentru care nici nu o să urcăm cu ea. Am un plan. O să folosim Renaultul până ajungem la San Cesareo, în suburbiile din sud-estul Romei. Am verificat aseară, pe internet, acolo există un centru de închirieri de maşini 4x4. O lăsăm pe a noastră undeva în oraş şi am rezervat pe numele tău o Toyota Land Cruiser cu ampatament scurt.

Dacă nu vom putea urca dealul cu o maşină ca asta, atunci singurul lucru pe care îl mai putem folosi e un elicopter.

*

Era aproape amiază când Bronson opri Renaultul Espace într-o parcare etajată din San Cesareo. Merseră împreună pe jos câteva sute de metri până la centrul de închirieri, care nu era pe drumul principal, iar 20 de minute mai târziu se aflau într-o Toyota Land Cruiser veche de un an, pe care Angela o închinase pentru două zile, plătind cu cartea ei de credit.

— Crezi că a fost sigur să folosesc cardul meu Visa? întrebă ea când Bronson trase Toyota în parcare, lângă Renault.

— Cred că nu. Problema este că nu se poate închiria o maşină fără folosirea unei cărţi de credit. Dar sper că vom fi plecaţi de mult de aici până când se va sesiza cineva.

Îşi mutară în Toyota toate echipamentele, inclusiv bagajele,

apoi încuiară Renaultul şi plecară.

— Asta ne va fi de ajutor, şopti Bronson ochind două parcuri de maşini uzate de la periferia lui San Cesareo.

Amândouă arătau fără pretenţii, păreau murdare, iar maşinile erau vechi şi cam deteriorate. Păreau nişte locuri în care se insista ca tranzacţiile să aibă loc în numerar. Lui Bronson, asta îi convenea de minune.

Intră în primul parc de maşini şi se târgui cu vânzătorul cam 20 de minute, apoi plecă la volanul unui Nissan vechi de zece ani. Vopseaua se decolorase şi erau urme de lovituri pe aproape toate aripile, dar motorul şi transmisia păreau în regulă, iar cauciucurile erau bune.

— Asta e? întrebă Angela ieşind din Toyota.

— Da. O să conduc maşina asta. Urmează-mă şi ne vom ocupa de restul problemelor când o să ajungem la Piglio.

Oraşul nu era departe, iar drumul era destul de liber, aşa că scoaseră un timp bun. Bronson opri Nissanul într-o parcare a unui supermarket care era aproape plină şi, câteva minute mai târziu, plecau împreună în Toyota.

În drum spre Piglio, Bronson opri la o benzinărie, intră şi se întoarse cu două plase pline cu sendvişuri şi sticle cu apă.

— Poţi să te uiţi pe hartă, te rog? întrebă Bronson. Avem nevoie de un drum forestier sau de o şosea secundară care să ne scoată cât mai aproape de locaţie, asta ca să nu trebuiască să mergem kilometri pe jos.

Locul indicat de inscripţia de pe *skyphos* era departe de drumul principal şi, 30 de minute mai târziu, după ce conduseseră pe drumuri din ce în ce mai înguste şi mai denivelate, Angela îi ceru să oprească jeepul, astfel încât să-i poată explica unde se află.

— Asta e locul unde suntem acum, zise ea arătând pe hartă un drum alb, nenumerotat, iar linia asta punctată pare singurul drum până aici, sus.

— OK, intrarea pe drumul ăsta e chiar după cotitură.

Bronson porni şi conduse încă 160 de metri, până văzu o spărtură în tufişurile de pe marginea şoselei care ducea spre drumul căutat. Intră pe acolo şi puse în funcţiune tracţiunea

integrală a maşinii.

În faţa lui se întindea un drum forestier accidentat, dar care se vedea că era circulat şi care şerpuia în sus, pe pantă.

— Se pare că au mai fost pe aici şi alte maşini de teren şi poate chiar un tractor sau două. Ţine-te bine. O să fie destul de inconfortabil.

Drumul principal păru că se termină după câteva sute de metri, dar urmele de cauciucuri duceau în mai multe direcţii-o alese pe cea care părea că se îndreaptă spre un platou înalt din faţa lor. Forţă Toyota pe pantă, pe pământul plin de şleauri, aproape doi kilometri, până când ajunseră pe un platou mic, acoperit cu pietre.

Bronson conduse jeepul în partea îndepărtată a platoului, lângă o stâncă, şi îl opri.

— Asta e, spuse. Cred că aici se termină drumul. De aici, mergem pe jos.

Ieşiră din maşină şi se uitară în jur. Văzură tufişuri şi pomi care creşteau împreună din loc în loc, dar nu era niciun semn de prezenţă umană. Nu era gunoi, nu erau garduri, nu era nimic. Vântul adia uşor pe feţele lor, însă nu se auzea niciun sunet. Era unul dintre mai liniştite locuri în care fusese Bronson vreodată.

— Liniştit, nu-i aşa? întrebă Angela.

— Cred că singurii oameni care se aventurează pe aici sunt ciobanii şi câte un vânător ocazional.

Bronson dădu drumul GPS-ului şi scrise coordonatele geografice de pe hartă. Le compară cu interpretarea diagramei de pe *skyphos*.

— Totul e cam ca dracu' de vag, şopti, dar cred că suntem în locul corect.

Angela tremură uşor.

— E sinistru. Ne aflăm în acelaşi loc în care se afla Marcus Asinius Marcellus acum două mii de ani, zise ea arătând cu mâna spre orizont. Peisajul la care ne uităm e aproape identic cu cel pe care l-a văzut şi el. Chiar poţi înţelege de ce a ales aceste şase dealuri. Din acest punct, sunt de departe cele mai proeminente repere.

— Problema noastră e că nu avem niciun fel de indicaţii detaliate, spuse Bronson, aşa că va trebui să verificăm orice loc posibil. Nici hărţile astea, nici diagrama de pe *skyphos* nu ne vor ajuta prea mult acum.

— Care crezi că ar putea fi locul pe care-l căutăm? Dacă Marcellus a îngropat ceva în pământ, până acum nu ar mai fi rămas semne vizibile, nu după atât de mult timp.

— Nu cred că noi căutăm ceva îngropat în pământ. Lucrul care trebuia ascuns era mult prea important pentru aşa ceva, aşa că eu cred că ascunzătoarea este o peşteră sau o incintă de piatră făcută de mâna omului. Intrarea a fost probabil acoperită cu pietre sau lespezi grele, aşa că asta trebuie să căutăm.

II

Gregori Mandino ridică receptorul când telefonul sună a treia oară. Se aştepta şi spera să fie Pierro, cu vestea că a descifrat diagrama de pe piatră, dar apelantul era Antonio Carlotti, adjunctul său.

— Nişte veşti neobişnuite, *capo,* începu Carlotti. Mi-ai spus că englezul şi fosta lui nevastă au părăsit probabil Italia până acum şi se întorc în Anglia?

— Da. De ce?

— Încă avem pornit sistemul de monitorizare pe internet şi ne-au fost raportate câteva căutări semnificative din Santa Marinella.

— Unde?

— Santa Marinella. Este un oraş mic de pe coasta din nord-vestul Romei.

— Ce căutări? întrebă Mandino.

— Mai mult sau mai puţin precum cele pe care le-am detectat în Cambridge. Acestea au venit de la o conexiune wireless dintr-un motel din oraş. Erau căutări detaliate despre orice avea legătură cu Nero şi cu Marcus Asinius Marcellus.

— Ăsta trebuie să fie Bronson. Ce dracu' face *încă* în Italia? Şi de ce *încă* urmăreşte pista asta? Când au fost înregistrate aceste căutări? Astăzi?

— Nu. Ieri-seară. Şi mai sunt şi alte ciudăţenii. Aceste căutări au fost urmate de unele despre *groma*. Este un instrument topografic antic folosit de romani. Şi am mai detectat o altă activitate pe aceeaşi reţea. Cineva a încărcat programul Google Earth. Asta e…

— Ştiu ce e, Carlotti. La ce zone s-au uitat?

— Nu ştiu, *capo*. De îndată ce un calculator accesează serverul Google Earth, nu-i mai putem monitoriza activităţile. Utilizatorul lucrează efectiv într-un sistem închis.

— Nu-mi place cum sună asta. Bronson e încă în zonă. A descoperit ceva despre tehnicile topografice ale romanilor, iar faptul că e pe Google Earth înseamnă că urmăreşte vreo pistă. Altceva?

— Da. De îndată ce am auzit de aceste căutări, l-am pus pe unul dintre oamenii mei din zona Santa Marinella să afle cine a stat la hotelul acela. M-a sunat înapoi acum câteva minute. Au fost doi englezi acolo aseară, soţ şi soţie, dar personalul nu avea numele lor deoarece au plătit cu numerar. Recepţionerul şi-a adus aminte doar că şi-au petrecut seara în cameră. Şi mai ştie că au folosit internetul fiindcă au plătit pentru el. Conduceau un Renault Espace înregistrat în Marea Britanie şi au plecat devreme în dimineaţa asta.

— Asta confirmă tot. Ce-ai făcut?

— I-am dat pontul unuia dintre oamenii mei din rândul carabinierilor. Dar ce mă îngrijorează cel mai mult, având în vedere ce s-a întâmplat cu sulul, e ultima informaţie primită.

— Spune-mi.

— Un alt contact al meu de la carabinieri mi-a zis că, în dimineaţa asta, a fost închiriată pentru două zile o Toyota Land Cruiser de la un parc auto din San Cesareo, lângă Roma, de către o femeie cu numele Angela Lewis, care a plătit cu cardul.

— La dracu'! murmură Mandino.

— Se pare că Bronson urmăreşte aceeaşi pistă ca şi noi, cu toate că nu înţeleg cum, spuse Carlotti. Eşti sigur că piatra din casă nu a mai fost văzută?

— În mod sigur, nu, dar cumva a făcut rost de o altă copie a diagramei care arată locul ascunzătorii. A închiriat un jeep

pentru că s-a prins de unde trebuie să înceapă căutările. Aşteaptă un minut, zise Mandino, fiind fulgerat de o idee. Toyota a fost închiriată din San Cesareo în dimineaţa asta, nu?

— Da.

— Bine, cel puţin ne dă un punct de plecare. Spune-le carabinierilor să caute Toyota.

— Se face, *capo.* Altceva?

— Nu. Până nu aflăm încotro se duc, nu mai putem face nimic.

Mandino termină convorbirea, apoi formă numărul lui Rogan.

— Dă-i telefonul lui Pierro, îi ordonă lui Rogan de îndată ce răspunse.

— Pierro.

— Mandino. Ai găsit vreo potrivire cu diagrama?

— Nu, nu încă, dar sunt sigur că, în timp, vom putea…

— Nu avem timp, izbucni Mandino. Tocmai am aflat că Bronson a închiriat un jeep de la un parc auto din estul Romei, iar asta înseamnă că a descifrat *deja* diagrama. Unde te-ai uitat?

— În nordul oraşului în special, deoarece cred că Marcellus a deţinut pământuri în zona aia.

— Mi se pare că Bronson e mai bun decât tine, Pierro, şi se presupune că tu eşti expertul. Îţi sugerez să începi să cauţi undeva în estul Romei şi să o faci repede. Dacă găseşte mormântul înaintea ta voi fi foarte nemulţumit şi nu cred că vrei ca asta să se întâmple *cu adevărat.* Ştii ce e în joc.

23

I

— Ai găsit ceva? întrebă Bronson în vreme ce Angela venea spre el prin iarba înaltă.

Căutaseră timp de două ore, dar nu găsiseră absolut nimic, în afară de o mână de cartuşe goale. La început, căutaseră împreună, urmând un model logic, în formă de reţea, dar apoi se separaseră pentru a acoperi o suprafaţă mai mare.

— La naiba cu tot! răspunse Angela. M-am săturat, mi-e foame şi mi-e sete. Iau o pauză.

Cei doi coborâră panta până la Toyota. Bronson deschise uşile şi porni motorul, lăsând răcoarea aerului condiţionat să adie peste ei. Angela scoase pachetele de sendvişuri şi îl lăsă pe Bronson să aleagă.

— Îl iau pe cel cu salată de pui, zise rupând celofanul.

— Eşti sigur că suntem în locul unde trebuie? răspunse Angela desfăcând sendvişul cu şuncă şi uitându-se oarecum circumspectă la carnea rozalie de dinăuntru.

— Sincer, nu. Punctul de pe diagrama de pe *skyphos* acoperă o zonă destul de mare. Dacă busola ar fi fost inventată şi Marcellus ar fi avut una, ca să ne furnizeze direcţii mai precise, lucrurile ar fi fost mult mai simple. Dar, în situaţia în care suntem, de fapt, bâjbâim în întuneric.

— Te-ai aştepta să fi lăsat un fel de semn, astfel încât să poată găsi din nou locaţia exactă dacă ar fi avut nevoie. Toate aceste stânci şi pante mi se par al dracului de asemănătoare.

— Ce fel de semn?

— Nu ştiu, o săgeată gravată într-o stâncă, orice de genul ăsta.

— S-ar putea să fi făcut aşa ceva, sublinie Bronson, dar s-ar putea să fi fost distrus de-a lungul secolelor.

— Foarte încurajator. Mulţumesc.

— Hai să bem ceva, sugeră Bronson, şi să încercăm din nou.

*

Trei ore mai târziu, căutau în continuare. Căutaseră pe tot platoul, de la un capăt la altul. Bronson se căţărase pe panta de sus şi o cercetase, dar nu descoperise nimic, în timp ce Angela se căţărase pe grămezile de pietre care formau partea dură a platoului.

Bronson era gata să renunţe pentru ziua aceea şi cobora cărarea când Angela îl strigă brusc.

— Ce-i asta?

Bronson se duse până la locul unde stătea Angela, aproape de stânca joasă care marca marginea înaltă a platoului şi aproape de locul în care căutaseră cel mai mult. Cam la un metru şi jumătate deasupra solului, pe o piatră, văzu ceva care arăta ca un V mic, de câţiva centimetri, dar atât de şters şi bătut de vânt şi ploi, încât nu erau siguri dacă ochii nu le joacă feste, până nu îşi trecură degetele peste crestătură.

— Simţi? întrebă Angela.

— Cred că da, spuse Bronson, e un V sau e ce a rămas dintr-un M sau W sau poate chiar dintr-o săgeată cu vârful în jos? E aşa de ştearsă, că ar putea fi orice.

Angela îşi trecu degetele peste stâncă, pe ambele părţi ale crestăturii.

— Nu simt alte litere, spuse.

— Nu cred că ar putea fi oricare din celelalte două litere, sugeră Bronson, cred că e un V, cel mai probabil. Marcellus nu ar fi vrut ca acest semn să fie găsit din întâmplare, aşa că semnul pe care el l-a lăsat trebuie să fi fost discret. Nu cred că şi-ar fi scris iniţialele pe piatră, dar un simplu V de la *VANIDICI* are sens.

— Şi acum ce facem?

Bronson arătă spre baza stâncii, unde era o grămadă de bolovani care sigur nu fuseseră atinşi de ani de zile, poate de secole.

— Acum, aflăm ce e sub grămadă. Stai aici. Aduc jeepul.

Se grăbi înapoi la maşină, porni motorul şi aduse vehiculul cât putu de aproape de stâncă. Deschise portbagajul şi scoase

ranga, îi băgă vârful sub un bolovan mai mic din vârf şi îl ridică. Acesta căzu jos cu o izbitură.

— Pot să te ajut? întrebă Angela.

— Nu, mormăi Bronson, pentru că stâncile astea grele sunt acoperite cu pământ şi tot ce pot face e să le deplasez. Dar ar fi o idee bună ca tu să faci poze după ce mai mut nişte bolovani, ca să avem dovezi.

Angela se duse spre Toyota, luă o sticlă cu apă şi aparatul foto digital, iar Bronson îndepărtă un alt bolovan din vârful grămezii. În timp ce acesta cădea, el se uită cu neîncredere la stânca din spatele lui.

— Angela, strigă el cu vocea puţin încordată.

— Ce e?

— Lasă apa, dar adu imediat aparatul. L-am găsit.

Inscripţionate chiar în stânca din spatele bolovanului pe care tocmai îl mutase, descoperi trei litere mari, acoperite de pietre de mai multe secole, pentru a nu se degrada, şi care erau la fel de clare ca în ziua în care fuseseră făcute: H-V-L.

— *HIC VANIDICI LATITANT,* „Aici odihnesc cei mincinoşi”, şopti Bronson încetişor.

În următoarele zece minute, îndepărtă toţi bolovanii, cu excepţia celor trei stânci mari de la bază, pentru că acestea erau pur şi simplu prea mari pentru a putea fi mutate fără ajutorul Toyotei. Pentru a reuşi, avea nevoie de un lanţ sau de un cablu de oţel. În spatele acestora se afla o piatră plată şi aproape circulară, care fusese modelată şi care încă avea urme de daltă pe ea. Pe toată marginea acesteia fusese folosit un fel de mortar în încercarea de a sigila intrarea.

— Asta e pur şi simplu uimitor, icni Angela. Se pare că Jeremy a greşit. Nimeni nu s-ar fi ostenit atât ca să ascundă doar nişte cărţi. Arată mai degrabă ca un mormânt.

— Au încercat chiar să sigileze intrarea, spuse Bronson.

— Asta e probabil o precauţie împotriva animalelor care se hrănesc cu hoituri, în cazul în care Nero ar fi avut nevoie să recupereze cadavrele pe care le îngropase. Nu ar fi vrut să sape din nou după ele numai pentru a descoperi că rămăşiţele fuseseră mâncate de vulpi sau de alte animale.

— Şi de ce dracu' ar fi avut nevoie să recupereze un cadavru?

— Oh, mai multe motive, zise Angela, cel mai evident fiind vreun fel de jaf legalizat.

— Puteai să jefuieşti un om mort? întrebă Bronson folosind un ciocan şi o daltă pentru a scoate sigiliul de mortar de pe marginea stâncii.

— Era ceva mai subtil de atât. În trecut, anumite infracţiuni, cum ar fi trădările şi vrăjitoria, presupuneau pedepse mult mai aspre chiar şi decât moartea. Dacă o persoană era găsită vinovată, toată averea îi era confiscată de rege. Sunt câteva cazuri înregistrate de istorie în care cadavrele au fost scoase din mormânt, îmbrăcate în haine noi şi aşezate într-o sală de tribunal pentru a fi judecate pentru delicte ca acestea doar pentru că monarhul îşi dorea pământurile lor. Din motive evidente, acuzatul nu putea să vorbească în apărarea lui, aşa că verdictul era de obicei previzibil.

— Bizar.

— Da, se poate folosi şi cuvântul ăsta. Cum te descurci?

— Am dat la o parte mortarul, aşa că acum ar trebui s-o pot muta.

Introduse vârful răngii în partea de sus al pietrei şi o ridică. Se auzi o pocnitură şi partea superioară a pietrei plate se deplasă câţiva centimetri.

— Am spart sigiliul, rosti Bronson, dar va trebui să folosim maşina pentru a muta piatra cu totul. E prea grea ca să o mut singur.

Se duse spre maşină şi se întoarse după câteva momente cu un cablu de remorcare. Folosi o rangă ca să ridice piatra, astfel încât să poată trece cablul prin spatele ei, securiză prinderea şi fixă celălalt capăt în cârligul de remorcare al jeepului.

— Stai de-o parte, îi ceru Angelei, în cazul în care se rupe cablul. De fapt, mai bine vino cu mine în maşină.

Porni Toyota şi porni încet înainte până când cablul începu să se tensioneze. Timp de câteva secunde nu se auzi nimic, cu excepţia zgomotului motorului diesel puternic al maşinii, apoi vehiculul se smuci în faţă.

— Cred că asta a fost, spuse Bronson.

Opri motorul şi ieşi din maşină. Dar, când se uită în spate, îşi dădu seama că nu se întâmplase nimic. Cablul de remorcare se rupsese în două chiar de lângă cârligul de remorcare, iar când se uitară spre stâncă, văzură că piatra rotundă abia se mişcase.

— Rahat! Ar fi trebuit să aduc un cablu de oţel. Nu văd cum am putea da la o parte piatra.

— Poate că ar fi trebuit să închiriem o Toyota prevăzută cu troliu, spuse Angela privind piatra. Stai un pic. Marcellus nu avea cabluri de oţel şi nici maşini diesel turbo, nu? Dar tot ar fi putut să intre în mormânt.

— Da, probabil. Şi ce?

— Deci de asta piatra e rotundă. Tu ai încercat să o tragi în faţă. Dar ar trebui să o putem rostogoli într-o parte.

— Genial, rosti Bronson.

Se ghemui la marginea pietrei şi începu să dea la o parte pământul şi resturile. Apoi, se dădu în spate.

— Bingo! zise el. Există un fel de canal tăiat în piatră, pe care aceasta ar trebui să se rostogolească.

Bronson urcă pe stânci în cealaltă parte a pietrei, introducând ranga la baza ei şi ridicând-o. Surprinzător de uşor, piatra se mişcă puţin, rotindu-se câţiva centimetri în canal.

— Continuă, îl zori Angela.

Bronson deplasă din nou piatra care se rostogoli cam un metru, aşa încât putură vedea ce se afla în spatele ei. Deveni vizibilă intrarea într-o peşteră micuţă, prea nivelată şi regulată ca să fie naturală. Cu toate că reuşiseră să îndepărteze piatra care reprezenta sigiliul, intrarea era încă blocată parţial de cele trei stânci mari.

— Nu poţi muta bolovanii ăia mari, declară Angela.

— Nu uşor sau poate deloc, fu de acord Bronson, dar ştiu cum pot să mă târăsc printr-o gaură.

— Dacă acoperişul cade când intri?

— Angela, peştera e acolo de două mii de ani fără să cadă, aşa că, dacă mai rezistă încă zece minute, o să fiu în siguranţă.

— Bine, dar fii atent.

— Sunt întotdeauna atent. Acum, dă-mi lanterna şi aparatul

foto, te rog.

Bronson puse aparatul în buzunar şi lumină cu lanterna intrarea.

— Vezi ceva? întrebă Angela.

— Nu prea mult. Trebuie să intru înăuntru cu totul.

Bronson se lăsă pe burtă, ţinu lanterna chiar în faţa lui şi se târî în interior.

II

Peştera avea cam trei metri lungime, doi metri lăţime şi un acoperiş boltit de peste un metru înălţime în centru, coborând la mai mult de jumătate în părţi. Bronson se ghemui şi se uită în jurul lui, în timp ce fasciculul de lumină al lanternei dansa pe pereţii din piatră, denivelaţi de loviturile primite, şi pe podeaua plină de praf.

I-a fost imediat clar că Angela avusese dreptate: „mincinoşii" nu erau cărţi sau documente. În peşteră se aflau două schelete alăturate care, în mod evident, erau foarte vechi şi extrem de fragile. Bucăţele de ţesătură aspră atârnau încă de unele oase. Craniul unuia din cadavre zăcea cam la 30 de centimetri de vertebrele de la gât.

— Ce e? strigă Angela.

— Aşteaptă! rosti Bronson simţindu-se aproape incapabil să vorbească.

Era copleşit de vechimea a ceea ce vedea, de timpul care parcă încremenise în loc. Întinse mâna şi atinse semnele lăsate de daltă pe pereţii de piatră. Erau la fel de ascuţite şi de curate ca şi când ar fi fost făcute cu o zi în urmă, deşi ştia că zidarul murise de două mii de ani.

Adulmecă aerul. Ca o vagă reminiscenţă a unei atmosfere de biserică sau catedrală, peştera avea un miros uscat, vechi, dominat de un iz slab de ciuperci. Ciuperci cu adevărat vechi.

Se uită apoi la cele două grămezi de oase, simţind că începe să i se ridice părul pe ceafă.

— Sunt două schelete, strigă el uitându-se cu atenţie la craniul desprins de corp. Doar praf şi oase foarte vechi. Dar nu

cred că vreunul din oameni a murit de bătrâneţe.

— Adică au fost omorâţi? De ce spui asta?

— Aşteaptă până fac nişte poze. Nu îndrăznesc să le ating. Probabil că se distrug complet dacă fac asta.

Bronson puse lanterna pe o piatră, astfel încât să lumineze toată peştera, şi începu să facă poze interiorului acesteia. Începu cu o imagine panoramică, fotografiind podeaua, tavanul, pereţii şi intrarea înainte de a trece la rămăşiţele omeneşti. Apoi, făcu mai multe poze fiecărui schelet, întâi celui întreg şi apoi prim-planuri, concentrându-se asupra craniului şi oaselor gâtului, în special vertebrelor retezate. Făcu câteva poze şi celui de-al doilea cadavru, concentrându-se pe oasele încheieturilor şi ale gleznelor, unde semnele cuielor ruginite erau încă vizibile.

Bronson tremura, dar nu de frig. Se uită aproape înfricoşat în jurul mormântului, un mormânt vechi ca însuşi timpul, apoi privi din nou oasele care zăceau acolo, nemişcate de 2000 de ani. Oasele a doi bărbaţi. Unul decapitat, celălalt crucificat.

III

Pilotul roti elicopterul în aer astfel încât botul acestuia să fie contra vântului, cobori şi ateriză. Se întoarse spre Mandino şi dădu din cap.

— Du-te! spuse Mandino arătând spre dreapta, unde era parcată maşina 4x4 pe care o reperaseră din aer şi care se afla cam la 50 de metri depărtare, pe terenul dur.

Unul dintre bărbaţi culisă uşa laterală şi sări pe pământ. Luă din spatele elicopterului o mitralieră Kalaşnikov căreia îi eliberă piedica. Îl aşteptă şi pe partenerul lui, apoi se repeziră amândoi spre ţintă, cu armele gata pregătite.

Mandino şi Rogan îi priviră cum se îndepărtau. Sperau că Bronson şi femeia îi vor conduce direct la mormântul pe care îl căutau. Mandino era impresionat de tenacitatea lor. În alte împrejurări, s-ar fi gândit să-i lase în viaţă.

Când ajunseră cam la zece metri de vehicul, cei doi bărbaţi se despărţiră, astfel încât să se aproprie de el din două părţi şi

să creeze două ţinte în cazul în care se ajungea la un schimb de focuri. Mandino privi cu ochi critic cum se apropiau, dar rezultatul nu fu cel la care se aşteptase. Amândoi bărbaţii îşi puseră mitralierele pe umăr, se uitară în jeep şi fugiră înapoi la elicopter.

După ce îşi puseră centurile şi căştile, Mandino îi asaltă cu întrebări.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu e jeepul pe care-l căutăm, răspunse unul dintre ei, gâfâind uşor. Căutăm o Toyota Land Cruiser, nu-i aşa?

— Da, răspunse Mandino.

— Ei bine, e un Nissan Patrol cu ampatament scurt. Seamănă, dar e un vehicul diferit. Asta are un dispozitiv de prindere în spate, iar capota e rece. Aparţine probabil unui vânător sau vreunui fermier local care a condus până aici azi-dimineaţă şi care mai e încă pe dealuri, pe undeva.

— Rahat! şopti Mandino şi se întoarse spre pilot.

— Ridică elicopterul. Trebuie să fie pe aici pe undeva.

*

După ce termină de fotografiat interiorul, Bronson se mai uită o dată prin peşteră. Nu putea înţelege de ce două cadavre în putrefacţie – chiar dacă unul fusese decapitat, iar celălalt crucificat – fuseseră atât de importante pentru împăratul roman. Cadavrele nu erau chiar o raritate în Roman antică, aşa că trebuia să mai fie ceva absolut special la cele două trupuri sau mai era altceva ascuns în peşteră.

Bronson îşi băgă din nou aparatul foto în buzunar şi lumină încăperea cu fasciculul lanternei, uitându-se cu atenţie la fiecare centimetru de piatră. Numai când cercetă interiorul peşterii pentru a doua oară, observă la capătul îndepărtat o piatră lucrată de mâna omului, ale cărei părţi laterale şi de sus fuseseră tăiate sub forma unui pătrat. Poate că piatra aia avea pe ea o inscripţie sau ceva ce ar fi putut să explice ce descoperise.

Se târî pe podea, dar, când ajunse la ea, observă că era complet goală. Arăta ca şi cum cineva i-ar fi teşit suprafaţa de sus pentru a scrie o inscripţie, dar nu-şi mai terminase treaba.

Numai când începu să se dea înapoi, observă o linie dintr-un material mai întunecat pe toată lungimea părţii de jos a pietrei. Se târî înapoi ca să studieze mai cu atenţie. Ceea ce crezuse că e o piatră mare care fusese tăiată ca un pătrat, îşi dădu el repede seama, era de fapt o piatră plată ce stătea ca un capac pe o altă piatră mai mare. Spaţiul dintre cele două fusese sigilat cu ceva ce i se părea a fi un fel de ceară groasă.

Pulsul lui Bronson se acceleră. În mod evident, cele două pietre formau un fel de seif şi ceea ce era ascuns în cavitate fusese protejat de exterior prin sigilare, timp de 2000 de ani. Avea sens. Nu numai cadavrele erau importante, ci şi ce fusese îngropat odată cu ele.

Făcu nişte poze celor două pietre, apoi încercă să o ridice pe cea de deasupra. Îi trebuia mai multă forţă dacă voia să mişte capacul de piatră.

Bronson se târî înapoi la intrarea în peşteră şi o strigă pe Angela.

— Am găsit altceva, spuse, dar am nevoie de rangă ca să o deschid.

— Aşteaptă.

Urmă o linişte de câteva secunde, apoi Bronson auzi zornăitul oţelului pe piatră şi capătul uneltei apăru în faţa intrării înguste a peşterii.

— Mulţumesc.

Se târî înapoi la capătul îndepărtat al peşterii şi introduse vârful răngii în sigiliul de ceară. Dar ceara, sau orice o fi fost, părea să fie mult mai rezistentă decât crezuse. Încercă din nou, de data asta împingând unealta cu fermitate între cele două lespezi, apoi se strădui să ridice piatra de sus.

Unealta rămase înfiptă. Pentru a putea urni piatra, trebuia să spargă sigiliul de pe cea mai mare parte a marginii. Îşi dădu seama că sigiliul era etanş, ceea ce însemna că indiferent ce era în „seiful” de piatră era într-o condiţie bună. Bronson îndesă ranga din nou în ceară, chinuindu-se să o întoarcă în lateral, şi apoi o scoase.

Dinăuntrul, cavităţii ieşi brusc un jet de aer, aproape ca o expiraţie, ca un oftat slab, iar Bronson se dădu în spate alarmat.

Apoi, îşi reveni. Era doar aer stătut, bineînţeles.

Repetă operaţiunea de jur-împrejurul marginii pietrei.

*

— Uite încă una, ţipă pilotul, iar Mandino se uită prin parbriz în direcţia arătată.

Aproape de nişte stânci, la câţiva kilometri depărtare, se putea vedea forma de neconfundat a unui vehicul de teren. Era al treilea pe care îl vedeau, iar Mandino începuse să se întrebe dacă nu cumva îl supraestimase pe Bronson. Poate că închiriase Toyota pentru a se pregăti de cercetări, dar nu identificase încă locul de unde să înceapă.

— Verifică! ordonă Mandino, iar pilotul întoarse elicopterul spre vehiculul îndepărtat şi începu să aterizeze.

*

Bronson spărsese o mare parte din sigiliul din jurul pietrei şi împinse din nou ranga sub margine, apăsând. De data asta, piatra se mişcă foarte uşor. Manevră ranga cu mai multă putere. Cu un trosnet brusc, sigiliul de ceară cedă în cele din urmă şi capacul de piatră căzu pe podeaua peşterii.

Bronson băgă mâna înăuntru. Scoase de acolo două plăcuţe de lemn cam de mărimea şi forma unor cărţi din zilele noastre şi un sul foarte mic. Ultimul era remarcabil de asemănător cu cel pe care îl recuperaseră din *skyphos*, dar nu văzuse nimic asemănător cu cele două plăcuţe până atunci. Fiecare era formată din două bucăţi plate de lemn, prinse pe latura lungă cu un fir care părea să aibă rolul unei balamale rudimentare. Celelalte trei laturi aveau şi ele găuri pe toată lungimea, prin ele trecând un alt fir, aparent pentru a împiedica deschiderea obiectului. Toate cele trei relicve păreau într-o condiţie excelentă.

Scoase aparatul foto, verifică dacă mai avea spaţiu suficient pe cardul de date şi mai făcu nişte poze.

*

Lângă intrarea în peşteră, Angela se sprijinea de o piatră, cu faţa întoarsă spre soare.

Brusc, deveni conştientă de un sunet trepidant ce se auzea şi se uită în jur. Văzu un elicopter care, deşi era încă la distanţă,

se îndrepta direct spre ei.

Coborî la intrarea în peşteră şi strigă:

— Chris, un elicopter se îndreaptă direct spre noi.

*

— E cineva jos, care se mişcă lângă stâncile alea, spuse pilotul, acolo, aproape de jeep. Pare a fi o femeie.

— Excelent, şopti Mandino. I-am prins.

Se întoarse către Rogan şi îi făcu semn din cap.

— Pregăteşte-te!

*

Bronson luă cele două obiecte care semănau cu nişte cărţi şi sulul şi făcu în grabă cale întoarsă. La ieşirea din peşteră, i le dădu Angelei, apoi se strecură afară cât putu de repede.

Când ieşi la lumină, văzu elicopterul strălucind în timp ce se pregătea să aterizeze cam la 50 de metri depărtare.

— Intră în maşină! ţipă el.

Fugiră până la Toyota şi urcară în ea. Angela luă de pe scaunul din spate un prosop pe care îl adusese cu ea şi înveli cu atenţie relicvele, apoi puse pachetul în torpedoul din faţa ei. Bronson porni motorul, băgă în viteza întâi şi acceleră maşina pe platou, îndepărtându-se de peşteră.

*

— Pentru numele lui Dumnezeu, aterizează odată chestia asta! ţipă Mandino, privind cum Toyota se îndepărta de lângă stânci.

Nu era îngrijorat că Bronson pleca, ştia că drumul asfaltat era la un kilometru distanţă şi că elicopterul îi putea prinde uşor cu mult înainte de a ajunge ei acolo. Prioritatea lui era să vadă ce găsise englezul.

— Nu pot, spuse pilotul. Terenul e prea denivelat ca să risc. Sunt pietre peste tot. Cel mai bun lucru pe care-l pot face este să duc elicopterul cât mai jos posibil, ca tu şi oamenii tăi să puteţi sări.

— Nu-mi explica, idiotule! Fă-o!

Pilotul cobori până când tălpica dreaptă a elicopterului atinse pământul, apoi menţinu aparatul în aer.

Mandino îşi smulse căştile de la ureche şi cobori urmat de

Rogan şi de cei doi *picciotti* Cei patru bărbaţi o luară la fugă către intrarea descoperită a peşterii.

— *HIC VANIDICI LATITAKT,* citi Mandino holbându-se la cele trei litere inscripţionate deasupra intrării în peşteră.

Dacă reuşiseră să-l sperie pe Bronson înainte ca el să cerceteze minuţios peştera, atunci acesta era sfârşitul problemei. Dacă englezul reuşise să ia ceva de acolo, atunci trebuiau să-l oprească. Şi trebuiau să o facă înainte de a cobori de pe deal.

— Tu, ordonă el, arătând spre bărbatul mai mic, intră şi vezi ce-i înăuntru.

Supus, bărbatul îşi scoase haina şi tocul armei. Rogan îi dădu o lanternă şi acesta se strecură înăuntru.

După mai puţin de 30 de secunde, scoase capul.

— Sunt numai două schelete aici, strigă. Foarte vechi.

— Uită de ele, îi ceru Mandino. Ştiu totul despre ele. Caută cărţi sau papirusuri, ceva de genul ăsta.

Bărbatul dispăru în peşteră, dar reapăru după câteva minute.

— Nu e nimic de genul ăsta aici, spuse, dar în colţul îndepărtat este un fel de cutie de piatră, o piatră scobită pe dinăuntru şi acoperită cu un fel de piatră plată folosită pe post de capac. E goală, dar sunt nişte urme în praful din interior. În mod sigur a existat *ceva* înăuntru, dar a fost scos.

Mandino înjură.

— Imediat, înapoi la elicopter! ordonă. Trebuie să-l oprim pe Bronson cu orice preţ.

24

Angela îşi pusese centura de siguranţă, dar se răsuci în scaun să vadă ce se întâmplă în urma lor.

— Îi vezi? ţipă Bronson ca să acopere zgomotul motorului şi gemetele suspensiilor atunci când Toyota trecea peste pământul denivelat şi plin de şleauri.

— Încă nu, ţipă la rândul ei. Cât de departe e drumul principal?

— Al dracului de departe. Elicopterul ne poate depăşi oricând.

*

Elicopterul se ridică imediat după ce cei patru bărbaţi îşi prinseră centurile şi se întoarse spre vest, îndreptându-se spre marginea platoului, urmând acelaşi traseu pe care Mandino ştia că îl alesese Bronson pentru a ajunge la drumul principal.

Se întoarse în scaun.

— *Trebuie* să-i prindem înainte de a ajunge în drumul principal, spuse el arătând spre bărbatul care stătea lângă Rogan. Tu eşti în poziţia de tragere cea mai bună. Când ne apropiem, foloseşte-ţi Kalaşnikovul şi încearcă să scoţi jeepul din funcţiune. Dacă poţi, ţinteşte cauciucurile şi motorul. Dacă maşina nu se opreşte, ţinteşte habitaclul, dar i-aş prefera în viaţă dacă se poate.

Bărbatul îşi luă Kalaşnikovul AK47, scoase încărcătorul şi se uită dacă ar cartuş pe ţeavă. Verifică dacă toate cartuşele erau puse corespunzător, băgă încărcătorul la loc şi armă.

— Sunt gata! zise.

Celălalt bărbat se aplecă în faţă, culisă uşa laterală a elicopterului şi o blocă în poziţia deschisă.

Pe scaunul din faţă, Mandino se aplecă, verificând terenul de sub elicopter pentru a vedea maşina care gonea. Apoi, arătă în faţă, spre norul de praf care se ridica de pe drumul denivelat şi abia vizibil care şerpuia la vale pe dealul din faţa lor.

— Acolo! ţipă el.

Pilotul aprobă din cap, înclină botul elicopterului în jos şi acceleră, îndreptându-se spre poalele dealului.

*

Bronson conducea mai repede decât o făcuse vreodată în viaţa lui. Nu avea nicio îndoială în legătură cu cine era în elicopter. Era la fel de sigur şi de ceea ce avea să li se întâmple dacă nu reuşeau să scape.

Angela apucă braţul lui Bronson şi arătă spre stânga, către elicopterul care zbura în paralel cu ei, cam la 50 de metri de sol, depăşindu-i fără efort.

— Uite-l! ţipă ea.

Bronson îşi luă ochii de la drum pentru o secundă. Elicopterul era destul de aproape ca să poată observa că unul dintre bărbaţi avea o mitralieră.

— Rahat, au un Kalaşnikov, ţipă el. Ţine-te bine!

Elicopterul cobori în faţa lor, dispărând în spatele unui pâlc de copaci.

— Aterizează? întrebă Angela înnebunită.

— Cred că nu. Pilotul va încerca să poziţioneze elicopterul astfel încât să ne blocheze calea spre drumul principal, iar omul cu Kalaşnikovul să tragă în motorul maşinii.

— Şi ce putem face?

Bronson apăsă frâna cu putere, apoi roti volanul spre stânga.

— Ieşim de pe drum.

Scoase maşina de pe drumul forestier, alegând cea mai bună variantă pe care o putu găsi printre copaci şi tufişuri, dar îndreptând tot timpul maşina în jos, spre şosea.

*

Intuiţia lui Bronson fusese corectă. Pilotul coborâse elicopterul aproape de pământ, blocând drumul, cu partea dreaptă şi cu uşa deschisă îndreptate spre deal şi cu bărbatul înarmat aşteptându-şi prada.

Câteva minute mai târziu, Toyota nu apăruse încă.

— Sigur a ieşit de pe drum, spuse Mandino. Ridică-te şi găseşte-o. De data asta, nu o pierde din vedere când cobori.

Pilotul reperă jeepul după câteva secunde. Maşina mergea

neregulat şi imprevizibil spre poalele dealului. Vehiculul devia dintr-o parte în alta, în timp ce Bronson conducea printre copaci şi alte obstacole de pe deal.

— Coboară aici, ordonă Mandino arătând spre baza dealului, unde copacii crescuseră mai groşi, iar drumul şerpuia printre ei.

Bronson era obligat să treacă pe acolo dacă vroia să iasă în drumul principal.

— Vrei să aterizez? întrebă pilotul.

— Nu. Doar planează şi stabilizează elicopterul. Omul meu are nevoie de o poziţie fixă pentru a putea nimeri ţinta.

În vreme ce Toyota se avânta la vale, spre ei, elicopterul se lăsă repede în jos. Maşina era acum la mai puţin de 100 de metri, iar bărbatul cu Kalaşnikovul era gata să tragă cartuş după cartuş.

— Să înceapă distracţia! şopti Bronson când văzu arma lucind.

Trase de volan şi mai violent pentru a fi o ţintă cât mai dificilă. Îşi luă mâinile de pe volan doar pentru a-i da Angelei pistolul său Beretta pe care i-l luase bodyguardului lui Mandino.

Era mai mic decât Browningul şi se gândi că i-ar fi mai uşor să-l mânuiască.

— Tine-l în mâna dreaptă, ţipă ca să acopere zgomotul motorului, dar nu apăsa pe trăgaci.

Se uită repede în lateral.

— Acum, apucă de partea de sus, cea care e dinţată, trage de ea înapoi şi dă-i drumul.

Se auzi un clic metalic sonor când Angela trase spre ea dispozitivul şi îl eliberă, încărcând un cartuş în camera Berettei.

— Uită-te acum în partea din spate a pistolului, continuă Bronson conducând haotic pe pământul denivelat. Este percutorul ridicat?

— Este o bucăţică de metal îndreptată spre spate, spuse ea uitându-se la armă.

— Asta e. Acum, ţine-l în mâna dreaptă şi plimbă-ţi degetul mare până simţi o pârghie în partea laterală.

— Gata!

— Aia e piedica de siguranţă, spuse Bronson. Când vrei să tragi cu pistolul, trage de ea în jos. Şi aţinteşte-l în afară, te rog, adăugă el când Angela îndreptă arma uşor spre el.

— Dumnezeule, nu am mai tras niciodată cu un pistol.

— E uşor. Ţine trăgaciul apăsat până se goleşte încărcătorul.

Când se aflară cam la 50 de metri depărtare de elicopter, Bronson coborî fereastra de pe partea Angelei.

— Trage! ţipă el.

Angela ţinti spre elicopter, dar se mişcă atunci când apăsă pe trăgaci.

Bronson ştia că ar fi fost un miracol ca Angela să nimerească elicopterul. A trage cu o armă destul de imprecisă dintr-o maşină care mergea cu viteză pe un câmp era o situaţie improprie atingerii ţintei cu precizie. Dar elicopterele sunt fragile şi, dacă ar fi putut să-l facă pe pilot să creadă că exista posibilitatea de a fi lovit de un glonţ, atunci acesta ar fi ridicat elicopterul pentru a nu fi în pericol. Date fiind împrejurările, era cel mai bun lucru la care putea spera.

Când Angela trase, un glonţ izbi parbrizul, trecu printre ei şi ieşi prin hayon.

Zgomotul de sticlă spartă îi sperie pe amândoi. Bronson trase de volan cu putere spre stânga, apoi din nou la dreapta, iar maşina îşi păstră cu greu echilibrul.

Angela ţipă şi scăpă pistolul. Arma căzu între scaun şi portieră. Se chinui să o ridice, dar nu o putu ajunge.

— Dumnezeule, iartă-mă! Trebuie să deschid uşa ca să o iau.

— Nu face asta. E prea târziu acum. Ţine-te bine!

Nu mai aveau de ales. Bronson acceleră, mergând direct spre elicopter.

*

Mandino ţipă la bărbatul cu Kalaşnikovul care, în ciuda apropierii ţintei, avea dificultăţi în a o nimeri.

Trăgătorul mai trase două gloanţe în vehiculul care se apropia vertiginos, apoi dezlănţui arma când trase ultima dată. Apăsă opritorul pentru a scoate încărcătorul gol, luă un altul şi îl introduse în locaş, dar, în aceste câteva secunde, Toyota mai parcursese încă zece metri şi părea că accelerează. Bărbatul

selectă modul de tragere automată şi ochi din nou. De la distanţa asta, sub 20 de metri, era imposibil să rateze.

*

Pilotul se uita din ce în ce mai îngrijorat la jeepul care se apropia. Îşi pierdu curajul când Toyota se apropie la mai puţin de 15 metri. Trase de manşă, tură motorul la maximum şi elicopterul ţâşni în aer.

Exact în acelaşi moment, în partea din spate a elicopterului, trăgătorul apăsă pe trăgaci şi trimise direct spre jeep o rafală de gloanţe de 7,62 milimetri. Ţinta era bună, dar zdruncinătura elicopterului în aer îl luă prin surprindere şi gloanţele căzură pe pământ fără a face niciun rău.

— Ce dracu' faci? ţipă Mandino la pilot.

— Îţi salvez viaţa, asta fac. Dacă jeepul ne-ar fi lovit, am fi fost morţi cu toţii.

— Jucau la cacealma. Ar fi tras de volan în ultimul moment.

— N-aveam de gând să-mi asum riscul ăsta. Am văzut ce rămâne dintr-un elicopter lovit, izbucni pilotul întorcând aparatul spre drumul principal şi urmărind din nou norul de praf care se ridica în urma Toyotei.

*

În timp ce Toyota răgea sub elicopter, Bronson acceleră şi mai mult şi reveni pe drumul forestier.

— Doamne Dumnezeule! şopti Angela. Am crezut că o să-l loveşti.

— Am fost pe aproape, fu Bronson de acord. Dacă nu s-ar fi ridicat, aveam de gând să trag de volan prin faţa lui.

— De ce nu prin spate? întrebă Angela. Era mai mult loc.

— Nu era o idee bună. În spate se află un rotor anti-cuplu. Dacă îl loveşti, o să arăţi ca un salam feliat. Apropo, adăugă el în glumă, sper că ai cerut asigurare pentru daună totală când ai închiriat maşina asta. Sunt ceva găuri în ea.

Angela îi zâmbi scurt, apoi se uită în urma lor.

— Elicopterul se îndreaptă din nou direct spre noi.

— Îl văd, spuse Bronson uitându-se în oglinda retrovizoare. Dar suntem la numai câteva sute de metri de şosea.

— Şi atunci vom fi în siguranţă?

Angela nu părea prea convinsă.

— Nu ştiu, dar sper. Ultimul lucru de care au nevoie aceşti oameni este publicitatea, iar să tragi într-o maşină dintr-un elicopter pe un drum public este un mod destul de bun de a atrage atenţia presei. Sper că doar ne vor urmări şi că vor încerca să ne prindă numai când o să ne oprim în cele din urmă. În orice caz, nu avem unde merge altundeva.

La capătul drumului forestier, Bronson se uită în ambele direcţii, apoi intră pe şosea şi apăsă pedala de acceleraţie. Dieselul hurui când intră în modul turbo, iar jeepul se avântă rapid pe drumul spre Piglio.

*

Mandino răguşise tot dând instrucţiuni.

— Mulţumesc pentru incompetenţa ta totală, ţipă el la pilot, au ajuns pe şosea.

— Îi pot ochi de aici, spuse trăgătorul. Trebuie să conducă în linie dreaptă şi asta îi face o ţintă uşoară.

— Se presupune că este o operaţiune discretă, izbucni Mandino. Nu putem începe să tragem cu o armă automată într-un vehicul pe drumurile publice.

Îl bătu pe braţ pe pilot.

— Cât combustibil mai avem?

Pilotul se uită la instrumentele de bord.

— Destul pentru încă nouăzeci de minute în aer.

— Bine. Încetinim şi îi urmărim. Vor trebui să oprească în cele din urmă şi îi prindem atunci.

*

— Nu mai văd elicopterul, rosti Angela lungindu-şi gâtul pe geamul Toyotei. Poate, au renunţat.

Bronson clătină din cap.

— Nicio şansă, spuse el. Sunt undeva în spatele nostru.

— Îi putem întrece?

— Nici măcar într-un Ferrari, răspunse, dar sper că nu va trebui să o facem.

Traficul era lejer pe drumurile de ţară, dar erau destule vehicule în jurul lor, aşa cum sperase Bronson, care să le anuleze urmăritorilor orice posibilitate de a cobori elicopterul

pe drum pentru a încerca să-i oprească. Se uită înainte şi arătă spre un indicator rutier.

— Piglio, zise el, am ajuns!

*

Elicopterul se menţinea la 150 de metri în aer. Când Toyota intră în oraş, Mandino îi ordonă pilotului să mai coboare.

— Unde suntem? întrebă Mandino.

— Într-un loc numit Piglio, spuse Rogan. Acesta urmărise traseul pe harta topografică, în cazul în care ar fi avut nevoie să ceară ajutor de la sol.

Era un oraş mic, dar nu puteau risca să piardă prada pe străzile lăturalnice. Toyota trebuise să încetinească în traficul local aglomerat, iar elicopterul aproape plana în vreme ce bărbaţii priveau cu atenţie.

— Nu-i pierdeţi din ochi! comandă Mandino.

*

— Aproape am ajuns, spuse Bronson când o luă pe o stradă laterală, urmând indicatoarele care duceau spre supermarket.

După câteva secunde, coti în parcare, găsi un loc liber, opri maşina şi se dădură jos.

— Nu uita relicvele, zise el când Angela îl urmă.

Ea puse cu atenţie într-o geantă prosopul şi conţinutul lui preţios.

— Ai luat aparatul foto? întrebă ea.

— Da. Hai să mergem.

Bronson o luă înainte spre intrarea principală a supermarketului, unde câţiva cumpărători se holbau la elicopterul care plana acum la vreo 50 de metri distanţă.

*

— Aterizează cât poţi de aproape, îi ceru Mandino pilotului.

— Nu pot să aterizez în parcare, nu e destul spaţiu deschis, dar este un petic de pământ acolo.

— Cât poţi de repede. De îndată ce coborâm din elicopter, ridică-te din nou. Rogan, rămâi înăuntru şi ţine-ţi mobilul aproape.

Pilotul întoarse elicopterul spre dreapta şi coborî pe bucata de pământ acoperită cu iarbă de lângă parcarea

supermarketului.

*

— Nissanul e chiar aici, nu? spuse Angela.

— Da, dar nu putem să ne urcăm direct în el şi să plecăm. Ar fi o greşeală fatală. Vom aştepta aici.

Bronson o împinse pe Angela în partea stângă a holului de la intrare şi se uită cu atenţie la elicopter.

— Vor trebui să aterizeze ca să lase pe cineva la sol să ne urmărească şi nu pot să aterizeze chiar aici, în parcare. E prea mare aglomeraţia. Ia uite, asta face.

Se uită cum elicopterul se îndepărtează şi începe să aterizeze.

— Mergem, nu fugim, spuse el strângându-i mâna Angelei. Fără să arunce nici măcar o privire elicopterului, traversară parcarea până la locul unde Bronson parcase Nissanul. Îl descuiară, se suiră şi porniră motorul, dând cu spatele ca să iasă din locul de parcare şi îndepărtându-se de clădire fără să se grăbească.

După 30 de secunde, Mandino şi cele două ajutoare alergau în parcare, îndreptându-se spre Toyota, cu elicopterul planând deasupra lor.

Dar Bronson se îndepărta deja, îndreptându-se spre Via Prenestina şi, mai departe, către Roma.

*

O oră mai târziu, după o căutare atentă prin parcare şi supermarket, Gregori Mandino fu nevoit să facă faţă adevărului implacabil: era evident că Bronson şi femeia scăpaseră. Toyota fusese abandonată în parcare şi deja atrăgea atenţia din cauza găurilor din parbriz şi din caroserie, făcute de gloanţe. Se uitaseră prin geamul din spate şi văzuseră că uneltele şi echipamentele erau încă acolo. Unul dintre oamenii săi îşi înfipsese lama cuţitului în ambele cauciucuri frontale ca să fie siguri că prada lor nu mai putea pleca.

Cei trei bărbaţi verificaseră tot interiorul supermarketului, îşi extinseseră căutările şi pe străzile şi magazinele din împrejurimi şi chiar în câteva cafenele, restaurante şi hoteluri, dar fără niciun rezultat.

— Ar fi putut avea un complice care să-i aştepte, sugeră unul

din bărbați. Ce facem acum?

— Nu s-a terminat, mârâi Mandino. Sunt încă aici, undeva în Italia, pe teritoriul meu. O să-i găsesc şi o să-i omor pe amândoi chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac.

25

I

— Trebuie să găsim un expert care să se uite la astea, spuse Angela.

Porniseră înapoi pe coasta italiană de vest şi luaseră o cameră dublă într-un motel de lângă Livorno. După câteva pahare de băutură la bar şi o cină foarte târzie, se întorseseră în cameră. Bronson conectă aparatul foto la laptop şi copie pozele de pe card.

Salvă pe patru CD-uri copii ale pozelor pe care le făcuse în mormânt. Îi dădu unul Angelei, puse alte două în două plicuri pentru a le trimite pe adresele lui şi a Angelei din Marea Britanie şi păstră unul pentru sine.

Numai după aceea desfăcură cele trei relicve pe care Bronson le scosese din mormânt. Angela întinse prosopul pe măsuţa din dormitor, îşi puse o pereche de mănuşi subţiri din latex şi mută cu atenţie pe măsuţă cele trei obiecte.

— Ce sunt, mai exact? întrebă Bronson.

— Acestea două sunt nişte tăbliţe. Este un fel de agendă rudimentară. Suprafeţele interioare sunt acoperite cu ceară, astfel încât să poată fi scrise notiţe pe ele, iar apoi să poată fi şterse prin simpla răzuire a suprafeţei de ceară.

— Dar astea sunt foarte speciale, vezi? continuă ea arătând spre o bucată de ceară lipită de un fir trecut printr-o serie de găuri făcute pe marginile tăbliţelor de lemn.

Firul se rupsese în mai multe locuri la ambele relicve, dar Angela nu încercă să-l scoată sau să deschidă vreuna din cele două tăbliţe.

Bronson aprobă din cap.

— Firul se numeşte *linum,* iar găurile sunt cunoscute sub numele de *foramina*. Pentru a preveni deschiderea plăcuţelor, firul era securizat cu un sigiliu, ca astea. Acest lucru se făcea în

mod frecvent în cazul documentelor legale, ca metodă de precauţie contra falsificatorilor.

— Deci am recuperat două documente legale din secolul I.

— Astea sunt mult mai mult decât atât. Sunt aproape sigură că sigiliul reprezintă blazonul imperial al lui Nero. Ai idee cât de rar e să găseşti un text necunoscut din acea perioadă în asemenea stare? Acel sigiliu de ceară de jur-împrejurul pietrei din peşteră le-a conservat aproape perfect. E ca mormântul lui Tutankamon, atât e de rar.

— Tutankamon fără aur şi bijuterii, totuşi, spuse Bronson uitându-se mai îndeaproape la tăbliţe. Amândouă par un pic cam zdrenţuite.

— Asta e doar vopseaua sau lacul de la exterior. Lemnul pare să fie într-o stare aproape perfectă. Asta e descoperirea cu adevărat importantă.

— N-ai de gând să te uiţi în interiorul lor? întrebă Bronson.

Angela clătină din cap.

— Ti-am spus şi înainte – asta nu e specialitatea mea. Trebuie să i le înmânăm unui expert şi fiecare stadiu al deschiderii lor trebuie înregistrat.

— Dar sulul? Ai putea să-i arunci o privire. Ştii destulă latină ca să poţi face asta, nu-i aşa?

— Da, zise Angela plină de îndoială. Cred că pot să traduc o parte din el.

Luă sulul cu mâinile tremurânde şi, încet, cu o infinită grijă, desfăcu primii opt-zece centimetri. Privi textul latin a cărui cerneală părea la fel de neagră ca în ziua în care fusese folosită şi citi cuvintele pentru ea însăşi, mişcându-şi buzele în tăcere.

— Ei? întrebă Bronson.

Angela clătină din cap.

— Nu pot fi sigură, zise ea abătută. Nu poate fi corect… pur şi simplu, nu se poate.

— Ce nu se poate? Ce e?

— Nu. Traducerea mea e greşită. Ascultă, trebuie să găsim pe cineva care poate lucra cu relicvele în mod profesional şi le poate traduce cum trebuie. Ştiu care e persoana aceea.

II

— Totul s-a terminat cam haotic, Mandino, nu-i aşa? întrebă Vertutti cu o voce batjocoritoare.

Cei doi bărbaţi se întâlneau din nou în aceeaşi cafenea ca şi altă dată, dar acum balanţa puterii se schimbase.

— Dacă înţeleg corect, continuă Vertutti, ai avut ocazia să pui mâna pe relicve şi l-ai avut pe englez sub nas, dar ai reuşit cumva să-l laşi să scape. Dezastrul ăsta nu-mi inspiră prea multă încredere în capacitatea ta de a rezolva chestiunea într-un mod satisfăcător.

— Nu trebuie să vă îngrijoraţi, Eminenţă, spuse Mandino cu o încredere care era uşor forţată. Avem mai multe piste pe care le putem urma şi nu trebuie să subestimaţi dificultăţile cu care se confruntă Bronson. Ştiu din sursele mele din interiorul poliţiei că nu are un paşaport valid, aşa că nu poate părăsi Italia cu avionul sau pe mare. Detaliile despre maşina pe care o conduce au fost înaintate tuturor forţelor de poliţie europene, iar personalul de la punctele de trecere a frontierelor o caută. Se strânge laţul în jurul lui şi nu poate face nimic ca să scape.

— Să presupunem că se hotărăşte să nu plece din Italia.

— Atunci, va fi şi mai uşor să-l reperăm. Avem ochi peste tot.

— Sper că ai dreptate, zise Vertutti. Trebuie să te asiguri că nu va scăpa.

Se ridică să plece, dar Mandino îi făcu semn să se aşeze din nou.

— Mai există problema cadavrelor, spuse. E clar că ştiţi cine sunt, deci ce vreţi să facem cu ele?

— Cadavre? Ce cadavre? întreabă orice catolic unde sunt înmormântaţi cei doi bărbaţi şi ţi se va răspunde că mormântul unuia e chiar aici, în Roma, şi că rămăşiţele celui de-al doilea au fost trimise în Marea Britanie, în secolul al VII-lea.

— Trimis de papa Vitalian, domnule cardinal, autorul *Codexului*. *Ştia* că oasele acelea nu erau ce susţinea el că sunt.

Vitalian nu ar fi dat niciodată relicve adevărate.

— Asta e o simplă ipoteză.

— Poate, dar amândoi ştim că mormântul din Roma nu conţine cadavrul pe care pretinde Vaticanul că-l conţine. Ce am găsit noi dovedeşte asta şi acum ştiţi că nu e adevărat.

— E adevărat din punctul de vedere al Vaticanului şi asta este tot ce contează. Poziţia noastră e că aceste cadavre pe care le-ai găsit sunt exact cele care sunt menţionate pe inscripţia de pe mormânt, sunt oasele mincinoşilor, iar Biserica-Mamă nu e interesată de ele. Şi acum, că documentele au fost scoase din peşteră, nu mai există nicio dovadă pentru ce sugerezi tu. Ia câţiva oameni cu tine, duceţi-vă sus pe platou şi distrugeţi-le complet.

III

— Acum, trebuie să conducem tot drumul până la Barcelona? întrebă Bronson. Ai putea măcar să-mi spui de ce.

Erau în Nissan, ieşind din Livorno spre graniţa franceză. Avea să fie un drum lung, mai ales din cauză că Bronson era hotărât să conducă pe drumuri lăturalnice sau, cel puţin ori de câte ori ar fi fost posibil, pentru a evita orice obstacole. Erau mai mult de 20 de puncte de trecere a frontierei italo-franceze, iar Bronson ştia că poliţia italiană nu putea să fie prezentă în toate şi că se va axa pe autostrăzi şi drumuri principale.

De fapt, nu era prea îngrijorat că ar putea fi oprit, deoarece nimeni nu ştia că acum conducea un Nissan. Poliţia îl va căuta într-un Renault Espace, iar maşina aia era ascunsă într-un colţ dintr-o parcare din San Cesareo.

— Cam acum zece ani, răspunse Angela, după ce am început să lucrez la British Museum, am fost detaşată pentru douăsprezece luni în Barcelona, la Museu Egipti, unde am lucrat cu un tip pe nume Josep Puente. Era papirologul muzeului.

— Asta ce înseamnă?

— Papirologia este termenul generic pentru studiul textelor antice scrise pe diverse tipuri de materiale, cum ar fi pergament, velin – asta e piele de oaie sau de capră –, piele, pânză, bucăţi de lemn, tăbliţe de ceară şi cioburi, cunoscute şi

ca *ostraca*. Presupun că disciplina a devenit cunoscută ca papirologie, deoarece materialul cel mai obişnuit pe care se scria şi care a supravieţuit este papirusul. Josep Puente este un expert recunoscut în texte antice.

— Bănuiesc că poate citi în latină.

Angela încuviinţă.

— Exact ca şi bietul Jeremy Goldman, dacă te specializezi în acest domeniu, sfârşeşti prin a avea cunoştinţe în majoritatea limbilor antice. Josep poate citi în latină, greacă, aramaică şi ebraică.

Angela rămase tăcută şi Bronson se uită la ea.

— Ce e? o întrebă.

— Mai e un alt motiv pentru care vreau să merg acolo.

— Da?

— Nu ţi-am spus ce am citit pe sul pentru că pur şi simplu nu-mi vine să cred. Dar, dacă traducerea lui Josep Puente o să fie la fel, atunci muzeul este locul ideal în care să anunţăm descoperirea întregii lumi. El are credibilitatea şi experienţa necesare pentru a fi crezut, iar lucrul acesta e important, deoarece nu ai idee ce opoziţie vom avea de înfruntat când vom anunţa descoperirea. Bărbaţii cu mitraliere vor fi ultima noastră grijă.

Bronson se uită din nou la ea.

— Spune-mi ce crezi că scrie acolo, ceru el.

Dar Angela clătină din cap.

— Nu pot. S-ar putea să greşesc. De fapt, chiar sper că greşesc. Trebuie să aştepţi până ajungem la Barcelona.

IV

Antonio Carlotti nu era în cea mai bună dispoziţie. Şeful, Gregori Mandino, era preocupat de căutarea ridicolă a cuplului englez şi a relicvelor pe care aceştia reuşiseră să le găsească pe deal, lângă Piglio, dar toată treaba căzuse pe umerii lui Carlotti.

El era omul care supraveghease monitorizarea internetului şi a căutărilor pe web. El era omul căruia Mandino îi ceruse să adune toate detaliile biografice ale lui Christopher Bronson şi

ale Angelei Lewis pentru a ghici care va fi următoarea lor mişcare. Mandino doar cerea rezultate şi apoi îşi făcea planurile în funcţie de ele, de obicei, cu Rogan în remorcă.

A denumi urmărirea pe care o făcea Mandino „hotărâtă" era prea puţin. Se părea că lăsa de-o parte toate celelalte responsabilităţi pe care le avea, iar acum, în calitate de *capo* de familie în Roma, avea multe alte lucruri pe care trebuia să le facă. Pentru Mandino, urmărirea devenise aproape personală, iar unul dintre lucrurile pe care Carlotti le învăţase de când devenise membru al *Cosei Nostra* era să nu consideri niciodată că lucrurile sunt personale.

Bodyguardul care fusese rănit pe proprietatea de lângă Ponticelli era un exemplu bun. Englezul, Bronson, sunase la ambulanţă şi apoi plecase din casă, iar bărbatul fusese dus la un spital de chirurgie din Roma. Pentru Carlotti, un bodyguard care a fost împuşcat nu era folositor. Îl ştia pe bodyguard, chiar îi plăcea de el. Dar eşuase la datorie şi asta era destul pentru el. Cei doi bărbaţi pe care Carlotti îi trimisese la spital îl uciseseră într-un mod murdar, dar rapid, înainte de a putea fi interogat corespunzător de carabinieri. Asta înţelegea Carlotti prin a nu te implica personal.

Tocmai se întreba ce îi va zice lui Mandino la următoarea întâlnire când îi sună mobilul.

— Carlotti.

— Nu mă cunoşti, spuse vocea, dar avem o cunoştinţă comună.

— Da, spuse italianul cu precauţie.

— Este vorba despre *Codex*.

— Da? zise Carlotti din nou, acum cu mai multă siguranţă. Cu ce pot să vă ajut? Colegul meu a plecat deja spre Barcelona.

— Ştiu. El mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon înainte de a pleca. Trebuie să ne întâlnim. Este foarte important pentru amândoi.

— Foarte bine. Când şi unde?

— Cafeneaua din Piazza Cavour, în treizeci de minute?

— Voi fi acolo, spuse Carlotti şi închise telefonul.

*

— Cu ce vă pot ajuta, Eminenţă? întrebă Antonio Carlotti când Vertutti se aşeză cu greutate pe scaunul din faţa lui.

— Cred că e vorba mai mult de cu ce te pot ajuta eu, spuse Vertutti.

Se aplecă înainte şi îşi împreună mâinile sub bărbie.

— Crezi în Dumnezeu, Carlotti?

Carlotti se aşteptase la orice, dar nu la asta.

— Bineînţeles. De ce întrebaţi?

Vertutti continuă, ignorând întrebarea.

— Şi crezi că papa este reprezentantul ales al lui Dumnezeu pe pământ? Şi că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre?

— De fapt, mi-aţi pus trei întrebări, domnule cardinal. Dar răspunsul este acelaşi pentru toate trei: da.

— Bine, zise Vertutti, pentru că ăsta este miezul problemei cu care mă confrunt. Gregori Mandino ar fi răspuns „nu”. Nu numai că e un om fără Dumnezeu, un ateu convins, dar e şi un opozant fanatic al Vaticanului, al Bisericii Catolice şi a tot ce reprezintă ele.

Carlotti clătină din cap.

— Îl ştiu pe Gregori de mulţi ani, Eminenţă. Credinţa lui personală nu-l va împiedica să-şi ducă la bun sfârşit sarcina.

— Mi-ar plăcea să-ţi împărtăşesc încrederea. Cât de mult ştii despre cercetarea pe care o întreprinde?

— De fapt, foarte puţin, răspunse Carlotti precaut. Am fost implicat în furnizarea de suport tehnic.

— Dar eşti înlocuitorul lui?

— Da. De asta aveţi numărul meu.

Vertutti încuviinţă.

— Lasă-mă să-ţi spun în ce suntem implicaţi. Aceasta este o căutare care a început în secolul al VII-lea, odată cu papa Vitalian. O căutare care ar putea afecta însuşi viitorul Bisericii-Mamă.

*

— Acest *Exomologesis* ce e, mai exact? întrebă Carlotti după ce ascultă explicaţiile lui Vertutti despre *Codexul Vitalian*.

— E un fals, dar este o poveste foarte convingătoare, explică Vertutti apucându-se să relateze o istorisire care era în

întregime ficţiune şi pe care o inventase cu o seară înainte. E un document care urmăreşte să dovedească faptul că Isus nu a murit pe cruce. Acum, adăugă el cu un zâmbet, credinţa creştinilor adevăraţi este suficient de puternică pentru a respinge asemenea invenţii, iar Vaticanul poate demonstra eroarea documentului, dar simpla existenţă a acestui manuscris este suficientă pentru a isca dubii cu privire la religia noastră. Din cauza îndepărtării din ce în ce mai mari a oamenilor de biserică, pur şi simplu, nu ne putem permite ca aceste dubii să fie exprimate.

Carlotti era confuz.

— Dar am crezut că Gregori a recuperat *Exomologesis*. Am înţeles că era ascuns în casa de lângă Ponticelli.

— Mandino l-a luat de acolo, dar am găsit un text adiţional în partea de jos a sulului. Spunea că există o copie a documentului împreună cu două tăbliţe care dovedesc validitatea sulului. Ştim că aceste tăbliţe, ca şi manuscrisul, sunt falsuri, dar nu ne putem permite ca al lor conţinut să devină public. Aceste trei relicve recent descoperite au fost furate de englezul Bronson şi de fosta lui soţie.

Carlotti încă părea confuz.

— Ştiu despre Bronson şi înţeleg ce spuneţi, dar să sperăm că Gregori va recupera obiectele când va ajunge la Barcelona.

Acţionând conform instrucţiunilor lui Mandino, Carlotti făcuse verificări complete asupra trecutului lui Bronson şi al femeii Lewis. Singurul contact posibil pe care oricare din ei l-ar fi putut avea cu lumea academică din Europa era colaborarea anterioară a Angelei Lewis cu Josep Puente. De aceea, Carlotti ordonase ca doi dintre oamenii lui să supravegheze Museu Egipti din Barcelona, dându-le acestora descrieri detaliate despre înfăţişarea lui Bronson şi a lui Lewis, şi de aceea Mandino era acum în drum spre Spania.

— Asta, zise Vertutti aplecându-se pentru a sublinia ideea, e ceea ce mă îngrijorează. Din nefericire, eu şi Mandino nu ne-am pus de acord cu privire la această chestiune şi mi-a spus că, de îndată ce va pune mâna pe relicve, le va face publice. N-am fost surprins de acest lucru, dacă mă gândesc la vederile lui

religioase sau, mai degrabă, nereligioase, dar nu pare conştient de răul ireparabil pe care acţiunile lui îl pot face Bisericii.

— Ce pot să fac? întrebă Carlotti.

Vertutti se aplecă şi mai mult, vocea îi deveni mai joasă şi sugeră lucrul la care se gândea de trei zile.

*

Zece minute mai târziu, Vertutti îi strânse mâinile lui Carlotti şi se îndreptă înapoi spre Vatican. Mergând, îşi dădu seama că transpira puţin, iar asta nu era exclusiv din cauza căldurii blânde a acelei seri din Roma.

V

După ce Vertutti plecă, Antonio Carlotti mai rămase un timp pe gânduri. Se gândi că fusese o conversaţie foarte neobişnuită. Observase urme uşoare de transpiraţie pe fruntea lui Vertutti, în timp ce înaltul funcţionar bisericesc debita minciuni. Bineînţeles că afirmaţia lui Carlotti cum că nu făcuse decât să ofere suportul tehnic întregii operaţiunii fusese complet neadevărată: ştia despre *Exomologesis* la fel de multe ca şi Mandino. Dar ghicise că, dacă făcea pe prostul, avea o şansă mai mare să afle ce punea la cale Vertutti, iar decizia lui fusese pe deplin răsplătită.

Tot ce avea de făcut acum era să se hotărască dacă să-i zică lui Mandino ce aflase – ceea ce era lucrul logic şi evident pe care trebuia să-l facă – şi să-l lase să se ocupe de Vertutti la întoarcerea lui în Roma sau să ia o altă decizie. Această decizie era exact ce voia Vertutti, dar i-ar fi adus şi lui un beneficiu. Era un pas mare şi, înainte de a acţiona, trebuia să fie sigur că-l poate face.

În cele din urmă, îşi scoase mobilul şi îi dădu telefon unuia dintre cei mai de încredere oameni ai săi, având cu acesta o convorbire care cuprindea instrucţiuni foarte specifice, dar şi foarte neobişnuite.

26

I

Cărând numai bagaje de mână, doi bărbaţi ieşiră din terminalul B al aeroportului din Barcelona şi se aşezară la coadă pentru un taxi. Numele din paşapoartele lor italiene erau Verrochio şi Perini şi erau aproape identici ca înfăţişare: înalţi şi bine făcuţi, purtând costume închise la culoare, ochelari de soare cu lentile negre, impenetrabile, care le ascundeau ochii. Când ajunseră în faţă, se urcară într-un taxi Mercedes negru cu galben, iar când şoferul porni, Perini îi dădu într-o spaniolă fluentă, dar cu accent puternic o adresă din partea de vest a oraşului.

Când ajunseră la destinaţie, Perini se aplecă spre şofer.

— Aşteaptă aici, te rog, spuse. Voi sta cam zece minute, iar apoi mergem în centru.

Verrochio rămase în maşină, iar Perini ieşi, parcurse o distanţă scurtă pe stradă şi intră în holul unei clădiri cu apartamente. Verifică o bucăţică de hârtie pe care erau scrise câteva numere, apoi apăsă unul dintre butoanele interfonului. Luminiţele începură să pâlpâie intermitent şi el se uită fără să clipească în camera de luat vederi. După câteva secunde, încuietoarea electrică bâzâi, uşa se deschise şi Perini intră.

Luă liftul până la etajul al şaptelea, străbătu un coridor scurt şi bătu la uşă. Auzi mişcare înăuntru şi fu conştient că un ochi nevăzut îl cerceta prin vizor. Uşa se deschise şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat negricios, solid, îmbrăcat în blugi şi într-un tricou.

— Tony m-a trimis, zise Perini în italiană.

Omul îi făcu semn să intre şi închise uşa în urma lor. Îl conduse într-unul dintre dormitoare, deschise un dulap încorporat în perete şi scoase două casete grele, de piele neagră, pe care le puse pe pat.

— Îţi pot oferi Waltheruri sau Glockuri, spuse deschizând brusc încuietorile ambelor casete.

Perini se aplecă să se uite la ele. Într-una din valize erau două semiautomate Walther PPK de nouă milimetri, iar în cealaltă două pistoale Glock 17 de acelaşi calibru. Ambele valize conţineau şi câte un încărcător de rezervă pentru fiecare pistol, două cutii de muniţie cu câte 50 de gloanţe Parabellum şi două portarme.

Perini studie cu atenţie cele patru pistoale, apoi le puse înapoi în casete.

— Voi lua Glockurile, zise în cele din urmă.

— Nicio problemă. Veţi avea nevoie de ele numai o zi din câte mi s-a spus.

— O zi, poate două, confirmă Perini.

— Este suficientă muniţie?

— Mai mult decât suficientă.

— Bine. Sună-mă la numărul acesta când vrei să le returnezi.

Omul îi întinse o bucăţică de hârtie.

Perini o băgă în buzunar, apoi închise servieta cu pistoalele Glock în ea, îi strânse mâna bărbatului şi părăsi apartamentul.

— Du-ne în Piaţa Mossèn Jacint Verdaguer, îi ceru şoferului de taxi, aşezându-se înapoi în maşină.

Şoferul dădu afirmativ din cap. În câteva minute, taxiul se îndrepta pe Avinguda Diagonal spre centrul oraşului, drumul principal care împarte Barcelona în două.

Când ajunseră în piaţă, Perini îl plăti pe şofer, dându-i şi un bacşiş modest, apoi cei doi bărbaţi coborâră din maşină şi aşteptară pe trotuar până când maşina dispăru în traficul rapid.

Verrochio scoase o hartă a Barcelonei.

— Trebuie să o luăm într-acolo, zise el arătând într-o anumită direcţie.

Aşteptară la trecerea de pietoni să se schimbe culoarea semaforului, apoi traversară bulevardul Diagonal şi se îndreptară spre sud, către Passeig de Sant Joan, înainte de a o coti la dreapta, pe Carrer de Valencia.

— E bine, spuse Perini când ajunseră la intersecţia cu Carrer de Pau Claris.

În colţ era o cafenea cu scaune şi mese în stradă. Se opriră şi se aşezară pe două scaune de unde aveau o vedere nestânjenită a intrării în Museu Egipti, care era pe partea cealaltă a străzii.

Când apăru chelnerul, Verrochio îşi exersă catalana comandând două *cafés amb llet* şi mai multe feluri de produse de patiserie, apoi se pregătiră pentru ceea ce a avea să fie o aşteptare lungă.

După ce cafelele şi mâncarea le fură aduse, Perini dădu din cap către colegul său.

— Tu, primul.

Verrochio traversă cafeneaua spre toaletă, cărând cu el servieta, şi se întoarse cam în cinci minute. Zece minute mai târziu sau chiar mai mult, Perini făcu exact acelaşi lucru.

Oricine s-ar fi uitat mai de aproape ar fi observat că servieta era mai uşoară când Perini se aşeză din nou la masă. Asta pentru că acum era aproape goală, conţinând numai 40 şi ceva de cartuşe de nouă milimetri. Cele două pistoale Glock şi încărcătoarele de rezervă erau prinse în tocurile pe care cei doi bărbaţi le purtau acum pe sub haine.

— Asta ar putea fi o pierdere totală de vreme, ştii, nu? spuse Verrochio, cu ochii invizibili în spatele ochelarilor de firmă. S-ar putea să nu apară niciodată.

— Pe de altă parte, ar putea veni în următoarele zece minute, aşa că uită-te cu atenţie, replică Perini.

Dar, după o oră, încordarea aşteptării fără niciun rezultat începu să-i copleşească pe amândoi.

— O să citesc o oră, cât timp te uiţi tu. Apoi, facem schimb, OK? zise Perini. Şi să mai luăm ceva de băut data viitoare când trece chelnerul pe aici.

— Îmi convine, răspunse Verrochio şi îşi mută scaunul puţin mai într-o parte, pentru a se asigura că are o vedere cât mai bună a intrării în muzeu.

II

Nu le-a fost uşor să ajungă la muzeu. Bronson era pentru prima dată în oraş şi, după ce ieşiră de pe străzile principale, se

pierdură în labirintul de străzi cu sens unic.

— Asta e, spuse Angela în cele din urmă, ridicând ochii de pe hartă pentru a verifica indicatoarele cu numele străzilor în timp ce Bronson lua o curbă. Asta e Carrer de Valencia.

— În sfârşit, murmură Bronson. Măcar de-am găsi un loc unde să parcăm afurisita asta de maşină…

Găsiră un loc într-o parcare supraetajată din apropierea muzeului şi traversară strada spre clădirea mică, de culoare alb-gri. Lui Bronson nu i se părea că arată ca un muzeu, deoarece îşi imaginase o clădire cu trepte de piatră şi coloane de marmură. În loc de asta, clădirea era de mărimea unei case şi nici măcar nu arăta ca o casă mare de oraş. Deasupra uşii duble de la intrare erau trei rânduri de ferestre în faţa cărora se aflau balcoane cu balustrade de metal.

— Nu e foarte mare, nu? remarcă Bronson.

— Nici nu s-a dorit să fie. E mic, un muzeu de specialitate, nu un loc uriaş, ca Victoria and Albert Museum sau Imperial War Museum.

Plătiră o taxă de intrare de şase euro. Angela merse la recepţie şi îi zâmbi femeii de vârstă mijlocie care stătea în spatele biroului.

— Vorbiţi engleza? întrebă ea.

— Bineînţeles, răspunse recepţionera. Cu ce vă pot ajuta?

— Aş dori să-l văd pe profesorul Puente. Numele meu e Angela Lewis şi sunt o fostă colegă. Este în muzeu?

— Cred că da. Un moment.

Formă un număr de telefon şi avu o conversaţie scurtă, dar rapidă, în spaniolă.

— Îşi aduce aminte de dumneavoastră, spuse ea cu un zâmbet, punând receptorul în furcă. Lucrează sus, la primul etaj, în sala *Dioses de Egipto,* dacă vreţi să vă duceţi direct acolo.

— Mulţumesc, zise Angela, şi o luară în sus pe scări.

Când ajunseră la etajul întâi, văzură un bărbat scund, cu părul negru şi tenul închis la culoare, care venea spre ei cu braţele larg deschise, într-un gest de bun venit.

— Angela! strigă el şi o îmbrăţişă. Te-ai întors la mine, floricica mea engleză!

— Bună, Josep, rosti Angela zâmbind în timp ce se elibera din strânsoare.

Puente se dădu înapoi şi îi întinse mâna lui Bronson, cu mişcări bruşte, ca de pasăre.

— Iartă-mă, spuse el cu un accent greu de distins, dar mi-a fost dor de Angela. Sunt Josep Puente.

— Chris Bronson.

— Ah. Puente se dădu înapoi, cu un licăr în ochi, mutându-şi privirea de la unul la altul. Dar credeam că voi doi…

— Ai dreptate, zise Angela suspinând şi uitându-se la Bronson. *Am fost* căsătoriţi, apoi am divorţat şi nu am nici cea mai vagă idee ce suntem acum. Dar avem nevoie de ajutorul tău.

— Ajutorul meu ar putea avea vreo legătură cu bagajul ală negru pe care îl cari, Chris? întrebă Puente.

— Cum de ţi-ai dat seama? întrebă Bronson, în ochi citindu-i-se uimirea.

— Nu e dificil să-ţi dai seama. Majoritatea oamenilor nu cară bagaje când fac turul unui muzeu. Am observat că nu i-ai dat drumul din mână şi ai fost foarte atent să nu-l loveşti de ceva. Deci, ce este înăuntru e fragil şi probabil valoros şi aveţi nevoie de o părere despre acest ceva. Ce mi-aţi adus să văd?

Faţa Angelei se întunecă pentru o clipă.

— Nu simt sigură. Trebuie să-ţi explicăm succesiunea evenimentelor înainte de a-ţi arăta ce-i înăuntru. Putem merge la tine în birou sau într-un loc discret?

— Biroul meu nu e mai mare decât atunci când ai fost aici ultima oară. Am o idee mai bună. Să mergem la subsol. E o grămadă de spaţiu în bibliotecă.

Angela îşi aminti că subsolul de la Museu Egipti găzduia sediul bibliotecii particulare create de fondatorul muzeului, Jordi Clos. Îi povesti lui Chris despre asta în vreme ce mergeau prin încăperile moderne, deschise publicului, în care coloanele albe, pătrate şi balustradele din inox contrastau cu frumuseţea clasică, nemuritoare, a exponatelor vechi de 3000 de ani.

Puente îi conduse în jos pe scări, trecu de semnul „Accesul interzis” şi intră în bibliotecă.

— Acum, spuse el, după ce se aşezară, povestiţi-mi totul despre ce aţi adus.

— Chris a fost implicat în povestea asta de la bun început, aşa că e probabil mai bine dacă-ţi explică el ce s-a întâmplat.

Bronson încuviinţă şi începu cu începutul, povestindu-i spaniolului cum Jackie Hampton murise în împrejurări misterioase în casa de lângă Ponticelli, despre excursia lui în Italia cu Mark şi despre ce se întâmplase când erau acolo, şi despre evenimentele ulterioare din Marea Britanie.

— Esenţa acestei saga pare să fie existenţa celor două pietre inscripţionate. Până când constructorii din casa familiei Hampton nu au descoperit inscripţia latinească…

— *HIC VANIDICI LATITANT,* interveni Angela.

— „Aici odihnesc cei mincinoşi”, traduse Puente imediat.

— Exact, continuă Bronson. Până când constructorii nu au dat la o parte tencuiala de pe zidul de deasupra şemineului, nimeni nu a fost interesat de casa aia şi de ceea ce se afla în ea. Dar imediat după ce Jackie a început să caute pe internet traducerea acestei inscripţii, ei bine… ştiţi restul.

Încă nu-i plăcea să se gândească la felul în care muriseră Jackie şi Mark.

Îi relată cum Angela descifrase înţelesul celei de-a doua inscripţii în occitană şi cum descoperiseră *skyphos*-ul şi sulul de sub podea.

— Şi mi le-aţi adus să mă uit la ele? întrebă Puente nerăbdător.

Bronson clătină din cap şi îi spuse cum sulul le fusese luat de cei doi italieni. Îi explică, de asemenea, că şeful italienilor pretinsese că era din secolul I d.Hr. Şi că el conţinea un secret pe care Biserica voia să-l ţină ascuns.

— Deci dacă nu aveţi sulul, atunci ce aveţi? întrebă Puente.

— Nu am terminat încă, zise Bronson.

Îi povesti cum Angela examinase *skyphos*-ul şi cum îşi dăduse seama că era o reproducere şi cum ghicise că modelul de pe vas era mai mult decât un element decorativ abstract. Apoi, îi relată descoperirea mormântului antic de pe dealurile de lângă Piglio şi ce găsiseră în el.

— Două cadavre? îl întrerupse Puente.

— Da, răspunse Bronson. Putem să-ţi arătăm fotografiile pe care le-am făcut în interiorul mormântului. Cred că unul din cadavre a fost decapitat, iar celălalt crucificat. Deasupra intrării în peşteră erau inscripţionate literele „H V L”. Am presupus că însemnă: *HIC VANIDICI LATITANT*.

Puente căzu pe gânduri.

— De ce eşti aşa de sigur că au murit în acest fel? întrebă el în cele din urmă.

— La scheletul mai mare, una dintre vertebrele de la gât era tăiată în două. Ca ofiţer de poliţie, ştiu că vertebrele sunt foarte rezistente, aşa că nu mă pot gândi la nicio altă împrejurare în care oasele astea s-ar putea rupe în acest fel după moarte. Decapitarea este singura explicaţie care are sens.

— Şi al doilea cadavru?

— În cazul lui a fost uşor. Oasele celor două călcâie încă erau ţintuite împreună de rămăşiţele unui cui gros şi erau urme de metal ruginit pe ambele încheieturi.

Puente părea şocat.

— Eşti sigur?

— Am poze ca să dovedesc, îi reaminti Bronson, şi putem găsi cu uşurinţă mormântul, asta dacă italienii nu l-au aruncat în aer.

— Mai aveţi obiectele pe care le-aţi scos din peşteră? întrebă Puente cu un tremur clar în voce.

— Sunt două tăbliţe şi un manuscris, spuse Angela, iar Bronson deschise geanta de piele şi începu să desfacă pachetul care conţinea relicvele.

— Tăbliţele sunt sigilate, dar m-am uitat la sul. Acesta e motivul pentru care le-am adus la tine. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred ce am citit.

În timp ce Puente îşi punea o pereche de mănuşi albe, subţiri, de bumbac, Bronson aşeză pe birou ultima piesă din pachet.

În momentul în care relicvele fură dezvelite, papirologul începu să respire mai repede.

— Dumnezeule, murmură, sunt într-o stare excelentă. Cele

mai bune pe care le-am văzut vreodată.

Puse pe masă o foaie mare de hârtie groasă şi aranjă de fiecare parte a ei câteva lămpi. Luă una din tăbliţe şi o puse reverenţios în mijlocul mesei, aplecându-se peste ea cu o lupă luminată.

— M-am gândit că ăsta ar putea fi sigiliul imperial al lui Nero, sugeră Angela şi Puente aprobă.

— Ai întru totul dreptate, chiar este. Asta o face să fie foarte rară şi extrem de valoroasă.

Se uită la Angela.

— N-ai idee ce conţine?

— Nu. M-am uitat numai la sul.

— Foarte bine. O parte din *linum* s-a descompus, aşa că pot să îndepărtez bucăţile de fir fără să stric sigiliul.

— Este foarte urgent, profesore, interveni Bronson.

— Ar trebui să ştii că o examinare corectă a unor relicve ca astea poate dura luni sau chiar ani, zise Puente, dar, cu siguranţă, pot să fac nişte cercetări vizuale rapide.

Descuie un seif cu climatizare din spatele mesei şi scoase trei cutii care conţineau tăbliţe şi suluri, apoi alte două cu fragmente de papirusuri. După aceea, puse sulul şi cea de-a doua tăbliţă pe hârtia groasă, alese din cutii patru tăbliţe şi vreo două suluri şi le aşeză şi pe acestea pe hârtie.

— Paleografia comparativă este o ştiinţă foarte complexă şi meticuloasă, dar o comparaţie rapidă cu aceste artefacte datate ar putea duce la stabilirea unei perioade probabile.

Cinci minute mai târziu, îşi ridică ochii.

— Acest sul e foarte vechi, probabil din secolul I după Hristos, iar tăbliţele par cam din aceeaşi perioadă. Voi şti mai sigur după ce le voi deschide şi voi afla ce conţin.

Se duse la un dulap şi se întoarse la masă cu un aparat de fotografiat. Poză prima tăbliţă de câteva ori, apoi îndepărtă cu atenţie tot firul de siguranţă, punând bucăţile din el lângă artefact. Încet şi cu mare grijă, deschise tăbliţa. Înainte de orice altceva, făcu fotografii.

Bronson se aplecă pentru a privi relicva, dar rezultatul fu dezamăgitor. Cele două suprafeţe acoperite cu ceară arătau ca

nişte straturi de vopsea de culoarea noroiului, acoperite de o scriere decolorată.

Dar chipul lui Puente se lumină când citi rapid, cu nerăbdare, tăbliţa.

— Ce e? întrebă Angela.

Spaniolul se uită la ea, apoi îşi reluă cercetarea tăbliţei.

— Aşa cum am spus, ar putea dura ani până să fiu sigur de vechimea sau de autenticitatea ei, dar mi se pare o relicvă din secolul I. Pare un codex de *accepti et expensi,* cu alte cuvinte ceea ce romanii denumeau înregistrările lor de plăţi şi cheltuieli. Un fel de registru contabil, adăugă el.

— Asta e tot? întrebă Bronson simţind un fior de dezamăgire.

Puente clătină din cap, cu ochii plini de entuziasm.

— De obicei, un registru te plictiseşte când îl citeşti, dar acesta e diferit. Pare să fie o listă de plăţi foarte substanţiale făcute de însuşi împăratul Nero către doi bărbaţi, pe o perioadă de câţiva ani. Primitorii nu sunt numiţi, dar au semnat cu iniţialele pentru fiecare sumă. Iniţialele pe care le folosesc sunt „SBJ” şi „SQVET”. Vă zic ceva?

Bronson clătină din cap, dar Angela încuviinţă, palidă Ia faţă.

— Asta vroiam să te întreb. Cred că SBJ a fost Simon ben Jonah şi SQVET a fost *Saul quisnam venit ex Tarsus,* adică Saul care a venit din Tarsus.

— Care e mai bine cunoscut în zilele noastre ca Sfântul Pavel, remarcă Puente.

— Stai puţin, îl întrerupse Bronson, italianul ne-a spus că sulul pe care l-am găsit a fost scris de cineva care se semna SQVET. Vrei să zici că era Sfântul Pavel?

— Eu… eu cred că da, răspunse Angela palidă.

— Şi cine e Simon ben Jonas?

— Ei bine, spuse ea ezitând, ar putea fi Sfântul Petru.

Se întoarse către Puente.

— E adevărat?

— E dificil de spus cu siguranţă, răspunse Puente.

Bronson observă că îi tremurau mâinile.

— Toate cele trei relicve ar putea fi falsuri. Falsuri foarte vechi, foarte bune, din secolul I, dar totuşi falsuri. Însă, dacă

sunt adevărate, ar putea să aibă o legătură directă cu scheletele din peşteră.

— Cum? întrebă Bronson.

— Ai găsit două cadavre, unul decapitat, celălalt crucificat. Istoria foarte timpurie a creştinătăţii este incompletă şi contradictorie şi se ştiu puţine despre soarta unor sfinţi din acele timpuri. Totuşi, se crede că Sfântul Petru a fost martirizat în Roma de către Nero, în 63 după Hristos. Data nu e sigură, dar se crede că a murit crucificat invers, cu capul în jos, din câte se pare, deoarece nu se simţea demn să aibă aceeaşi poziţie pe cruce ca Isus.

— Dar până şi eu ştiu că oasele Sfântului Petru au fost găsite la Roma, îl întrerupse Bronson.

Puente zâmbi scurt.

— Ceea ce ştiu oamenii e adesea foarte diferit de adevăr. Dar ai dreptate. Rămăşiţele Sfântului Petru au fost găsite la Roma. De fapt, de două ori. În 1950, Vaticanul a anunţat că au fost găsite oase sub altarul bazilicii Sfântul Petru şi că le-au identificat ca fiind ale Sfântului Petru. Dar, mai târziu, patologii au considerat rămăşiţele ca aparţinând scheletelor a doi oameni diferiţi, unul mult mai tânăr decât celălalt, alături de oasele unei femei, ale unui câine, ale unui pui şi ale unui cal. Ai putea să crezi că, după o gafă atât de stânjenitoare, Vaticanul ar fi fost mai atent cu astfel de afirmaţii, dar, câţiva ani mai târziu, au fost găsite alte oseminte, mai mult sau mai puţin în aceeaşi zonă.

Acestea au fost de asemenea considerate ca fiind rămăşiţele pământeşti ale Sfântului Petru. Apoi, un alt mormânt de-al lui a fost descoperit la Ierusalim. Ideea e că nimeni nu ştie prea multe despre Sfântul Petru, pentru că apare numai în paginile Noului Testament şi pentru că nu există scrieri contemporane lui în care să fie menţionat. În ciuda acestui lucru, în general, Sfântul Petru este considerat de Biserica Catolică Romană ca fiind primul papă. A fost fiul unui bărbat numit Iona sau Jonah şi de aici numele biblic de Simon de Jonah sau Simon bar Jonah, dar era cunoscut şi ca Petru, Simion, Simion Petru, Cepha, Kepha şi câteodată „pescarul” sau „pescarul oamenilor”.

Puente se uită la Angela şi la Chris cu seriozitate.

— De fapt, nimeni nu ştie dacă Sfântul Petru a trăit vreodată. Şi, dacă a trăit, nimeni nu ştie unde a fost înmormântat sau dacă rămăşiţele lui mai există.

Îşi desfăcu larg mâinile.

— Până în zilele noastre, cel puţin.

27

I

În cafeneaua din stradă, Verrochio îi dădu un ghiont colegului său şi îi arătă cum Gregori Mandino ieşea dintr-o maşină, în partea de nord a străzii Carrer de Valencia.

— Era şi timpul, spuse Perini.

Se ridică, aruncă pe masă o bancnotă de zece euro pentru a plăti ultimele băuturi şi plecă din cafenea.

— Ei bine? întrebă Mandino când Perini ajunse lângă el.

— Amândoi sunt în muzeu, răspunse acesta. Au ajuns acum trei sferturi de oră. Bronson căra o geantă neagră de piele.

Cei patru bărbaţi traversară strada şi intrară împreună în muzeu.

*

— Deci ceea ce tu şi Angela ziceţi este că am găsit de fapt locul de odihnă al Sfântului Petru şi că unul din schelete, cel care a fost crucificat, este al lui. Corect?

Puente dădu din cap neajutorat la întrebarea lui Bronson.

— Sunt catolic şi am acceptat întotdeauna învăţăturile Bisericii. Ştiu că au existat confuzii cu privire la oasele descoperite la Roma, dar am presupus mereu că oasele apostolului, dacă ele încă există, vor fi găsite undeva în oraş.

Se uită la tăbliţă, apoi ridică din nou ochii spre Bronson.

— Acum, nu mai sunt aşa de sigur.

— Deci, ăsta e secretul, minciuna? întrebă Bronson. Asta a vrut să spună italianul? Că oasele Sfântului Petru nu au fost îngropate nicăieri în Roma?

— Nu, răspunse Puente. Pentru Biserică nu este importantă nici existenţa, nici locaţia oaselor. Cred că italianul vorbea despre altceva.

— Ce zici de al doilea cadavru? întrebă Bronson. Sper că nu ai de gând să-mi spui că e Sfântul Pavel.

— Este posibil, ca să nu zic mai mult. Din nou, nu se ştie când a murit cu exactitate, dar e aproape sigur că a fost executat din ordinele lui Nero, în 64 sau 67 după Hristos.

— Pavel a fost cetăţean al Romei, adăugă Angela, aşa că nu putea fi crucificat. Decapitarea ar fi fost alegerea evidentă, iar asta înseamnă că se potriveşte cu cadavrele pe care le-am găsit.

— Dar de ce i-ar fi plătit Nero pe aceşti doi oameni? Şi de ce ar fi poruncit să fie omorâţi?

— Asta e esenţa problemei, spuse Puente. Poate că a doua tăbliţă sau sulul ne vor furniza nişte răspunsuri.

Închise cu grijă prima tăbliţă şi o puse împreună cu bucăţile de *linum* într-o cutie de carton de pe masă. Luă cea de-a doua tăbliţă şi o deschise la fel ca pe prima, făcând din nou fotografii la fiecare etapă.

— Asta, zise el când relicva fu deschisă pe masă în faţa lui, e diferită. Asta pare a fi un ordin confidenţial dat de însuşi Nero, prin care-i dădea instrucţiuni exacte unei persoane pe nume Saul din Taurus, cunoscut uneori şi sub numele de „Evreul din Cilicia”. Este semnat SQVET, aşa că putem presupune că Pavel a acceptat sarcina.

Puente se lăsă pe spate în scaun şi îşi frecă faţa cu mâinile.

— Este de necrezut, şopti el.

— Uită-te la sul, Josep, sugeră Angela calmă. Asta mă sperie.

Puente dădu tăbliţa la o parte, luă sulul şi îl desfăcu cu atenţie. Trecu lupa peste text şi începu traducerea.

Când termină, se uită la Angela, iar chipul lui era la fel de palid ca al ei.

— Ce crezi că înseamnă asta? întrebă el.

— Am citit numai câteva rânduri, dar se referă la „mormântul creştinătăţii” care conţine oasele „celui botezat” şi ale „pescarului”.

Puente aprobă din cap.

— Sulul ăsta pare să fi fost scris de un roman pe nume Marcus Asinius Marcellus.

— Am dedus că lucra ca agent al lui Nero în anumite operaţiuni secrete, spuse Bronson.

— Exact, răspunse Puente. Din ce am citit aici, mi se pare că

a fost forţat de împărat să acţioneze…

— Are sens, îl întrerupse Bronson. Credem că Nero l-a salvat de la execuţie atunci când a fost implicat în falsificarea unui testament.

— Conform manuscrisului, spuse Puente cu o voce care era departe de a fi echilibrată, autorul stipulează explicit că tot ceea ce noi numim astăzi creştinism era o scamatorie, nimic altceva decât un cult inventat de Nero ca să servească scopurilor proprii, bazat pe nişte minciuni, şi că aceşti doi bărbaţi – Sfântul Petru şi Sfântul Pavel – erau plătiţi de romani.

II

— Verifică toată clădirea, îi ordonă Mandino lui Rogan. Începe cu terasa de pe acoperiş şi mergi în jos. O să rămân la parter în cazul în care sunt undeva pe aici. Când îi vezi pe Bronson şi pe Lewis, lasă-i pe Verrochio şi pe Perini să se ocupe de ei, iar tu vino să-mi raportezi.

— Am înţeles.

Rogan plecă spre terasa pustie de pe acoperiş şi coborî, verificând fiecare etaj cu atenţie.

— Nici urmă de ei, *capo,* raportă când se întoarse la parter. Ar fi putut să se strecoare cumva?

— Nu pe ieşirea din faţă, răspunse Perini. Ne-am uitat amândoi cu atenţie. Sigur nu au ieşit.

— Muzeul are şi un subsol cu o bibliotecă particulară, le spuse Mandino, verificând pliantul cu informaţii despre muzeu. E pe aici, în jos. Să mergem!

Era aproape ora închiderii când Mandino porni spre intrarea în subsol. În vreme ce se apropiau, văzură un paznic venind spre ei, ridicând mâna ca să-i oprească.

— Ocupă-te de el, Perini, şopti Mandino când bărbatul se apropie, dar fa-o în linişte, apoi încuie uşile. Nu vreau niciun fel de întreruperi.

Perini îşi scoase pistolul şi îl înfipse în stomacul bărbatului.

— Verrochio, zise Mandino răsucindu-se, ia-l pe recepţioner. Rogan, asigură magazinul.

Sub ameninţarea tăcută a Glockului lui Perini, gardianul se îndreptă spre uşile principale pe care le încuie. Verrochio îl escortă pe recepţionist până în magazin, prezenţa pistolului asigurând o cooperare tăcută. Doi vizitatori târzii şi vânzătorul de la magazin stăteau în picioare, tremurând cu mâinile în aer în spatele magazinului, în timp ce Rogan le asigura spatele complicilor lui. Perini aduse nişte cabluri de plastic pe care i le dădu lui Verrochio care îi legă pe cei cinci oameni cu nişte mişcări de expert, făcându-i să stea întinşi pe podea, după care le imobiliza mâinile şi picioarele.

— Nu prea sunt bani în casă, spuse vânzătorul cu voce tremurândă.

— Nu suntem interesaţi de încasări, îi răspunse Perini. Taci din gură – asta înseamnă să nu ţipi după ajutor – şi nu veţi fi răniţi. Dacă vreunul dintre voi ţipă, îl împuşc. Şi nu-mi pasă cine va fi rănit. Aţi înţeles?

Toţi cei cinci aprobară convingător din cap.

*

Josep Puente se mândrise întotdeauna cu credinţa sa. Era născut şi crescut ca un catolic de rit roman. Se ducea la mesă în fiecare duminică. Dar ceea ce citise în după-amiaza aceea pe cele două tăbliţe şi pe sul îi întorsese pe dos întreaga lume. Habar nu avea ce trebuia să facă. Tot ce ştia era că acele trei obiecte – indiferent dacă erau falsuri elaborate şi convingătoare sau relicve adevărate – erau probabil cele mai importante documente antice pe care el sau oricine altcineva le citise vreodată.

Niciunul dintre ei nu dădu prea mare atenţie sunetului de paşi care se apropiau. Apoi intră un bărbat flancat de alţi trei, fiecare cu câte un pistol în mână.

— Lewis, ne întâlnim din nou, rosti Mandino, iar vocea sa sfâşie liniştea care se lăsase. Unde e Bronson?

Nimeni nu spuse nimic vreme de câteva secunde. Angela şi Puente stăteau faţă în faţă la masă, cu tăbliţele şi sulul în faţa lor.

Bronson nu era în raza lor vizuală, deoarece umbla printre rafturile bibliotecii. În momentul în care îl auzi pe Mandino

vorbind, scoase Browningul şi se furişă înapoi spre mijlocul camerei.

Aruncă o privire rapidă prin bibliotecă, ca să verifice locul exact în care se aflau cei patru intruşi. Doi trăgători îl văzură, dar, înainte ca ei să poată reacţiona, el ridică piedica armei

— Sunetul metalic auzindu-se nefiresc de puternic în liniştea mormântală a camerei – şi-l înşfacă pe Mandino de guler cu mâna stângă, punându-i ţeava pistolului la cap cu fermitate. Fără să ezite, Bronson îl trase înapoi, îndepărtându-l de colegii lui înarmaţi.

— E timpul, spuse Bronson, să aflăm ce dracu' se petrece, începând cu motivul pentru care eşti aici, Mandino.

Simţi surprinderea acestuia.

— Da, ştiu exact cine eşti. Zi-le oamenilor tăi să lase pistoalele, dacă nu, familia din Roma a *Cosa Nostra* va căuta un *capofamiglia* nou.

— Bănuiesc că bodyguardul ţi-a spus.

Vocea lui Mandino era surprinzător de calmă.

— Lăsaţi armele, le ceru oamenilor săi, apoi întoarse uşor capul spre Bronson. Îţi voi zice ce ştiu, dar ne va lua ceva timp.

— Nu mă grăbesc. Angela, poţi să aduci nişte scaune aici? Pune-le unul lângă altul, spate în spate.

Bronson îl împinse pe Mandino pe scaunul din faţă şi el se aşeză pe cel din spate, sprijinindu-şi ţeava armei de spătarul scaunului, astfel încât să atingă gâtul prizonierului. Rogan şi ceilalţi doi bărbaţi se aşezară între Mandino şi masa la care stăteau Angela şi Puente.

— Povestea începe, spuse Mandino, în Roma secolului I, dar implicarea Vaticanului s-a produs abia în secolul al VII-lea. N-am nimic de-a face cu Biserica, dar organizaţia mea, *Cosa Nostra,* a fost contractată să rezolve problema asta în beneficiul ei. Mafia şi Vaticanul sunt două dintre cele mai longevive organizaţii din Italia şi am avut întotdeauna o colaborare reciproc avantajoasă.

— Oare de ce nu mi se pare surprinzător? murmură Bronson.

— În secolul I după Hristos, romanii s-au luptat cu evreii zeci de ani, iar campaniile militare nesfârşite slăbeau imperiul, în

loc să înceapă o ofensivă militară masivă, împăratul Nero a hotărât să creeze o religie nouă, bazată pe unul dintre zecile de Mesia care hoinăreau pe vremea aceea în Orientul Mijlociu. A ales ca agent plătit un cetăţean roman pe nume Saul din Tarsus. Împreună au hotărât că soluţia ideală era un profet mărunt şi un Mesia autoproclamat pe nume Isus, care murise neştiut, undeva prin Europa, cu câţiva ani mai devreme, după atragerea unei mici mulţimi de adepţi. Nero şi Saul au scornit un plan care i-ar fi permis lui Saul să deturneze religia nou creată în scopuri proprii. Saul ar fi dobândit la început reputaţia de prigonitor al creştinilor, pe măsură ce adepţii lui Isus deveneau cunoscuţi, iar apoi ar fi suferit o „revelaţie" spirituală care l-ar fi transformat din prigonitor în apostol. Asta i-ar fi permis lui Saul să capete o poziţie de putere şi conducere, iar atunci şi-ar fi îndrumat adepţii, mai ales evrei, bineînţeles, în sensul unei cooperări paşnice cu forţele romane de ocupaţie. Le-ar fi spus „să întoarcă şi celălalt obraz", „cedaţi în faţa lui Cezar" şi altele. Pentru a obţine toate astea destul de repede, Saul avea nevoie să-l implice pe Isus în mult mai multe decât fusese capabil să facă în viaţa reală. A hotărât că soluţia cea mai bună era să-l înfăţişeze ca pe fiul lui Dumnezeu. A scornit mai multe poveşti despre el, începând cu naşterea din Fecioară şi terminând cu sculatul din morţi, şi a proclamat toate astea ca adevărul absolut. Ca să îl ajute să împrăştie cuvântul, a recrutat un om pe nume Simon ben Jonah, un tip slab de înger şi credul, care îl cunoscuse personal pe Isus, dar care îl considerase pe acesta nimic altceva decât un profet obişnuit. Simon, care mai târziu a devenit mult mai cunoscut ca Sfântul Petru, a intrat şi el în combinaţia cu Nero, dar, spre sfârşitul vieţii, a început să creadă în propriile poveşti. Mai târziu li s-a alăturat un al treilea bărbat, Iosif, fiul lui Matthias, mai cunoscut sub numele de Flavius Josephus, dar care, din câte ştim, era un credincios adevărat. Toţi trei au predicat versiunea evenimentelor creată de Saul, încercând să recruteze evrei care, datorită învăţăturilor lor ca „discipoli" ai lui Isus, deveniseră oameni iubitori de pace care nu mai voiau să se lupte cu romanii.

— Pe bune, încerci să ne zici că Nero a fondat creştinismul

ca nimic altceva decât un instrument pentru a-i controla pe evrei? şopti Angela.

— E exact ce vă spun. În secolul al VII-lea, papa Vitalian a găsit o ciornă a unui discurs pe care Nero nu l-a ţinut niciodată în Senatul roman. Explica în detaliu exact cum a apărut creştinismul, specificând că a fost o idee sugerată de însuşi Nero. Papa Vitalian a fost îngrozit de ceea ce a citit şi a început o cercetare care a durat toată viaţa, căutând alte documente care ar fi putut susţine sau nu – ceea ce el şi spera – pretenţia asta oribilă.

— Şi a găsit ceva, sugeră Bronson.

— Exact. Într-o grămadă de texte antice necatalogate, a găsit un sul care s-a dovedit a fi o copie a ceea ce oamenii Vaticanului au început să numească *Exomologesis*. Numele pe care Vitalian i l-a dat documentului a fost *Exomologesis de assectator mendax,* care se traduce prin „Confesiunea păcatului de către discipolul fals". Documentul era o recunoaştere a faptului că declaraţiile lui Nero erau adevărate şi fusese scris de mână de către Saul.

— Dumnezeule! Şi ce a făcut Vitalian? întrebă Angela.

— Exact ceea ce a făcut Biserica de atunci încoace: a ascuns dovezile. A pregătit un document cunoscut acum sub numele de *Codexul Vitalian*, în care a explicat ce descoperise şi în care a inclus o copie după *Exomologesis*. Codexul a cuprins şi o altă informaţie din ciorna discursului lui Nero: se spunea că trupurile lui Saul şi Simon ben Jonah au fost îngropate într-un loc secret pe care Vitalian îl numea „Mormântul creştinismului". A lăsat instrucţiuni ca acest *Codex* să fie arătat fiecărui papă nou, precum şi unui număr redus de oficiali înalţi ai Vaticanului aleşi cu grijă.

Dar *Exomologesis* pe care îl găsise Vitalian era în mod evident o copie pregătită special pentru Nero, o notă din document fiind dovada acestui fapt. Papa a răscolit arhivele Vaticanului şi orice altă sursă de documente la care a avut acces, dar nu a reuşit să dea de urma sulului original. A fost începută o căutare a acestei relicve, iar această căutare nu s-a mai oprit de atunci. Vitalian a ordonat ca *Exomologesis* să fie distrus în momentul în

care va fi găsit, pentru binele etern al Bisericii.

Începând cu secolul al VII-lea şi până în prezent, fiecare papă a fost iniţiat în secretul acestui *Exomologesis* în primele patru săptămâni de la urcarea pe scaunul papal, dar numai un singur papă a pomenit despre el şi despre puterea pe care o are. La începutul secolului al XVI-lea, Leo al X-lea, un membru al familiei Medici, care a stat pe scaunul papal din 1513 până în 1521, a făcut o declaraţie oarecum enigmatică: „Acest mit al lui Isus ne-a servit bine". Această declaraţie a fost subiect de speculaţii de cinci sute de ani încoace.

Codexul Vitalian este păstrat în Penitenciarul apostolic – cel mai sigur depozit de documente din tot Vaticanul –, într-un seif dintr-o cameră încuiată din interiorul altei camere încuiate. Responsabilul oficial pentru acest document este prefectul Congregaţiei pentru doctrina credinţei. El are relicva în custodie şi, în mod normal, doar câţiva cardinali seniori aleşi cu grijă din acea congregaţie ştiu de existenţa ei.

— Ce cred ei că s-a întâmplat cu manuscrisul original? întrebă Bronson.

— Oficialii superiori de la Vatican cred că *Exomologesis* şi piatra inscripţionată de Marcellus au dispărut în haosul care a urmat expulzării lui Nero din Roma şi au trecut pe la diverse persoane necunoscute până au ajuns în posesia catarilor. Sulul şi piatra au devenit ulterior cele mai importante obiecte din aşa-numita „comoară" a catarilor scoasă din Montségur în 1244, în timpul cruciadei albigensiene. De atunci şi până când un cuplu englez pe nume Hampton a început să restaureze casa pe care o cumpăraseră în Italia, atât sulul, cât şi piatra se credea că dispăruseră complet pur şi simplu.

Bronson trase aer în piept. Deci acesta era motivul pentru care femeia pe care o iubise cel mai mult şi cel mai bun prieten al său muriseră. Fără îndoială, povestea conţinea un sâmbure de adevăr şi furniza răspunsuri concludente la aproape toate întrebările. Dar mai era o problemă evidentă pe care Mandino evitase să o menţioneze.

— Cum ai ştiut de mormântul de pe deal?

— Era un post scriptum în originalul *Exomologesis*, sulul care

fusese ascuns în *skyphos*. Acesta spunea că două tăbliţe – relicve care ar confirma ceea ce conţine *Exomologesis* – şi un alt manuscris fuseseră îngropate împreună cu cele două cadavre. De asemenea, stipula şi că locaţia mormântului putea fi dedusă din „piatra pe care a creat-o Marcellus”. De asta catarii au păzit piatra cu atât de mult zel, chiar dacă nu aveau nici cea mai vagă idee cum să descifreze diagrama de pe ea. Tot ce am avut de făcut a fost să-ţi iau urma, Bronson.

— Dar cum de ştii toate astea dacă nu lucrezi la Vatican? întrebă Angela.

— Am fost informat pe larg despre istoria acestei căutări de către ultimul prefect al Congregaţiei pentru doctrina credinţei, răspunse Mandino.

— Dar de ce ar dezvălui un cardinal senior şi un membru al Curiei Romane toate informaţiile astea cuiva din afara cercului restrâns al Vaticanului? Şi în special unui membru al Mafiei?

— Pentru că pur şi simplu aveau nevoie de ajutorul meu ca să găsească *Exomologesis* şi am refuzat să mă implic până nu am ştiut exact care era situaţia.

Timp de câteva momente, în bibliotecă se aşternu liniştea. Angela, Bronson şi Puente digerau noutăţile pe care le aflaseră.

— Să fim clari, zise Bronson în cele din urmă. Situaţia în care suntem implicaţi depăşeşte cu mult o simplă problemă legată de nişte relicve ascunse. Cele trei obiecte de pe masa de acolo pot să distrugă chiar fundaţia Bisericii Catolice. Dacă sunt originale, creştinii din toată lumea se vor scula într-o bună zi pentru a descoperi că, de aproape o mie şi cinci sute de ani, Vaticanul le-a trădat credinţa cu cruzime. Chiar dacă se dovedesc a fi false, vor exista întotdeauna dubii şi teorii ale conspiraţiei despre ele, exact precum cele legate de Giulgiul din Torino. Deci, întrebarea e: ce facem cu ele?

— Instrucţiunile *mele* sunt foarte clare, răspunse Mandino. Sunt ateu, dar chiar şi eu pot înţelege pagubele incalculabile pe care le-ar suferi Biserica Catolică şi toate celelalte religii creştine în cazul în care conţinutul acestor relicve ar deveni public. De dragul milioanelor de credincioşi din toată lumea, aceste relicve sunt pur şi simplu prea periculoase pentru a fi

lăsate să existe. *Trebuie* distruse.

Bronson se uită în jur. În mod surprinzător, Puente aprobă din cap şi chiar şi Angela părea indecisă.

Perini se repezi brusc şi o apucă pe Angela de braţ, învârtind-o astfel încât corpul ei să fie între el şi Bronson. Cu o mişcare lină, îşi scoase Glockul şi îl apăsă pe gâtul ei, având aproape aceeaşi poziţie ca a lui Bronson în spatele lui Mandino.

Puente păşi în faţă şi îşi ridică braţele, încercând să calmeze lucrurile.

— Vă rog pe toţi, vă rog. Nu e nevoie de vărsare de sânge. Nici tăbliţele, nici sulul, indiferent cât sunt de vechi, nici textul pe care îl conţin nu valorează cât viaţa unui om.

Păşi înapoi spre masă, luă sulul şi tăbliţele şi le ridică deasupra capului.

— Cu toţii ştim ce sunt documentele astea sau ce pretind că sunt, precum şi puterea distructivă a informaţiilor pe care le conţin, continuă el. Ştiu că aceste circumstanţe sunt departe de a fi normale, dar putem să votăm, vă rog, ce ar trebui să facem cu ele? Angela?

Perini o împunse scurt cu pistolul, iar ea răspunse ezitând:

— Cred că ar trebui să le păstrăm. Indiferent dacă sunt documente adevărate sau falsuri comandate de Nero, sunt relicve de o importanţă imensă.

Puente încuviinţă.

— Chris?

Bronson se gândi la Jackie zăcând moartă pe pardoseala de piatră a holului. La Mark omorât în propriul lui apartament. Şi la Jeremy Goldman murind în urma unui accident îngrozitor pe o stradă londoneză. Toţi au trebuit să moară pentru a păstra relicvele astea.

— Ar trebui să le păstrăm, spuse. Evident că da.

Puente se uită în jos, la Mandino.

— Ştim deja ce părere ai, zise el şi se întoarse spre Rogan. Tu ce crezi?

— Le distrugem, spuse Rogan. Verrochio?

Bărbatul care stătea în spatele lui aprobă din cap.

— Arde-le!

— Asta înseamnă trei la doi pentru distrugere, spuse Puente. Dumneavoastră, domnule?

Se întoarse spre Perini care încă o folosea pe Angela pe post de scut uman.

— Care este decizia dumneavoastră?

— Distruge-le!

— Mă tem foarte tare că sunt de acord cu majoritatea. Trebuie să ne gândim la cel mai mare bine al celor mai mulţi.

Se uită de jur-împrejurul camerei.

— Mă întristez enorm când sunt martor la distrugerea unor obiecte atât de vechi şi atât de importante, dar, în împrejurările astea unice, nu văd altă posibilitate. Domnule Mandino, dacă aceste relicve nu mai există, se termină şi interesul dumneavoastră legat de chestiunea în cauză?

— Da. Instrucţiunile sunt să mă asigur că sunt distruse.

— Iar dacă asta se întâmplă, ce se va întâmpla cu noi, cei care am văzut relicvele şi ştim ce conţin?

— Nimic, vă dau cuvântul meu de onoare. Dacă obiectele dispar, atunci nu mai există dovezi ale conţinutului lor, spuse Mandino.

Puente dădu din cap. Bronson observă că părea să fi preluat controlul total asupra întregii situaţii.

Puente se duse în spatele biroului şi scoase cardul de date din aparatul foto.

— Toate pozele de pe acest card înfăţişează aceste obiecte, spuse. Luă o pereche de foarfece mari şi îl tăie în patru. Acum, voi distruge relicvele. O voi face chiar acum, cu voi martori, fie că vreţi sau nu.

Puente arătă spre peretele lateral de lângă uşa de la intrare şi toţi ochii din încăpere îi urmăriră gestul.

— Cutia roşie controlează detectoarele de fum şi alarma de incendiu. Înainte de a le da foc, cineva trebuie să oprească sistemul, altfel vor porni stropitoarele din tavan.

— O fac eu, zise Rogan.

Se duse la cutie şi smuci câteva întrerupătoare.

— Papirusul arde foarte repede, spuse Puente cu o tristeţe evidentă în voce, aşa că nu ne va lua mult timp.

Puse pe birou o tavă pătrată de metal, apoi luă sulul. Apucă o brichetă şi ţinu flacăra la un capăt al lui. În câteva secunde, papirusul uscat ca iasca arse şi se transformă rapid într-o grămăjoară de cenuşă. Puente deschise prima tăbliţă şi ţinu flacăra aproape de ceara inscripţionată până când aceasta începu să se topească şi să picure pe tava de oţel. Lemnul nu se aprinse, aşa că el luă un ciocănel şi, cu câteva lovituri, îl transformă în praf şi aşchii. Făcu acelaşi lucru şi cu cealaltă tăbliţă.

— Asta e, rosti el încercând să zâmbească fără tragere de inimă. Lumea religiei organizate este în siguranţă pentru eternitate.

Timp de o secundă sau două nu se mişcă nimeni, ca şi cum seriozitatea acţiunilor lui Puente îi transformase pe toţi în stane de piatră. Apoi, Perini o împinse brusc pe Angela într-o parte, ridică pistolul şi îl împuşcă pe Rogan în inimă. După asta, îşi roti arma şi trase un al doilea glonţ exact în pieptul lui Mandino.

28

I

— Nu! ţipă Angela în timp ce Bronson se aplecă într-o parte.

Mandino se clătină spre spate şi căzu la pământ fără viaţă.

Când Bronson îşi ridică privirea, atât Perini, cât şi Verrochio aveau pistoalele îndreptate exact spre el. Nu avea altă soluţie decât să arunce Browningul.

Perini păşi înainte şi ridică arma, apoi el şi Verrochio îşi puseră Glockurile în tocuri.

— Ce dracu' se întâmplă? întrebă Bronson.

— Ni s-a spus că realizăm o operaţiune de curăţare, spuse Perini. În cazul în care nu ştiai, Rogan – arătă spre cadavrul de pe podea – este răspunzător pentru uciderea prietenilor tăi, iar *capo* – făcu un gest către celălalt cadavru – a dat ordinele.

— Dar sulul şi tăbliţele au fost distruse. De ce a trebuit să-i omorâţi? întrebă Angela.

— Avem ordin de la Roma să eliminăm *toate* problemele acestei afaceri. Fii recunoscătoare că eşti încă în viaţă. În ciuda a ce ţi-a zis, Mandino intenţiona să vă omoare pe toţi trei şi probabil şi pe oamenii din magazinul muzeului.

— Ce ai de gând să faci cu noi? întrebă Angela. Am citit ce era scris pe sul şi pe tăbliţe.

— Nu contează ce aţi citit sau ce ştiţi, rosti Perini cu indiferenţă. Fără relicve, nimeni nu vă va crede, iar asta e singura dovadă rămasă.

Arătă spre birou şi spre grămăjoara de aşchii de lemn şi de cenuşă care era tot ce mai rămăsese din sul şi din tăbliţe.

— N-o să ne mai revedem niciodată, spuse, apoi el şi Verrochio se întoarseră şi plecară.

Vreme de câteva secunde nu vorbi nimeni, apoi Puente se apropie de Angela şi îşi puse braţele în jurul ei.

— Aşa e probabil cel mai bine. Îmi pare rău, dar, dacă nu aş

fi distrus relicvele, am fi fost cu toţii morţi acum. Haideţi, să mergem sus ca să pot suna la *Guardia Civil.*

În timp ce Puente dădea telefon de la biroul de recepţie, Bronson se duse la magazinul muzeului şi eliberă personalul şi pe vizitatori, explicându-le că trebuie să aştepte în clădire până când *Guardia Civil* îi va interoga.

Patru ore mai târziu, mult după miezul nopţii, Angela şi Bronson fură liberi să plece. Mărturia lui Puente şi a celorlalţi angajaţi ai muzeului îi exoneraseră de orice implicare în crime, exceptând calitatea de martori. Bronson încă avea de dat explicaţii poliţiei britanice cu privire la moartea lui Mark Hampton, dar ofiţerul superior al *Guardiei Civil* putuse să confirme că era aşteptat de Poliţia Metropolitană doar pentru interogare, şi că nu mai era considerat suspect.

— Crezi că îi vor prinde pe cei doi bărbaţi? întrebă Angela în vreme ce se îndreptau spre parcare.

— Nicio şansă, spuse Bronson. Sigur aveau planificată dinainte o cale de scăpare, deoarece cele două crime au fost, evident, premeditate.

— Acei bărbaţi erau toţi membri ai Mafiei, aşa că suntem norocoşi că suntem încă în viaţă. Ai auzit ce au zis Mandino şi asasinul.

— Nu neapărat. Unul dintre puţinele lucruri bune legate de Mafie este că organizaţia are anumite standarde şi, în mod normal, nu ucide martori inocenţi. E o altă problemă dacă le ieşi în cale. Cred că acei doi bărbaţi au avut ordine precise să se asigure că relicvele vor fi găsite şi distruse şi că Mandino şi ajutorul lui vor fi ucişi. Cred că tot ceea ce am văzut noi în seara asta a fost un *coup d'état*[7] în *Cosa Nostra* din Roma. Dacă Mandino era *capo,* atunci a avut loc o schimbare de putere, iar un alt *mafioso* a preluat puterea şi acum e şeful.

— Crezi că este adevărat ce a spus despre Mark şi Jackie? Despre cine i-a ucis?

— N-am niciun motiv să mă îndoiesc, răspunse Bronson, şi aş fi fost foarte fericit să-i împuşc chiar eu pe Mandino şi pe Rogan. Aceste ultime zile au fost ca dracu', adăugă el cu o voce joasă şi amară, şi asta pentru nimic. Trei oameni pe care îi

cunoşteam sunt morţi, relicvele pe care am reuşit să le recuperăm au fost distruse, iar secretul pe care îl conţineau s-a pierdut pe vede. Biserica Catolică va continua să-şi predice minciunile din amvoanele din toată lumea în fiecare duminică, de parcă evangheliile ar conţine adevărul indiscutabil.

— Nu te contrazic pe tema asta. Dar lucrul important este că suntem încă în viaţă. Nu văd cum am fi putut ieşi din subsol dacă Josep nu ar fi făcut ce a făcut.

— Ştiu, dar încă mă doare.

Rămase tăcut, apoi, cu o oarecare ezitare, o luă de mână.

— Încă nu pot să cred că Mark şi Jackie sunt morţi.

Vocea i se înmuie când se gândi din nou la prietenii lui.

— Da, zise Angela. Şi Jeremy Goldman – chiar mi-a plăcut să lucrez cu el. Vieţile lor s-au sfârşit şi bănuiesc că putem spune că s-a încheiat un capitol şi din vieţile noastre.

II

În Museu Egipti, Puente făcea curat în biblioteca de la subsol. Pentru îndepărtarea petelor de sânge de pe podea era nevoie de echipamente industriale de curăţenie şi probabil de solvenţi speciali, dar pe Puente nu asta îl preocupa. Era interesat numai de relicvele de pe birou.

Puse din nou cu grijă la locul lor toate sulurile pe care le scosese din seiful special, unul câte unul. Ultimul nu intră în cutie, după cum se aşteptase: era un pic mai mare. Va trebui să facă rost de o cutie specială pentru el, cât mai repede posibil. Pentru moment, căută prin cameră până găsi o cutie de carton, o umplu cu vată şi puse sulul cu grijă înăuntru. Apoi, luă un marker şi scrise „Lewis” pe cutie.

După ce închise seiful, se minună din nou cum de niciunul dintre oamenii din cameră nu se gândise să verifice dacă sulul şi tăbliţele pe care le distrusese erau aceleaşi cu cele pe care i le dăduse Angela. Toată lumea era atentă la arme şi, în timpul indicării intenţionat greşite a sistemului de prevenire a incendiilor, nimeni nu observase ce făcea el cu mâinile.

Era păcat că fusese nevoit să ardă una dintre piesele

preţioase ale muzeului, dar textul de la începutul secolului al II-lea era complet nesemnificativ în comparaţie cu ceea ce numea acum „Sulul Lewis”. Era necăjit şi că trebuise să distrugă două dintre puţinele tăbliţe pe care le avea muzeul, dar, în realitate, erau lipsite de importanţă, deoarece textul scris pe ceară era aproape complet ilizibil.

„Nu e prea rău pentru un bătrân”, chicoti Puente în sinea lui.

III

Bronson şi Angela erau în Nissan, pregătindu-se să iasă din Barcelona, când telefonul Angelei emise un bip slab de două ori, indicând faptul că primise un mesaj-text. Căută în geantă, scoase telefonul şi se uită la ecran.

— Cine naiba îţi trimite mesaje noaptea, la ora asta? întrebă Bronson.

— Nu recunosc numărul… Oh, e Josep! Probabil că ne urează drum bun.

Deschise mesajul şi privi ecranul. Textul era scurt şi, în primul moment, nu înţelese nimic.

— Ce spune?

— Sunt numai două cuvinte. În latină. *Rei habeo.*

— Ce înseamnă? o îndemnă Bronson să traducă.

— O traducere aproximativă ar fi: „Le am.” Ce poate însemna asta?

Deodată îi pică fisa şi zâmbi. Apoi, râse tare.

— Nu ştiu cum a făcut-o, dar Josep a schimbat relicvele pe care le-am găsit cu unele din colecţia muzeului.

— Vrei să zici că a distrus alte trei relicve?

— Exact.

— Genial, spuse Bronson. Pur şi simplu, genial. Cred că papa şi Vaticanul, de fapt, întreaga creştinătate, vor avea un şoc imens când profesorul îşi va face publice cercetările.

Angela râse din nou.

— Deci, până la urmă, am reuşit. Am decodificat indiciile şi am găsit relicvele, iar acei nemernici care lucrau pentru Vatican n-au putut să le distrugă.

— Da, ăsta e un rezultat cu adevărat important.

Bronson studie profilul Angelei, care se pierdea în întunericul maşinii.

— Ai face-o din nou? întrebă.

Se întoarse şi se uită direct la el.

— Nu văd cum vânătoarea de relicve ar putea deveni o carieră viabilă. Asta vrei să spui?

— Nu chiar. Mă gândeam mai mult la noi, să încercăm să petrecem mai mult timp împreună. Nu ne-am descurcat prea rău, nu-i aşa?

Angela rămase tăcută câteva momente.

— Fără promisiuni, fără angajamente. Să vedem cum evoluează lucrurile.

Zâmbeau amândoi în momentul în care Bronson intră pe *autovia* şi se îndreptă spre nord, spre Pirineii acoperiţi de zăpadă, cu vârfurile ascuţite ce se profilau pe cer în lumina rece a lunii pline.

Nota autorului

Această carte este un roman şi, din câte ştiu, nu există şi nu a existat niciodată vreun document care să semene cu *Codexul Vitalian* sau cu *Exomologesis*, deşi, fără îndoială, există numeroase secrete întunecate în cele 75 000 de mii de manuscrise şi 150 000 de mii de obiecte păstrate în arhivele secrete ale bibliotecii Vaticanului.

Cu toate astea, ideea centrală a acestei cărţi se bazează pe faptul că, în ciuda imaginaţiei mele, există anumite dovezi ştiinţifice că Sfântul Pavel a fost un agent al Romei angajat de împăratul Nero, exact aşa cum am sugerat în carte. Pentru mai multe informaţii despre acest subiect, citiţi cartea lui Joseph Atwill *Mesia lui Cezar*.

Ipoteza este că Pavel şi Titus Flavius Josephus, un istoric evreu din secolul I, au fost angajaţi de Roma să cultive o religie mesianică paşnică în Iudeea, în încercarea de a reduce rebeliunea evreilor şi opoziţia lor faţă de legile imperiului roman. Dacă e adevărat, acest lucru sugerează că împăraţii romani apelau uneori la mijloace neconvenţionale pentru rezolvarea problemelor.

Sfântul Pavel

Spre deosebire de Sfântul Petru, în cazul Sfântului Pavel, cel puţin suntem siguri că persoana care mai târziu a fost numită astfel a existat cu adevărat. Se ştiu multe despre el, iar unele dintre scrierile lui au supravieţuit până în zilele noastre.

Prenumele lui a fost Saul şi s-a născut cu aproximaţie în anul 9 d.Hr., într-o familie de comercianţi evrei bogaţi din Tarsus, Cilicia. A fost membru al tribului lui Benjamin, era vorbitor de aramaică şi greacă şi a fost un fariseu, una dintre cele mai vechi secte evreieşti. În tinereţe, a fost un oponent vehement al lui Hristos şi încerca să-i identifice pe cei pe care îi considera evrei

eretici pentru a fi pedepsiţi.

Se spune că era în drum spre Damasc, ca să îşi continue persecuţia asupra evreilor, când a fost orbit de o lumină venită din rai şi s-a produs celebra lui convertire, după care a orbit pentru un timp. Când şi-a recuperat vederea, a devenit un creştin fervent. S-ar părea că întâmplarea apocrifă a fost inspirată de *oftalmia neonatorum,* o slăbiciune dureroasă a ochilor care i-a cauzat o orbire aproape totală tot restul vieţii.

Indiferent de motivul „convertirii" sale, a trecerii de la persecutor al creştinilor la susţinător dedicat al lui Isus Hristos, părerile cu privire la contribuţia sa la religia creştină sunt împărţite. Unii gânditori sugerează că vederile lui sunt atât de diferite de cele lui Isus, încât învăţăturile îi sunt denumite uneori „creştinism pavelian".

Filosoful Friedrich Nietzche l-a considerat ca fiind un oponent al lui Hristos, iar americanul Thomas Jefferson a scris o frază celebră: „Pavel a fost primul corupător al învăţăturilor lui Hristos" şi a încercat să-i scoată scrierile din Biblie.

Sfântul Petru

Aşa cum a spus savantul spaniol Puente în această carte, Sfăntul Petru este pomenit numai în Noul Testament şi nu există nicio dovadă istorică independentă care să fundamenteze existenţa lui. Se pare că acele două epistole care îi sunt atribuite lui Petru au fost scrise într-o greacă sofisticată, având fiecare trăsături atât de distincte, încât acest lucru îi face pe cei mai mulţi dintre comentatori să se îndoiască de faptul că au fost scrise de aceeaşi persoană şi puţini cercetători serioşi cred că autorul ar fi putut fi un pescar vorbitor de aramaică. În ciuda tuturor acestor lucruri, Petru este considerat a fi fost primul papă de către Biserica Catolică Romană.

Oasele apostolilor

Cei doi bărbaţi din carte par să fi murit de mâinile romanilor în cetatea Roma, cu toate că niciuna din cele două morţi nu

poate fi fundamentată istoric. Se crede că Petru a murit la 29 iunie sau la 13 octombrie 64 d.Hr. Şi se pare că a fost crucificat cu picioarele în sus, în vreme ce despre Pavel se crede că a fost decapitat în 64 sau 67 d.Hr. Datorită faptului că era cetăţean roman, acesta din urmă nu putea fi crucificat.

În ceea ce priveşte locul final de odihnă al osemintelor celor doi sfinţi, Vaticanul nu a reuşit să alunge confuzia. Două seturi separate de oase, ambele descoperite sub bazilica Sfântului Petru din Roma, au fost identificate cu certitudine ca fiind ale Sfântului Petru. Anunţurile au fost făcute în 1950 de papa Pius al XII-lea şi în 1968 de papa Paul al VI-lea.

Primul set a fost cercetat de un antropolog în 1956 şi s-a descoperit că acesta conţinea cinci tibii – scheletele umane au două astfel de oase –, iar cel puţin una dintre tibiile examinate îi aparţinea unei femei. Setul mai conţinea şi oase de porc, oaie, capră şi pui.

Oasele din 1968, ca şi cele din 1956, aveau printre ele şi oase de la diverse animale domestice alături de unele de şoarece, precum şi fragmente din craniul Sfântului Petru. Fragmentele de craniu au provocat jenă, deoarece ceea ce se credea a fi craniul apostolului fusese expus în bazilica Sfântului Ioan Lateranul din Roma încă din secolul al IX-lea.

Pentru ca situaţia să se complice şi mai mult, în 1953, sub mănăstirea franciscană Dominus Flevit de pe Muntele Măslinilor din Ierusalim a fost descoperit un schelet care părea a fi al Sfântului Petru. Oasele erau într-un osuar inscripţionat cu cuvintele în aramaică „Simon Bar Jona” (Simon, fiul lui Iona).

Dacă ţinem cont de faptul că nu există nicio dovadă că Sfântul Petru chiar a trăit, atunci confuzia creată de rămăşiţele sale nu este surprinzătoare, iar o asemenea „duplicare” a relicvelor nu e rară în istoria Bisericii Catolice. Deşi au fost numai 12 apostoli, doar în Germania sunt înmormântate rămăşiţele a aproximativ 26 de apostoli.

Conform venerabilului Bede în cartea sa *Istoria ecleziastică,* oasele Sfântului Petru au fost oferite de către papa Vitalian lui Osry, rege al Britaniei, în 665 d.Hr., dar acest fapt pare să fie puţin probabil, din cauza reticenţei Vaticanului de a renunţa la

relicve de orice fel. După acest episod, nu se mai ştie ce s-a întâmplat cu oasele.

Catarii

Catarismul a fost o mişcare religioasă dualistă şi gnostică, apărută, se pare, ca o continuare a bogomililor bizantini care, la rândul lor, îşi aveau originea în maniheism. Catarii credeau că un zeu binevoitor a creat sufletul uman, precum şi tărâmul spiritului şi al luminii care se întinde dincolo de pământ. Dar o zeitate rea a capturat sufletul şi l-a forţat să sufere în carnea coruptă a corpului uman: salvarea stătea în moarte, când sufletul putea scăpa în sfârşit către tărâmul spiritual. Deoarece credeau că sufletul putea să facă această călătorie şi în corpul unui animal, catarii erau vegetarieni stricţi.

Se considerau creştini, dar respingeau Vechiul Testament deoarece considerau că zeul descris în el era unul rău, care crease omenirea pentru a înrobi sufletele oamenilor. Credeau că zeul era de fapt diavolul şi că Biserica Catolică era în serviciul Satanei.

Catarismul era diametral opus Bisericii Catolice medievale în aproape orice aspect, iar contrastul dintre ele cu greu ar fi putut să fie mai mare. Spre deosebire de Biserica Catolică, adepţii catarismului nu cereau de la congregaţia lor nimic altceva decât credinţă. De fapt, ei făceau donaţii materiale societăţii în care trăiau. Când un catar depunea jurământul *consolamentum* şi devenea unul dintre membri, el sau ea îşi ceda toate bunurile comunităţii. Nu aveau biserici sau proprietăţi, iar această mişcare religioasă respingea toate capcanele pe care le presupun averea şi puterea. În mod neobişnuit pentru vremurile de atunci, catarii le considerau pe femei egale cu bărbaţii şi aveau grijă ca toţi copiii din comunitate să primească o educaţie adecvată. Smerenia şi bunătatea *lor* i-au atras pe locuitorii din Languedoc, iar erezia a câştigat teren important. În mod previzibil, acest lucru a fost inacceptabil pentru Biserica Catolică, aceasta văzându-şi ameninţate puterea şi influenţa în zonă, iar rezultatul inevitabil a fost cruciada albigensiană.

CRUCIADA ALBIGENSIANĂ ŞI CĂDEREA FORTĂREŢEI MONTSÉGUR

Evenimentele pe care le-am descris ca având loc în timpul cruciadei albigensiene, cum ar fi masacrul de la Béziers, mutilarea prizonierilor din Bram şi sfârşitul asediului de la Montségur sunt corecte din punct de vedere istoric.

Apărătorii cetăţii au cerut într-adevăr un armistiţiu de două săptămâni pentru a analiza termenii capitulării oferite de cruciaţi, dar i-au respins la 15 martie 1244. Un motiv plauzibil pentru această cerere ciudată putea fi dorinţa catarilor de a sărbători un ritual important la 14 martie, aşa-numitul festival „manisola".

În ziua precedentă, 13 martie, fusese echinocţiul de primăvară, un alt eveniment important pentru această religie, iar unele documente sugerează că asta a fost data la care cel puţin 20 – poate chiar 26 – de persoane care nu erau catari au ales să depună jurământul *consolamentum*, ceea ce le condamna la o moarte sigură în următoarele 48 de ore.

Din motive evidente, nu am putut stabili cu certitudine dacă este adevărată întâmplarea cu ultimii patru catari care au scăpat din fortăreaţa blestemată cărând cu ei „comoara catarilor", dar există destule dovezi neştiinţifice – unele provenind din documentele oficiale ale interogatoriilor ulterioare ale Inchiziţiei – care stipulează că un eveniment ca acesta a avut într-adevăr loc.

Mitul lui Hristos

Oricine a cercetat vreodată temeinic naşterea creştinismului s-a întrebat de ce nicio sursă cu adevărat contemporană acelor vremuri – cu excepţia cărţilor care formează acum Noul Testament, dar care nu au fost contemporane, fiind scrise între 75 – 135 d.Hr. – nu îl menţionează niciodată pe Isus Hristos.

Biblia este o compilaţie a 66 de cărţi – 39 de cărţi în Vechiul Testament şi 27 în Noul Testament – care au fost scrise cam de 40 de indivizi diferiţi într-o perioadă de aproximativ 1600 de

ani.

În general, se ştie că prima listă a celor 27 de cărţi din Noul Testament a apărut într-o scrisoare redactată, în 367 d.Hr., de arhiepiscopul de Alexandria, Athanasius. În Cartagina, în 397 d.Hr., un conciliu a decretat că numai scrierile canonice – cele 27 de cărţi „acceptate” – puteau fi citite în biserică drept scripturi divine: au fost acceptate literal ca „adevărul evanghelic”. Decretul a marcat crearea Noului Testament.

Toate celelalte documente – şi printre ele erau sute, inclusiv Cartea Jubileului, Cartea lui Enoh, Evanghelia după Maria, Protoevanghelionul lui Isus, Apocalipsa lui Petru şi Evanghelia lui Nicodim, care erau în dezacord cu corpusul Noului Testament – au fost excluse şi au devenit cunoscute sub numele de „cărţile interzise”. Merită să subliniem faptul că selecţia a fost făcută în funcţie de conţinutul lor, nu pe baza autenticităţii sau relevanţei, iar rezultatul a fost, după toate standardele, extrem de selectiv.

Chiar şi cărţile care *au fost* incluse sunt frecvent în dezacord unele cu altele şi până şi aşa-numitele evanghelii „sinoptice” ale lui Marcu, Luca şi Matei par să derive dintr-o sursă anterioară comună, numită „documentele Q” – acum pierdute.

Rezultatul a fost, în ciuda a ceea ce se predică în fiecare duminică din amvoanele bisericilor din toată lumea, că singura dovadă a existenţei omului pe umerii căruia stă cea mai mare religie din istorie se găseşte în paginile unei singure secţiuni din *Biblie*, o sursă care nu e contemporană cu perioada în care acesta a trăit şi care a fost modificată foarte mult. Acest lucru a fost şi, fără îndoială, va rămâne timp de secole de acum încolo o dezbatere mondială a teologilor şi filosofilor, a credincioşilor şi necredincioşilor.

{1} Dorinţa morţii (în lb. engleză, în original)

{2} Cea mai secretă instanţă a Vaticanului, numit în trecut Tribunalul Suprem al Penitenciarului Apostolic, era unul dintre cele trei tribunale ale Curiei Romane (Curtea Romană) aceasta fiind aparatul administrativ al Sfântului Scaun care coordonează şi realizează organizarea necesară Bisericii Catolice pentru corecta împlinire a misiunii sale. (n. red.)

{3} Catarismu] este o doctrină creştină din Evul Mediu. Catarii (cunoscuţi şi ca albigenzii, fiind deosebit de activi în regiunea Albi) sunt o sectă creştină cu puternice influenţe gnostice, a cărei teză duce la extrem doctrina celor două principii, Binele şi Răul. (n. red.)

{4} Corect din punct de vedere politic (în lb. engleză, în original)

{5} Prea multe informaţii (în lb. engleză, în original)

{6} Odihnească-se în pace (în lb. engleză, în original)

{7} Lovitură de stat (în lb. franceză, în original)